

Pavel Hudík

Adam

a

Fyton

Obsah

0. Předcházelo	004
Dosavadní události a jména, s nimiž se musíte seznámit.	
1. Zpráva v lahvi	008
Test inteligence, nebo recept na nudlovou polévku?	
2. Hodně velká škrabka	016
Kdysi mě fascinoval stroj, který rovnal terén pro stavbu D1.	
3. Setkání ve vile	023
Degradované Jestřábové se dostane nových informací.	
4. Adam a Andrea	028
Adam vloni osvobodil vězně Araberu. Teď řeší pokračování.	
5. Vzhůru k Neumětelům	034
Máme planetku Praha, proč nemít planetu Neumětely?	
6. Štěstí přeje připraveným	040
Připravit se na všechna neznámá nebezpečí není možné!	
7. Al-tura vás vítá...	049
Retrospektiva pro ujasnění: seznamte se se zakladateli dolu.	
8. Otrava	057
Nalilas mi kafe do holínky, Maryšo!!! Tos mě pěkně otrávil!	
9. Vydolovaný důl	066
Mohou roboti trpět somnambulizmem nebo kleptománií?	
10. Selhání pojistek	075
Čekáte popis jištění domácích rozvodů? Čtete špatnou knihu!	
11. Rozloučení s přítelem	085
Vážně nechápu lidi, kteří se v tak smutné věci ještě vyžívají.	
12. Okružní jízda	091
Je třeba informovat přátele a známé o průběhu daleké cesty.	

13. Neviditelná kapsa	098
To, že ji nevidíme, neznamená, že tam není. A je pěkně velká!	
14. Altar a Ken	104
Také Adam musí, alespoň občas, honit bobříka obchodu.	
15. Enerit v akci	111
Adam, Irk a Sten neustále hledají a také nacházejí...	
16. Stěhování jako drama	121
Že stěhování může být horor, uveřij jen ti, co už to zažili.	
17. Zuzanka je tady!	128
Adam zakotví u Měsíce a uspořádá telefonní přebory.	
18. Experiment	136
Poslední slova před výbuchem: Nebojte, rezerva je dostatečná!	
19. Toreová a Wynn	143
Kuchařská soutěž v kovové bedně na cestě subprostorem.	
20. Lidé na Sarpedonu	150
Tvorba 3D mapy podzemí a ukázka hloubkového vrtu laserem.	
21. Krtek a hvězdolet	156
Je mi líto, tentokrát nepůjde o žádnou pohádku pro děti!	
22. Ústupek příteli	161
Rozhlédněte se kolem sebe a zkuste popřít, že i ty největší průšvihy nezačínají prvním malým ústupkem...	
23. Smolný den	169
Někteří tvorové planety, ba i celé soustavy přitahují problémy!	
24. Posel dobrých zpráv	176
Adam shromáždil vše pro přítele. Vydává se znovu na cestu.	
25. Bublina	181
Bublin může být celá řada druhů, například informační...	

Předházelo

Adam Hopsal žil na **Azerii**, kolonii s nulovým epidemiologickým nebezpečím, kde všechno bylo jen pokračováním Země. Po rozchodu s **Markétou**, dcerou generálního ředitele **KKM** (spojené kosmické montovny), byl propuštěn a jako jediná podnikající osoba na Azerii si založil **vrakoviště**. Postupně přijal tři zaměstnance: **Trevora**, **Emana** a **Bufa**. Trevor nyní vrakovišti šéfuje.

António Herman, původně technický ředitel KKM, se s Adamem spřátelil, za což ho propustí. Aby Adam ochránil Antónia a jeho ženu **Mirandu**, schová je na Zemi a oba je zaměstná v nové firmě.

Vrak hvězdoletu velkopodnikatele **Milana** Hrabala je převezen na vrakoviště k likvidaci, ale Adam loď opraví a pojmenuje ji **Amina**. Pod přísným komisařem jménem **Michael** Dur si udělá pilotní průkaz a podepíše smlouvu s firmou **SPGV** (Společnost pro galaktický výzkum) na průzkum planet určených hvězd. Na planetě, později nazvané **Duhová**, pak objeví duhové kameny vhodné do šperků, které se stanou základem jeho bohatství.

Jedné noci zachraňuje Adam hvězdolet pozemské cestovky **XMKT** (**Xavier** Mortimer & **Klára** Turasová). Majitelé se stanou jeho přáteli. Na hvězdoletu se poprvé setkává se zeleným svinstvem, které nazve **Sirup** a dá ho k rozboru **Editě** Salachové, laborantce v KKM, která navrhne Adamovi použít Sirup jako palivo.

Jednoho krásného dne si Adam udělá dovolenou a letí prozkoumat hvězdnou soustavu, která v holografickém katalogu podivně bliká. Objeví zde Sirupem nasáklou planetu, kterou nazve **Hopsinkou**.

K načerpání Sirupu pro testy si na Hopsince Adam zvolí náhodou oceán, kde za dlouhá století vznikl z biologické složky Sirupu superinteligentní obří mozek. Adam s ním naváže kontakt a pojmenuje ho **Fil**.

Hrabal nechá z Azerie unést Editu a **Amandu** Fairovou. Adam se za rukojmí vymění, ale pak zaútočí **Nebojácné kočky**, teroristická organizace, vedená bezohlednou feministkou **Milie**, matkou Edity Salachové. Po mnoha mrtvých se Adam vydá do rukou Milie a dovede ji nad Hopsinku, kde však na Fila svrhnou tachyonovou bombu. Převzít kontrolu se Adamovi nepodaří, a když pilotka navede hvězdolet ke srážce s Hrabalovým, čeká jen na smrt.

V jiné galaxii zjistí jistý **Bog**, kontrolor junior, že došlo k porušení zákona a biologicky aktivní odpad z továrny na exoskelety není deponován do místní singularity, ale již pět set let je poslán někam do Mléčné dráhy. Letí se tam podívat a zdokumentovat zločin. Díky Bogovi Adam srážku hvězdoletů přežije. A Bog mu daruje **transgalaktický vysílač**, zabudovaný do půlmetrového modelu Aminy.

Dian, kontrolor senior, Bogův nadřízený, rozhodne, že s odpadem smí nakládat jedině Adam. Dá zablokovat přístup k Hopsince, jejíž souřadnice našla policie u Hrabala. Adam s Amandou utečou z Azerie a letí na Hopsinku. Je blokáda propustí. Mimoszemšťané přistoupí na Adamův nápad a přesunou Hopsinku k červenému **trpaslíkovi**, kterého Adam pojmenuje **Brumla**.

S Hopsinkou zmizí i blokáda a situace na Zemi se zklidní natolik, že se tam může Adam ukázat a rozjet podnikání. S Xavierem založí firmu **Rhodos** (Raketová HOpsalova DOpravní Společnost), která jednou bude vozit Sirup z překladiště nad Ikárii do čerpací stanice v komerční zóně Země.

Adam jedná s **Altarem** Newmanem, majitelem kolonie na **Doře**. Díky němu se Adamovy sny realizují desetinásobně rychleji. Projektant **Lucien** Wynn navrhne kolonii, kterou Adam pojmenuje **Brumlan**. Od Newmana zakoupí tankery **KOPRETINA** a **KAPKA**. První posádka: **John** a **Marie** Oldverzovi (velitel a technik) a **Toreová** (astronavigátorka). Druhá posádka: **Sten** a **Nela** Balonovi (technik a navigátorka), velí Adam.

Newmanovy dílny KOPRETINU upraví tak, že každou ze šesti nádrží lze jednotlivě s pomocí raketového nosiče snést na Hopsinku a naplnit. Newman se přesvědčí o kvalitách Sirupu ve svých lodích a umožní Adamovi jeho dodávkami hradit práci svých továren a později také stavební práce v kolonii.

Po jednání se senátorem **Araberou**, členem vyšetřovací komise, která řeší zmizení Hopsinky, navštíví Adam policejní stanici. Edita Salachová, která dala v KKM výpověď a znovu staví Nebojácné kočky na nohy, čeká jen na to. Dá policejní stanici přepadnout. Adam je těžce raněn a přežije jen díky odolnosti a zrychlenému hojení. Pomáhá mu detektiv **Alan** Rádoby, zatímco **Erik** Laman postřílí útočníky. Oba policisté jsou propuštěni, ale Adam se o ně postará.

Firma **ADS**, instaluje na Hopsince městský počítač, který se nazve **Cib** (Centrální Inteligence Brumlanu). Při jednání v ADS se Adam seznámí s šéfinženýrkou **Ivou** Tenkou, která se nakonec dá dohromady s Alanem.

Brzy je postaven základ kolonie. Když sem Adam dopraví zařizovače z Dory, napadnou je žahavé potvory. Nebojácné kočky totiž Fila poškodily, ale nezabily. A ten zbytek se pokusí lidi zničit. Po těžkém boji se však podaří pomstychtivého Fila odstranit.

Amanda je v jiném stavu! Uspořádají na Zemi svatbu, kde Adama málem zastřelí **Jiří** Pitóm. Adam ho za trest dopraví na **Ikárii**, pozemskou kolonii bez návratu. Ukáže se, že to byla akce Nebojácných koček, a Adam musí zachránit jeho partnerku a dceru, **Sylvii** a **Lenku** Syslovou. Pitóm se na Ikárii s Lenkou ožení a přijme její příjmení.

V **Calosu**, hlavním a zatím jediném městě na Ikárii, zničí záplava úrodu i staré zásoby. Většina techniky je neopravitelná. Lidé prozkoumají okolí a objeví **Duhovou louku**, kterou sklídí. Jde však o pole mimozemšťanů, kteří si obilí před škůdci chrání jedovatou kombinací rostlin. Testy ale nic neodhalí a lidé začnou umírat na otravu!

Adam jde za lidi orodovat, ale mimozemšťané pomoci odmítnou. Adam si zavolá Boga, který kolonisty vyléčí a mimozemšťany donutí přijmout dohodu s lidmi – každý druh bude mít polovinu Ikárie. Na planetě se ještě vyskytují pták, řádově velikosti orla, který prokazuje všestrannou inteligenci, velkou kreativitu, komunikativnost a schopnost sdílet určitou společenskou hierarchii.

Adam odveze Amandu v osmém měsíci na Zemi a po porodu zase zpět, ale po třech dnech hádek ho Amanda málem zabije. Ukáže se, že Amanda i dítě jsou podstrčení roboti. Edita označí za únosce senátora Araberu. Adam

zachrání Amandu s pomocí bezpečnostní agentury, kterou vlastní Xavierův přítel **Martin**. Senátor Arabera je odsouzen za zločin proti lidstvu. Hopsal junior se však narodil mrtvý.

V Brumlanu vytisknou Newmanovy týmy kolonii verze nula, kam se jako první nastěhuje Lucien Wynn a **Zdena** Plandová, bývalá vedoucí laboratoří KKM na Azerii a šéfová Edity, které Adam svěřil vybudování hydroponických zahrad. Zdena je naivní a předá na podzimní pěstitelské výstavě informace o poloze Hopsinky Editě Salachové.

Brumlan začíná fungovat: chemik **Irk** Poitigé si zařídí a zprovozní laboratoř na výzkum Sirupu, Alan Rádoby si zařídí kancelář v bezpečnostním sektoru, Nela Balonová zprovozní medicentrum, **Stela** Chlupáčová a **Nadire** Zumová rozjedou kuchyni a brzy celou kolonií voní čerstvý chléb z vlastní mouky a gulášek z vlastních rajčat a paprik.

Idylka končí záhy, protože čerpadla pod Brumlanem nasají Filovy vyslance, inteligentní půlmetrové členovce, schopné další reprodukce, poškozování nádrží a ovlivňování lidského vědomí. **Valja** Kasparová dá housence s deseti nožičkami přílehlavé jméno: **hop**. Hopi projdou celým řetězcem dopravy Sirupu až do jedné z nádrží tankeru, kde se začnou nekontrolovaně množit, a tanker havaruje. Po záchranné akci projde tanker deratizací pomocí jedovaté atmosféry Hopsinky, která hopy spolehlivě ničí, a je předán Doře k opravě.

Mimozemský **biolog** na Ikárii má k lidem trochu jiný přístup než ústředí. Pošle létajícího robota, aby mikrovlnným laserem prorazil hráz jezera, kam říčka za desetiletí zanesla kusy calositu, a indukovanými sny vyprovokuje lidi, aby uspořádali k jezeru výpravu. Adam přislíbí Forsetimu pomoc. Kontaktuje firmu **Aidena** Hagena, jež postaví kapesní sací bagr na pontonu, kterým z bahna calosit vytěží. Najdou ho pouze dvě bedny. Na kosmický výtah to nestačí, ale na překladiště Sirupu nad Calosem ano. Kosmický ostrov kolonisté nazvou **Daidalos**.

Libor Telíšek a jeho žena **Lili** mají dva kluky a žijí v kolonii **Parnas** na vodní planetě **Gé**. Zatím jediné město se jmenuje **Delfi** a je to prstenec kolem největší místní hory v hloubce šedesáti metrů.

Vývozním artiklem Parnasu jsou ryby, podobné pozemským platýsům. Jsou velice chutné a k radosti vlastníků velice drahé. Jsou však zdrojem obživy inteligentních **cetů**, kteří se velmi podobají velrybám. Mají svůj jazyk, svou kulturu, své zvyky. Lidé jim znesvětili posvátnou horu, zničili pohřebiště a vylovili všechny platýze široko daleko. Cetům hrozí vyhytnutí, ale postavit se zlu nechtějí. Kromě jednoho!

Delfi se po útoku na nosnou konstrukci málem potopí i se třemi tisíckami lidí. S pomocí Boga se Adamovi podaří útok zastavit a kolonii zachránit. Cet jménem **AA** se stane Adamovým přítelem. Xavier přesvědčí úřady a Parnas je navždy vyškrtnut ze seznamu kolonizovatelných planet. Lidé slíbí, že obnoví životní prostředí kolem hory. Rodinné ponorky jako jediné smí v globálním oceánu na Parnasu zůstat.

Rhodos si konečně obstaral posádku pro tanker, který bude dopravovat Sirup k Zemi z překladiště nad Ikárií. Velitelem je Harry **Vigor**, navigátorkou

Petra **Toulavá** a v roli techniků bratři Rudolf a Roman **Rubínovi.**, kteří se střídají také na Daidalosu jako stálý dohled.

Mimozemský robot, který měl jiným civilizacím předat znalosti eksterů, se musel po selhání generátoru strukturálního pole vrátit do 3D prostoru a našel lidi. Konkrétně Adama. Po sérii testů prohlásil Adama za člověka hodného přijmout za lidí tento dar a uložil ho do svého simulátoru. Dohodli se spolu na jméně **Esencie**.

Díky Esencii vybuduje Adam kontejnerový dopravní systém vypracovaný Lucienem. Obnáší to katapult, který na Hopsince plní kontejnery Sirupem a odesílá je na oběžnou dráhu, a dva křížové hvězdolety: **CROSS** a **KOLOS**.

Iva Tenká, šéftechnik z firmy ADS, už nějaký čas směřuje k propuštění. Poslechne Adama a složí na výbornou kapitánské zkoušky. Láska k Alanovi přeroste v manželství. Alan Rádoby přijme příjmení své ženy. Opět další svatba, kde se odehraje pořádné drama!

Hvězdolet **CROSS** přepravuje Sirup mezi Hopsinkou a Ikárií (velitel Iva Tenká), hvězdolet **KOLOS** mezi Ikárií a Zemí (velitel Harry Vigor).

Na Ikárii hledá Adam svého ptačího přítele **Ferdu**, který je zde starostou. Mimozemská pole po svém rozšíření vyhnala místní a predátor je následoval. Při tom objevil Ferdovu vesnici. Ferdova partnerka a syn zahynou, ale Ferdu zachrání **Ema**, která loví zvířata pro zoologické zahrady a zná se s **Robertem** Klamem. Zákazníky jí shání bezohledný šéf, který ještě Adamovi předvede, jaké má známosti.

Generál **Spiner** se silami spojených kolonií zaútočí na Hopsinku a na Doru, ale Adam je díky Esencii ubrání. Generála přenesou do vězení na Zemi a postupně přenesou královnu a půlku vlády planety Femina na vězeňskou planetu **Kerberos**, kam také odnese ze Země většinu Nebojácných koček včetně Edity Salachové.

Při této čistce také zjistí, že senátor Arabera, kterého nechal zavřít za zločiny proti lidstvu, nebyl ten, kdo nechal vyrobit roboty v podobě Amandy a jeho syna. Byla to Edita, senátorova dcera. Adam Araberu přenesou na Ikárii, kde žije jeho bratr **John**.

Adam využije schopnosti Esencie prozkoumat jiné tvory a umožnit mu telepatický rozhovor s nimi. Takto se například domluvil s novým starostou ptačí vesnice **Honzou**. Pak se rozhodne k návštěvě svého velrybího přítele AA na vodní planetě Gé. Tam se ale od jeho potomka dozví, že cet, který zachránil svůj druh před lidmi, byl unesen. Patrně na Zemi.

Adam s pomocí Ministerstva pro správu kolonií AA najde. Syn majitele **Útulku inteligence** v Green Bay u Michiganského jezera chtěl AA použít jako atrakci otcova zooparku. Adam ale situaci zvrátí a lidé z AA udělají prvního velvyslance jiné civilizace.

Jednoho krásného dne ale pohádka skončí. Pro Esencii si přijdou potomci jejích tvůrců a z Adama se stane zase obyčejný člověk. Zkrátka Hopsal dohopsal!

+ + +

1. Zpráva v lahvi

Velitel KOLOSU, Harry Vigor, na konci roku vyřídil Adamovi vzkaz od Forsetiho a Adam druhého ledna 2134 přiletěl na Ikárii.

Ignác Forseti vážně shlížel z telestěny a nějaký Silvestr ho ani trochu nezajímal – na Ikárii měli květen a jaro v plném proudu. Starosta byl neobvykle strohý a rozhodný:

„Pane Hopsale, musíte přistát. Něco vám dám. Ale nechci vám to vysvětlovat, když nevím, kdo to kde zachytí. Přijďte za mnou na radnici.“

Adam poslechl a přistál na astroterči, malém plácku u lesa, který měl ve zpevněném středu kanálky pro odvod spalin a trochu té navigační elektroniky. Došel na radnici a paní Forsetiová ho poslala do podzemí, kde byla radniční zasedací místnost.

„Dobrý den, pane. Dneska se nějak mračíte.“

„Ach, to není na vás,“ pokusil se starosta o úsměv, „ale dva radní mi hned po ránu hnuli žlučí. Ovšem situace je vážná a rozhodně by nikdo nepovolovaný neměl slyšet, co se děje. Uvědomte si, že na Daidalu jsou pozemšťané a mohli bychom se zanedlouho divit, až by si na nás došlápli... Před čtrnácti dny se mi opakovaně zdál jeden sen a ukázalo se, že mě mimozemšťané vyzývají ke komunikaci. Mimochodem, stejným způsobem dotlačili našeho kartografa k těžbě calositu na vypuštěném jezeře. Vzkaz, pod kterým byl podepsán ten jejich rádoby biolog, otevřeně přiznal, že díru do hráze opravdu udělali oni. Také nás pochválili, že jsme jezero zase opravili. Poplácali nás po ramenou. Příležitostně vyřídte díky panu Hagenovi... Calosit v jezeře nazval testem inteligence a stejně tak označil i tohle.“

Forseti otevřel šuple v dřevěném starostovském stole, a položil na desku malou krychli. Byla šedivá přibližně stejně jako calosit. Forseti ji položil tak, jak se mu objevila na dlani: vrchní, spodní, čelní a zadní stěna byly hladké, stěny vlevo a vpravo tvořil trychtýř, který vypadal jako vyfrézovaný. Adam si hned všiml, že trychtýře se svažují příliš pomalu a do prostoru krychle by se stěží vešel jeden. Ale byly tam dva proti sobě.

„Tohle mi dali. Z textu číselá ironie a přezíravost, asi se u toho dobře bavili. Měl jsem čtrnáct dní na hloubání – došel jsem k závěru, že určitě možností nejpravděpodobnější je paměťové zařízení, v němž budou souřadnice naleziště calositu. Když ho nepotřebují... Ale ať jsem dělal, co jsem dělal, nijak se to neprojevovalo. Uvažoval jsem i o pořádné ráně kladivem, to je taky přeče forma energie. Ale nechtěl jsem být za člověka neandrtálského... Skončil jsem

na hranici průmyslové revoluce, vyzkoušet techniku posledních tří století musíte vy, pane Hopsale. Zkusíte to?“

„Samozřejmě, pane. Když to nezvládneme, obrátím se na pana Newmana. Ten má na Doře techniku z lidského vesmíru asi nejdokonalejší. Jen doufám, že až ten test inteligence rozlouskneme, nebude uvnitř recept na nudlovou polévku podle biologovy babičky.“

To bylo ono! To byla ta poslední kapička, kterou potřeboval Forseti, aby se přestal mračit. Uvolněné se zasmál:

„Klidně by se to mohlo stát. Byl by to dobrý fór.“

* * *

Adam nad Brumlanem navedl Aminu k přistání a Cibovi přikázal, aby pro něho poslal pásové vozidlo a spojil mu Stena Balona:

„Dobré poledne.“

„Ahoj, Stene. Dostal jsem na Ikării krychli malou velikostí, ale velkou záhadností. Forseti s ní nic nesvedl, tak se obrátil na mě. Je skoro jisté, že ke své funkci potřebuje vnější zdroj energie. Uvidíš sám, že to nemá žádné elektrické kontakty. Tak jsem cestou vymyslel, že by to třeba mohl být laser. Máme něco v té naší dílně, když už jsme do ní investovali ty hříšné peníze?“

„Něco máme, ale není to nic výkonného. Když říkáš *malá krychle*, tak to snad bude stačit.“

„Děkuju, už přistávám.“

* * *

Nestačilo to.

Jediné, co zjistili, bylo určení toho, který trychtýř je vstupní a který výstupní. Při prvním pokusu se nedostavila žádná reakce, ale když krychli otočili, byla na dně protilehlého trychtýře jasně patrná nějaká světelná aktivita. Sten laser vypnul, na hladkou boční stěnu krychle udělal fixou šipku od vstupu k výstupu a konstatoval:

„Podle mě máme ten laser slabý. Anebo má špatnou frekvenci.“

„Říkals něco o sto dvaceti wattech. To mi přijde až dost.“

„Jo, sto dvacet, ale v nejkratším pulzu. Nějak jsi přehlédl, že tahle hračka kontinuální režim vůbec nemá.“

„Aha. Nemohla by tohle být ta chyba? Třeba na pulzy vůbec nefunguje. Navíc nechápu, že mimozemské zařízení potřebuje velký příkon. Abychom ho nezlikvidovali!“

„Jejich technika má asi menší spotřebu energie než naše. Ale uvědom si, že když dáš jeskynnímu člověku náš mobil, určitě by ho dřív zničil, než by z něj něco dostal. Jeskynnímu člověku musíš dát něco velmi odolného, co vydrží všechny jeho snahy. Myslím tím mačkání, drcení, šlapání, dupání či házení. Potom to musí být udělané tak, že teprve, až když to přetáhne kyjem, zpřístupní to svůj obsah. Chce to laser, co i v kontinuálním režimu bude mít

pár desítek wattů... Takový určitě mají na Doře. Ve Wilsonově továrně na hvězdolety.“

* * *

Majitel kolonie, Altar Newman, se nad požadavky nijak zvlášť nepodivoval, protože měl s Hopsalem své zkušenosti. Adam zkrátka musí mít vždycky něco extra. Řekl, že má práci a nechal mu spojit Kena Wilsona mladšího, majitele továrny, kterou vybudoval Wilson starší již při založení kolonie.

Ken mnohokrát s Adamem a Stenem spolupracoval a nebyl důvod, aby jim přístup do laboratoří neumožnil. Přidělil jim mladého laboranta, který všechno připravil a laboratoř opustil. Sice se u toho ošklibal, ale poslechl.

Sten laser zapnul a chvíli si hrál s nastavením. Pak nastavil nejnižší výkon a Adam opatrně položil krychli paprsku do cesty. Sten výkon zvýšil. Nic. Ještě stupeň a ještě jeden. A pak najednou...

Bylo to tak náhlé, že se oba lekli: z krychle vyrazil světelný kužel přesně vymezený výstupním trychtýřem a na stěně o metr dál vytvořil zřetelný obraz. Adam si ten obrázek prohlížel a byl mu nějaký povědomý: v obdélníkovém rámečku, orientovaném na výšku, byli vyobrazeni lidé, muž a žena. Muž měl v pozdravu zvednutou pravou ruku. Za lidmi byl nějaký obdélník, půlkruh a trojúhelník, vedle a pod nimi mnoho kroužků a čar.

Adamova představivost pracovala na plné obrátky. Pokud to byl recept na polévku, zněl by nějak takto: smíchej gigagram voňavých kvarků a půl teragramu podivných kvarků, vraž tam modrý a rudý pulsar a za stálého míchání to přeced' přes obří černou díru.

Adamova představa se však po pár sekundách vytratila, protože Sten přistoupil ke stěně a zaťukal na ni v místě mužské hlavy. Podíval se na Adama a sebejistě prohlásil:

„Pioneer deset. Zajímalo by mě, jestli naši sondu odchytili nebo znají jen ten obrázek z nějaké počítačové paměti našich hvězdoletů.“

„Vlastně máš pravdu: tohle je zobrazení Sluneční soustavy s vyznačenou planetou, odkud sonda vystartovala, a tyhle šílené čáry je pozice soustavy vůči pulsarům s výraznými vlastnostmi. Hmm... tak je to nakonec jen ten test inteligence. Škoda.“

„Žádné ukvapené závěry, příteli,“ usmál se Sten a šibalsky na Adama mrkl, „ještě jsme nevyčerpali všechny možnosti.“

„Co tím myslíš?“

„Kde je psáno, že v té krychli není spousta dalších obrázků?“

„No jo, dneska jsem s invencí na bodu mrazu... Budeme měnit parametry paprsku? Ale pulzy různé frekvence jsme už zkusili a výkon bych raději dál nezvyšoval.“

„A co třeba smyčka? S každým vypnutím a následným zapnutím laseru by se zobrazil další obrázek ze smyčky? A když to necháš vypnuté dlouho, prostý kondenzátor zajistí, že smyčka zase začne od začátku.“

„Počkej, než to vypneš. Kdyby to tak bylo, pak se zamysleme nad tím, proč je jako první zrovna tenhle obrázek.“

„Já bych věděl. Kdyby měly následovat souřadnice dolu na calosit, jak si myslí Forseti, pak je otázka, jak nám je sdělí? Museli by nastudovat náš souřadný systém, nebo by použili systém svůj – a to by byl test inteligence, který bychom třeba nezvládli. Tímhle obrázkem podle mě říkají, že pro určení pozice použijí pulzarů.“

„Aha, něco jako pomsta – nutili jste nás, abychom si namáhali hlavy, co jste tou změť asi chtěli říct, tak teď to dostanete zpátky i s úroky.“

Sten se smál a laser vypnul.

„Kolik času tomu dáme?“

„Minutu? Vlastně počkej, něco musím zařídit,“ zvedl Adam hlavu ke stropu a oslovil počítač kolonie:

„Jerry,¹ jsi na příjmu?“

„Ano, pane.“

„Může se stát, že Sten má pravdu a nám se tu zobrazí informace, vyžadující právní ochranu. Jerry, podle zákona jsou obrazy, které možná za chvíli uvidíš, majetkem kolonie Ikárie v mém zastoupení. Jsi povinen tyto informace znepřístupnit třetím osobám nebo počítačům. Včetně majitele kolonie či jeho ženy... Je k tomu nutná autorizace od pana Newmana?“

„Ne, pane. Zákon hovoří jasně.“

„Děkuji. Sleduj nás a zobrazené věci, prosím, pošli Evě do Aminy... A teď to můžeš zapnout, Stene!“

Bylo to tak! Na stěně se zobrazil model molekuly a Adam si z analyzátoru pamatoval dost, aby poznal molekulu calositu. A pod ním další změť čar. Určitě prostorové umístění hvězdné soustavy. Autor obrázku, zřejmě ten lidem příznivě nakloněný koordinátor pěstitelského okruhu, kam patřila Ikárie a který si říkal biolog, chtěl mít jistotu, že souřadnice budou správně pochopeny, a ještě přikreslil symbolický obrázek Galaxie se šipkou směřující do ramene Orionu.

„Uvidíme, co dalšího tam je. Třeba ještě něco lepšího než calosit,“ řekl Sten a laser vypnul. Dvacet sekund koukal na prázdnou zeď a laser zase zapnul. Ukázal se další obrázek. Vlastně text:

Mám radost, že jste se dostali až sem. Daruji vám náš bývalý důl na supravodič, my ten materiál na nic nepotřebujeme. Pokračujte v těžbě, když to budete umět. Jen se za žádných okolností v souvislosti s tímto dolem na nás neobracejte přes komunikační budky na Ikárii. Nemusel bych takovou zprávu odchytit a měl bych velké potíže. Biolog.

„V něčem se nám podobají,“ smutně pokýval Adam hlavou, „Když jsem u nich byl kvůli otráveným lidem, stěžoval si tenhle biolog na byrokracii.“

„Asi to bude poslední obraz, ale raději se přesvědčíme,“ řekl Sten a vypnul a zapnul laser. Byla tam ještě jedna stránka. Na bílé ploše byl nakreslený velký, nevybarvený smajlík s úsměvem od ucha k uchu a pod ním černý text:

Dlouho jsem nechápal, co znamená tento obraz, zachycený v lidské komunikaci. Už to vím!!!!!!

Sten zakroutil hlavou a udiveně konstatoval:

---

1 Inteligentní počítač kolonie cca 66. generace

„Jak málo stačí mimozemšťanům k radosti.“

„To já vidím i další zajímavou věc,“ usmál se Adam. „Biolog pochopil význam vykřičníku.“

* * *

Adam se Stenem se vrátili do Aminy.

Cestou se Adam ještě zastavil u Altara a oznámil mu, co pěkného od mimozemšťanů dostali. Ten jen moudře pokýval hlavou:

„Je jisté, že to bude někde daleko, kam lidská noha ještě nevkročila. Jak vás znám, určitě se tam poletíte alespoň podívat. Až se rozhoupete, přijďte za mnou – máme ve skladu jednu dálkovou sondu. Je sice už použitá a není supermoderní, ale je funkční. Oprášíme ji, otestujeme a dáme vám ji za polovic.“

„Předem děkuji, pane. Určitě se ozvu. Na shledanou.“

V pilotní kabině se Adam hned zeptal palubního počítače:

„Bude složité, Evo, zjistit získané souřadnice?“

„Nebylo to vůbec složité.“

„Aha. Kde to je?“

„Tady,“ odpověděl počítač a na teletěně zobrazil Galaxii s vyznačenou cestou. „Jak řekl pan Newman – tam ještě lidi nebyli. Je tu ale jedna záhada: ta šipka, kterou nakreslil biolog do obrázku Galaxie, neukazuje tam, kam směřují ty souřadnice. Ale rozdíl je malý, nějakých patnáct světelných let.“

* * *

Neuplynuly ani dva dny, kdy si Adam promluvil s Amandou a dalšími přáteli, všechno s pomocí městského počítače propočítal a vytvořil si tu správnou představu o náročnosti takové akce. Určitě to zvládne! Ale i kdyby ne, není důvod cílovou soustavu již teď neprozkoumat.

Amina vystoupila ze subprostoru poblíž Dory. Adam si z přidělené oběžné dráhy nechal spojit Altara Newmana:

„Dobré ráno, pane.“

„Hezké dopoledne i vám. Copak byste rád, pane Hopsale?“

„Chystám se na dlouhý výlet, až za hranice, a nevím, jak to tam vypadá. Prodáte mi jednu dálkovou sondu?“

„Promyslel jsem to trochu víc, a protože budu mít z vaší cesty užitek i já, tu sondu vám neprodám, ale půjčím – když se vrátí, odečtu vám jen amortizaci.“

„Jste moc hodný, přijímám. Děkuji.“

„Když dáte Jerryemu souřadnice, nemusíte ani přistávat. Vyndáme ji ze skladu, postavíme na plochu a odešleme.“

„Omlouvám se, pane, ale souřadnice jsou tajné. Patří Ikárii. Byl to neočekávaný dar starostovi. Měl by to být dlouho opuštěný důl, ale ani vlastníci neví, v jakém je stavu. Poletím to okouknout.“

„Aha, už rozumím. Nikdy jsem neměl těžařské ambice. Jen chci upozornit, že Dora nemá potřebnou techniku ani zkušenosti.“

„Uvědomuju si to, ale jestli na nějakou těžbu dojde, dovolil bych si vás požádat o základní konzultaci. Pak totiž bude každá rada drahá, pane.“

„Rád vám poradím. Teď mi došlo, že mám o jednu drobnou znalost víc než vy – věděl bych, kam vás na Zemi poslat, abyste měl alespoň jistotu, že vás nepodrazí. To také není málo.“

„To by bylo skvělé, ale nesmíme předbíhat... Dejte prosím Jerrymu pokyny, já přistanu.“

„Tak rychlí ale nejsme. Tu sondu nejdřív musíme najít, vyhrabat z hromady, oprášit a otestovat. Pak ještě přesunout na astroport a natankovat. Přiletěte zítra brzo ráno a budete ji mít připravenou.“

Adam většinu položek v Altarově seznamu považoval za ironii, protože dorští skladníci byli vyhlášení dokonalým pořádkem. Proto odpověděl ve stejném duchu:

„Promiňte, pane, neuvědomil jsem si, že neposíláte sondu k neznámé hvězdě každý druhý den.“

„To skutečně ne. Potřebujete ještě něco?“

„Ne děkuji. Na shledanou zítra ráno.“

Altar mu pokynul a spojení skončilo.

* * *

Dálková sonda byl plně automatický subprostorový hvězdolet.

Od lodí s lidskou posádkou se lišil prakticky jen tím, že neobsahoval zbytečné dutiny vyplněné vzduchem, nepotřeboval systémy podpory života a spousty všelijakých náplní. A takový detail, že nebylo třeba temperovat vnitřní prostory na dvacet stupňů Celsia, jinými slovy, že většina zařízení mohla být ve své kryogenní verzi, ušetřil spoustu místa a ještě více energii.

Dálková sonda, kterou vlastnil Altar, byla o třetinu menší než Amina, ale na jedno natankování zvládla dvakrát více světelných let. Také posílený generátor vytvářel silové pole téměř šestého stupně. To sondě dovolí strávit až patnáct sekund v koróně hvězdy a téměř celou minutu na heliocentrické dráze vzdálené desetinu astronomické jednotky a nazývané Parkerova dráha.

Nejjednodušší metoda letu sondy do neznámé hvězdné soustavy spočívá ve vynoření sondy v koróně cílové hvězdy, která je sice velmi žhavá, ale také velmi řídká. Vysoká teplota nedovolí existenci pevných těles, řídkost dovolí přístrojům prozkoumat nejbližší okolí hvězdy.

Z Parkerovy dráhy již přístroje dokážou najít volný prostor v bezpečné vzdálenosti od hvězdy a přeměřit celou soustavu. Sonda pak vyhledá planety a stanoví přibližně stovku parametrů každé z nich. Z toho se potom stanoví dynamická část souřadnic nevhodnějšího vstupního bodu dané hvězdné soustavy.

* * *

Adam přistál v pět ráno na Doře, kde bylo půl deváté. Altar si rýpnul:

„Říkal jsem brzo ráno a myslel jsem tím asi tak v šest.“

„Už takhle jsem vstával ve čtyři, pane... Nic se nemá přehánět.“

„Dobrá, dobrá. Sonda je připravená k odletu, čeká jen na ty supertajné souřadnice. Pak se spojte se službou, já mám jednání.“

„Děkuji, pane. Na shledanou... Evo, navaž spojení s dálkovou sondou a pošli jí souřadnice mimozemského dolu.“

Pak si nechal spojit řízení provozu a oznámil jim připravenost.

„Je mi líto, trefil jste se do příletu výletního hvězdoletu. Ale za deset minut si sedne a sonda může odstartovat. Ozvu se.“

„Děkuji, počkám.“

* * *

O tři dny později krátce před obědem přišel Adam za Amandou do kanceláře a smutně ji informoval:

„Ami, je mi to líto, ale nemůžeš letět se mnou... Myslel jsem si, že cesta bude něco jako společná dovolená. Ale nevychází to: hlavně ty náhradní náplně do replikátoru – dvě tam a dvě zpátky plus jedna rezervní, zaberou půlku tvé kajuty. Ty by ses ještě vešla, ale byli bychom o hladu.“

Amanda se zamračila. Ihned Adama podezřívala, že si ty problémy vymýšlí. Potom jí ale došlo, jak si tu *dovolenou* představoval, a hned jí bylo jasné, že tu lítost nehraje. Vlastně jí i trochu potěšilo, že nebude muset strávit měsíc v posteli. Byť svého muže miluje. Adam zareagoval na to zamračením:

„Nezlob se, miláčku – tebe tady můžu nechat, ale Eda vzít musím. Především nemusí jíst! Také provede první průzkum a pomůže mi s nákladem. To je taky něco: spočítal jsem si, kolik calositu musím přivést, abych zaplatil náklady a byl z toho alespoň malý zisk – ty mrňavé sklady Aminy stačit nebudou, bedny budou muset být i na chodbě. A místo tebe dám do kajuty ještě dvě velké bedny. Ty ziskové.“

„To jsem ráda, že místo mě to budou ty ziskové. A na mně zase bude záviset celá kolonie, že?“

„Tak dobře. Až se vrátím, uděláme si společnou dovolenou. Třeba někde u moře... Nebo u Michiganského jezera.“

„U jezera ne. Pořád by ses vykecával s tou mimozemskou velrybou a na mě bys neměl čas... Nech si toho, já vím, že to není velryba, ale cet!“

* * *

Nakonec to Adam s Amandou uhrál na společný oběd.

Doprovodil ji do kanceláře, přešel k sobě a měl v úmyslu raději ještě jednou propočítat své stravovací potřeby. Také musí shromáždit nějakou literaturu a filmy – databáze Aminy byla v tomto ohledu prakticky nulová, protože vždy měl dost jiných starostí nebo byl rád, že si v subprostoru chvíli odpočine. Městský počítač mu ale oznámil:

„Promiňte, že ruším, pan Wynn by vás chtěl navštívit. Domnívám se, že jde o druhý katapult, pane.“

„Dobře, Cibe, souhlasím. Pošli ho sem, prosím. Konečně někdo, kdo myslí na něco jiného než je můj výlet... A jaké je situace s ražením tunelu ke katapultu, Cibe?“

„Za chvíli to bude, pane. Už jen třicet dva kilometrů. Ale teď mají menší problém: tunelář je poškozený.“

„Krucíš! Opravíme ho?“

„Ano. Bylo velmi předvídatelné, že jste trval na použití naší techniky. Opravíme ho i bez Esencie. Největší problém teď ale je logistický: jak přepravíme Stena a náhradní díly dvě stě devadesát kilometrů?“

„Naložíme je do Aminy.“

„Jak se dostanete do tunelu, když je tunelář nefunkční?“

„No jo! Co jste vymysleli?“

Ozvalo se zaklepání a ve dveřích se objevil Lucien. Zachytil poslední slova a hned věděl, co Adam řeší:

„Ahoj. Jenom trochu pozměníme postup prací.“

„Buď zdrav. Tím myslíš co?“

„Přišlo mi logické, že nejprve uděláme tunel a teprve potom budeme stavět koleje. Teď to ale uděláme tak, že se pustíme do kolejí a náhradní díly k tuneláři dopravíme ruční drezínou. Roboti ale musí přijít pěšky. Dva už vyrazili, třetí ještě rozebírá tuneláře... Teď se nám hodí, že jsi minulý týden přivezl ty kolejnice – i když jsi měl dojem, že je to zbytečně brzy.“

„Možná, že se řetězec příčin odvíjí od toho, že jsem je přivezl tak brzy. Začátek děje není porucha tuneláře, ale dovoz kolejí.“

„Myslel jsem, že jsi technik a realista, Adame! Tohle zavání duchama a okultizmem.“

„Jaký okultizmus? Těch kolejí je několik tun, Bručoun² musel jet třikrát! Je toho dost, aby to mělo vliv na entropii tunelu. Porucha entropického pole mnohakilometrového tunelu měla potom vliv na tuneláře.“

„No jasně – tunelář se urazil, že jsme s kolejem nepočkali, až ten tunel dodělá!“

„To, že takové pole neumíme změřit, neznamená, že neexistuje. Platí, že nepřítomnost důkazu není důkaz nepřítomnosti. Takhle nějak se posmívali Flemingovi a Orstedovi, když tvrdili, že existuje neviditelné fyzikální pole, které ovlivňuje své okolí. Kde je psáno, že to nesouvisí s deformací časoprostoru kolem velkých hmot?“

„Dobře, Adame, nerozčiluj se... Chtěl jsem se s tebou domluvit ohledně stavby druhého katapultu.“

„Už jsi vybral vhodné místo?“

„Ano. Přeci jen existuje!“

+ + +

---

2 Bručoun je univerzální pásové vozidlo, které zakoupil Brumlan a. s.

2. Hodně velká škrabka

Felix Xaver Schalda, bývalý novinář a nyníjší tiskový mluvčí firmy RHODOS, doplňoval do databáze fotografie kolonie na Hopsince, které Adam s přáteli a Cibem, městským počítačem, pečlivě vybrali s ohledem na bezpečnost.

Komunikátor se probudil přijatým spojením, ale obrazovka zůstala zhasnutá. Zadýchavý, ale příjemný ženský hlas, který se dotkl samého Felixova srdce, se otázel:

„Jste tiskový mluvčí pana Hopsala?“

„Ano. Můžete si zapnout obraz, prosím.“

„Ne. Situace je vážná a já se musím chránit... Poslouchejte mě pozorně, nemám čas to opakovat: můj šéf chystá výpravu na Ikárii a bude mít k dispozici dobře vyzbrojenou loď. Možná dvě! Naštěstí jsem informaci zachytila včas – máte čtyři dny, možná týden. Pošlete zprávu, pan Hopsal snad bude vědět, jak zabránit oloupení nebo zničení kolonie.“

„Na to by byla nejlepší Sluneční garda! Bruklan ani Rhodos nedisponují žádným arzenálem!“

„To vás nesmí ani napadnout, Velení SG je podplaceno už dávno.“

„Hmm... Rád bych věřil, že se mýlíte, ale nejsem tak hloupý, abych si to ověřovat. Poštovní kurýr odlétá pozítří, ale kdy si pan Hopsal zprávu skutečně přečte, nemohu ovlivnit. Bude vědět, od koho to vyřizují?“

„Snad ano... Připište indicii: Ferda a tygr. Dovtípí se.“

„Dobře, udělám, co budu moci. Dejte na sebe pozor! Až se tento problém vyřeší, ozvěte se a nechte zapnutý obraz, prosím. Máte hezký hlas, možná jste pohádková víla...“

Ale víla si jen odfrkla a spojení ukončila.

* * *

Felix obratem zavolal Hermanovým na usedlost. Hovor přijal António. Felix popsal, co se přihodilo, a António mu po krátkém zamyšlení přikázal:

„Zavolejte panu Mortimerovi, možná bude vědět o způsobu, jak ty šílence zastavit. Raději hned.“

„Na pana Mortimera nemám ale spojení. Leda to veřejné, přes jeho cestovku.“

„Dobře, pošlu vám přímý kontakt, protože jen vy mu odpovíte na všetečné otázky. To je jeho specialita... Na shledanou a dejte vědět, jak jste pochodil.“

Felix nejprve provedl několik dechových cvičení, protože jednat napřímo s nejmocnějším mužem planety, který se schovával v obtloustlém, pomalém a bručícím obalu, vyžadovalo jistou odvalu. Zhluboka se nadechl a vyžádal si spojení. Xavier hovor přijal, ale obraz nenaskočil. Tentokrát se ale Felix nedivil. Protože však svoji kameru nevypnul, Xavier ho poznal a obraz naskočil dřív, než se stihl představit. Xavier odpověděl na pozdrav a hned se ptal:

„Stalo se něco vážného, mladíku?“

„Ano, pane. Ženský hlas mě informoval, že...“

Xavier ho pozorně vyslechl a pak se zeptal:

„Bude mít Adam vůbec čas reagovat? Kdy odlétá kurýr?“

„Pozítří, pane.“

„Jak chápete tu indicii?“

„Nijak, pane. Vůbec nic mě nenapadá!“

„Aha... Můžete mi tu ženu popsat?“

„Opravdu jsem ji neviděl...“

„Slyšel jsem vás, ale přeci jen... Zavřete oči a sdělte mi, co říká vaše empatické já.“

„Žena kolem třicítky, dvacet pět až třicet pět, velmi hubená, sto šedesát pět centimetrů, fyzicky zdatná, hnědé oči, malý nos, krátce střižené černé vlasy, šikovná, rychlá.“

„Výborně, tu znám!“

„Ale, pane...“ začal Felix, který hned nepochopil provokaci. Xavier si ho dlouho pobaveně prohlížel a pak shrnul výsledky pozorování:

„Ve skutečnosti jsem se nezbláznil já, ale vy. Člověče nešťastná, zamiloval jste se do hlasu v komunikátoru...“

A se smíchem hovor ukončil.

Felix chvíli zíral na prázdnou obrazovku a přemýšlel nad Xavierovými slovy. Pak se ale otřepal a napsal zprávu pro Adama.

* * *

Adam snídal, když se ozval Cib:

„Pane Hopsale, kapitán Oldverz přivezl poštu, označenou jako naléhavou.“

Adam se rozhlédl po jídelně. Až na Ivu a Alana byla prázdná.

„Děkuji, Cibe. Ať je to cokoliv, přečti mi to.“

„Zpráva je od vašeho tiskového mluvčího. *Dobrý den! Volala nějaká žena, že se její šéf chystá na Ikárii s ozbrojenou lodí. Prý do čtyř dní. Abyste věděli, o koho jde, přidala indicii: Ferda a tygr. Prý hrozí zničení kolonie. Zavolal jsem panu Mortimerovi. Řekl, že se o něco pokusí, ale myslí si, že byste měl zavolat svého přítele... Konec zprávy.*“

Adam nevěřícně kroutil hlavou.

Tak Esencie³ měla pravdu, pomyslel si. Když jsem ho donutil zaplatit Ikárii za zvířata pro zoo v Pensylvánii, vyrobil jsem si nepřítel. Ted' se mi chce

3 Viz předchozí příběh Adam v Esencii.

pomstít! Ten hajzlik to vážně udělá. Ale bez Esencie opravdu nezbyvá nic jiného než Bog. Neměl jsem zničit celou koloniální flotilu, to bylo ukvapené! Měl jsem si jeden dva křižníky nechat.

„Cibe, jak stará je ta zpráva?“

„Tři dny. Sedmdesát tři hodin.“

„Kolik hodin je v Calosu?“

„Sedm čtyřicet jedna, pane.“

„Děkuji. Ještě zajdu za ženou a vyrazím. Ty informuj Aminu, ať se připraví. A taky Bručouna.“

„Držíme palce, Adame,“ zvedl Alan obě pěsti.

„Díky, příteli. Snad to stihnu... Letím rovnou na Ikárii.“

* * *

Aby se v následujícím ději vyznal čtenář i autor, uchýlíme se k přesnému časování. Logické je použít čas v Calosu, hlavním a zatím jediném městě lidské kolonie na planetě Ikárie.

7:53

Starosta kolonie, Ignác Forseti, právě snídal s rodinou, když počítač kolonie, povinně nazvaný XB1, hlásil podezřelou aktivitu:

„Pane starosto, Minotaur zachytil před deseti minutami strukturální otřes. Na úrovni čtvrté planety se vynořila velká nákladní loď. Blíží se polovinou rychlosti světla a zkoumá soustavu. Podle všeho je dobře vyzbrojená a do dvanácti minut bude nad Calosem!“

„Pokusil se Minotaur o identifikaci?“

„Pokusil, ale loď nereaguje.“

„Už to je dost velký zločin, aby to mohl být vážný problém. Můžou to být novodobí piráti?“

„To nevím, pane.“

Ale potom si Forseti na něco vzpomněl:

„Pan Hopsal se vloni zmínil o nějakém boháči, kterého donutil zaplatit polovinu zisku z naložení místních zvířat. Zazobanec vyhrožoval útokem na Ikárii. Možná svou hrozbu plní! Počítači, informuj kolonisty, ať se připraví na možnou evakuaci. Dneska si může ozbrojenou loď pořídít kdejaký blázen.“

8:18

XB1 měl informace od orbitálního ostrova a tlumočil je starostovi:

„Pane, Minotaur hlásí, že byl neznámou lodí prozkoumán a loď právě nalétává na synchronní dráhu nad kolonií. Posílá její foto.“

„Tak to je pořádný macek... Jaká je situace v kolonii?“

„Lidé jsou připraveni opustit domy. Obě shromaždiště jsou aktivována. Ale

nevím, pane, jaký by to mělo význam, shromaždiště nebyly myšleny jako protiatomové kryty. V případě útoku by bylo lepší rozptýlit lidi v lesích, a ne je shlukovat.“

„Máš samozřejmě pravdu, ale lesy byly prozkoumány jen v blízkém okolí. Stavba kolonie zahrnovala zvířata do hloubky lesa, ale mnohá se už vrátila zpět. Některá jsou dost nebezpečná. Bude to trvat ještě dlouho, než se s místní přírodou sžijeme! Musíme...“

„Volají nás, pane!“

„Spoj je,“ přikývl Forseti.

Muž na můstku nákladního hvězdoletu byl odpudivý už na pohled: tlustý plešatec s rudými tvářemi, narvaný ve středním skafandru, který mu ani trochu neseděl. Schovával se za tmavými brýlemi a značně připomínal přerostlou měňavku z hororového béčka. Jeho křivá huba, odrážející jeho křivý charakter, se zakřivila ještě víc a vydala nepěkný hlas:

„Nejprve vy: kdo jste?“

„Starosta kolonie, Ignác Forseti. Kdo jste vy?“

„Mé jméno není podstatné, Ignáci. Důležité je, že mě Hopsal loni připravil o pořádný balík peněz, které jsem musel poslat na váš účet. Vyhržoval mi trestaneckou kolonií. Doneslo se mi, že stroj, který mu toto umožnil, je pryč. Už se nemůže vyvyšovat a je na čase vyrovnat účet.“

„Pan Hopsal jednal podle zákona! A vy, už jen tím, že vaše loď má upravený odpovídač, porušujete několik zákonů. Kam až chcete zajít?“

„Až na konec, Ignáci. Buď mi dáte přístupové údaje k vašemu pozemskému účtu, nebo vám zatopím infračerveným laserem. Mám s sebou jeden terawattový. Byl by s kolonií hotov za deset sekund. A ty vaše směšné kryty jsou k ničemu – i kdybych nevěděl, kde jsou.“

Forseti nemusel dlouho přemýšlet, zda peníze, nebo lidské životy.

„Kde je záruka, že kolonii nezničíte hned po tom, co vám ty údaje dáme?“

Na tlouštíkovy bylo vidět, že ho otázka překvapila, ba dokonce urazila:

„Nejsem takový hajzl... Mým cílem jsou peníze, ne lidské životy. Ovšem kromě toho Hopsalova! Tomu bych zakroutil krkem s velkou radostí. Neschovávejte ho takhle náhodou?“

„To skutečně ne!“

„Víte, na GWW se dají nejtíživější neuvěřitelné věci, takže vím, jaký vztah má Hopsal k Ikárii. Zajistil jsem si, že Hopsal bude o mé návštěvě včas informován. Zdá se ovšem, že není takový blázen, aby se tu objevil. Evidentně je to hlupák, co si myslí, že lze existovat beze zbraní... A co takhle souřadnice té jeho planety?“

„Jak říkáte, není až takový hlupák. Ani mně ty souřadnice nedal. Neměl důvod se nám svěřovat.“

„Nevadí. Peníze z vašeho účtu použiju nejen na posílení své ochrany, ale také k tomu, abych se dostal ke generálu Spinnerovi v pozemském vězení. On mi prozradí, kde k těm souřadnicím přišel... Pošlete mi ty přístupové údaje?“

„Zbývá mi snad něco jiného?“

„Upozorňuji vás, že jestli jste je zfalšoval, vrátím se a bez varování kolonii

vypálím. Takže žádné...”

Najednou se ozval výkřik někoho mimo záběr, tlustŕoch se překvapivě rychle obrátil na stranu a stejně rychle zrušil spojení. Forseti, který se chystal dát povel k odeslání dat, zapomněl zavřít pusu a jen bezradně zíral na prázdnou obrazovku. Po dvou sekundách ale naskočil obraz: na záběrech z orbitálního ostrova byl vidět malý hvězdolet, co se vynořil ze subprostoru a zastavil se.

Forseti viděl Aminu tolikrát, že si byl jistý, že je to ona. Doposud se tu Hopsal zjevoval ve chvílích, kdy ho nejvíce potřebovali, ale tentokrát si vybral ten nejhorší okamžik. Forseti se smířil s tím, že ho už nikdy neuvidí...

8:41

Eva hned po vynoření ze subprostoru hlásila:

„Tak to je průšvih!“

Na teletěně zobrazila orbitální ostrov nad Calosem a u něho obří nákladní loď. Podle typu hned určila, že:

„Ta loď je důlní scraper⁴ a má terawattový laser na rozrušování hornin. Zničil by kolonii za půl minuty!“

„Tak s tím se bojovat nedá. Nejlepší bude se honem zase ztratit, všimnou si nás až za dvě minuty... Copak?“ podivil se Adam, když počítač nereagoval.

„Je mi líto, už neodletíme. Právě se na nás přilepila lokalizační mina.“

„Myslíš takovou tu malou potvoru, co exploduje, když zrychlíme nad šedesát procent cé?“

„Přesně tu!“

„Ten hajzl myslel na všechno! Nedivil bych se, kdyby si na svou loď nechal dodělat další zbraně, třeba rakety!“

„Adame, proč nezavoláš Boga?“

„Nemá to význam! Proč ho otravovat, když by stejně přišel pozdě?“

„V našem případě je to pravda, ale myslí na kolonii! Měli bychom jistotu, že po nás nezničí i ji.“

„Máš pravdu! Zavolám ho.“

8:43

Pilot vykřikl a ukázal na obrazovku:

„Další loď v soustavě! Tak tohle je určitě Hopsal, pane.“

„Budiž náhoda! Tak se mi to líbí! Ihned na ni pošlete jednu taktickou a spojte mi ho.“

Pilot poslechl, ale tvářil se odmítavě.

„Nebádejte nad tím, neměl mi sahat na peníze!“

8:45

Adam konečně překonal všechny nastražené zábrany a ze skříně vytáhl model tankeru KOPRETINA, do kterého Bog ukryl transgalaktický vysílač. Právě

4 ... neboli škrabka; současnému stroji téhož názvu se nepodobá ani trochu.

chtěl vyslat zprávu, když se na telestěně objevil ten plešatý tlustoch:

„Jsem rád, že jste tu. Neměl jste mě provokovat. Sbohem...“ zvedl ruku a chtěl zamávat, když se paluba jeho lodi zatřásla tak, že upadl.

Pokusil se zvednout, ale podlaha můstku se rozvlnila jako vodní hladina a zadní stěna se rozpadla v prach. Bylo ještě vidět, jak tmná stěna postupně pohltila celý můstek a obraz vypadl.

Adam ztuhl uprostřed pohybu a jen vyděšeně zíral.

„Co to bylo?“ zmohl se na otázku.

„Naprostá paráda!“ zajásala Eva, „Dálkově řízená singularita, řekla bych... Promítnu ti to ze záznamu.“

Obraz nákladní lodi nad Calosem chvíli vypadal jako před tím, ale vzápětí se za ní objevilo jakési vířící kolo, rychle narostlo, že bylo větší než hvězdolet, a pak se dalo do pohybu. Během tří sekund celou loď pohltilo a začalo se rychle zmenšovat, až zmizelo. Jenže potom se na místě jeho posledního výskytu rozhořelo na sekundu malé slunce.

„Podle toho závěru, označila bych ho za říhnutí na dobré trávení, jsem zjistila, že obdobný děj v malém proběhl tisíc kilometrů od nás. Ten hajzlík na nás poslal raketu... Myslím, že když jde do tuhého, nejsme mimozemšťanům na Ikárii zase až tak lhostejní, ne?“

8:56

Forseti byl radostí bez sebe:

„To jsem rád, že jste v pořádku!“

„Líbilo se vám to?“

„Samozřejmě! Záchrana na poslední chvíli... Evidentně stále sledují dění kolem planety. Co kdybyste odvysílal poděkování.“

„Nevím kam.“

„Prostě jen tak směrem k Ikárii.“

„Jasně – a za pár let by to zachytili na Zemi a byl by z toho průšvih. Jestliže nás sledují, pak i teď. Slyší, že jim děkuji za záchranu kolonie i mé maličkosti. Totiž hned, jak se Amina vynořila, poslal ten bezpáteří hajzl na nás raketu. To byla zřejmě ta poslední kapka, která donutila naše přátele zasáhnout...“

„Máte pravdu, určitě nás slyší. Děkujeme!“

„Ještě vám řeknu, vlastně také jim, že jsme test inteligence zvládli, a já vám oznamuji, že poletím na uvedené souřadnice. Průzkumná sonda, pokud přežila, je na cestě zpět. Možná někdy koncem února, spíš později, v půlce března. A opravdu je to důl na calosit! Ikárie potřebuje peníze na obranný systém a na výtah. Dokážeme-li pokračovat v těžbě, můj projektant vymyslí automatickou linku a speciální kontejnery, do kterých to naložíme. Řekněme, že jednou za rok by tam zaletěl křížový hvězdolet. Tomu by cesta netrvala skoro dva měsíce, jako Amině.“

„Vyplatí se těžit, pane Hopsale, když je to tak daleko?“

„Vyplatí, pane starosto. Vzpomeňte si, jak jste počítal, kolik kýblů calositu musíte nasbírat, aby to zaplatilo orbitální výtah. A teď si představte, že křížový hvězdolet přiveze na jeden záťah – řekněme – pět tisíc kýblů... To je vážně

dobrá jednotka,“ zasmál se Adam, „Pět set kýblů budou mé náklady, pět set kýblů dáte Altarovi za zpracování a čtyři tisíce kýblů budete mít na výtah, bojové satelity a stovku dalších domů. Případně si pozlatíte všechny střechy v kolonii. Co vy na to?“

„Že jste cvok!“

„Nic nového,“ usmál se Adam a vznesl klíčový dotaz, „Už jste vymyslel jméno té těžařské planety?“

„Skončil jsem u jména Sarpedon. Jak se vám líbí?“

„Líbí nelíbí – jakou to má souvislost s Ikárií?“

„Sarpedon byl syn Dia, bratr krétského krále Mínoa, co nechal Daidala postavit labyrint.“

„Dobré jméno, zní mi jako název planety. De facto to bude kolonie vaší kolonie, tak proč ne.“

* * *

To ráno nestálo za nic.

Celou noc přšelo a zdálo se, že to bude pokračovat i celý den. Přidal se studený vítr, který chvílemi hnal dešťové kapky vodorovně. A Felix by nejraději zůstal v posteli. Co si však našeptávalo, že dnes by se do své kanceláře dostavit měl.

Dneska šel po schodech, aby ze sebe setřásl vodu, kterou deštník nezadržel. Posadil se k počítači a otevřel poštu. Kromě obvyklé záplavy zbytečností tam byla zpráva od pana Hopsala:

Dobrý den, děkuji za informaci. Problém je vyřešen. Kolonie je v pořádku, nebezpečí už nehrozí. Buďte zdráv!

Felix byl zklamán přílišnou stručností. Očekával, že mu bude alespoň vysvětlena indicie, kterou se tajemná žena identifikovala. Nebyly tam ani žádné podrobnosti o průběhu krize, ani o způsobu řešení. Je pravděpodobné, že se řešení dotklo mnoha dalších lidí nebo institucí a na něho se sesype množství dotazů, které ale nebude umět zodpovědět. Nicméně byl rád, že se panu Forsetimu ani ostatním kolonistům nic nestalo.

Kolem poledne již nepršelo a Felix uvažoval o tom, že by to oslavil obědem v nějaké lepší restauraci. Jen si otevřel vyhledávač, zazněl tichý gong, a když Felix překvapeně povolil vstup, vešla krásná žena.

Felix jen zíral, protože mu přišla povědomá: věk kolem třiceti, vysoká přinejmenším sto šedesát pět, velmi hubená, malý nos, krátce střížené černé vlasy. Pozdravila kývnutím a mile se na něj usmála. Zavřela dveře, a když přistoupila ke stolu, byl si Felix jistý, že má hnědé oči.

Promluvila a Felixovi vynechalo srdce. To je ta tajemná informátorka!!!

„Jmenuji se Ema. Chtěl jste vidět pohádkovou vílu – tak jsem tady!“

+ + +

3. Setkání ve vile

Jestřábová Andrea seděla na verandě rodinné vily a probírala svůj život.

Odmalička byla krasavicí, po které toužili spolužáci všech stupňů škol již od mateřské školky. Jí se to však netýkalo, ona chtěla do vesmíru. Dosáhla svého. V osmadvaceti letech jí bylo svěřeno velení průzkumu vodní planety Gé a po vybudování kolonie Parnas zůstala dlouhá léta velitelem planety.

Ale i úchvatné scenérie jednou omrzí, a Andrea požádala o přeložení z těch stojatých vod. Opět dosáhla, čeho si umanula. Postupně stoupala na žebříčku důležitosti a hodností a skončila s hodností majora ve funkci velitele letky. Letka měla pět bojových křižníků té nejvyšší třídy a byla schopna držet v šachu planetu velikosti Marsu.

Její letka byla volná právě v době, kdy nastaly na Gé potíže. Spolu s příkazem sjednat na planetě pořádek však obdržela požadavek na tvrdý postup od samotné královny planety Femina, která měla s Parnasem své úmysly. Jenže zasáhl Hopsal a ten jeho mimozemský přítel. Nejenže ji postupně zbavil velení, ale prosadil, že planeta Gé byla vyřazena ze seznamu kolonizovatelných planet.

Velení Sluneční gardy podlehl veřejnému nátlaku, obratem ji zbavili hodnosti a uvěznil. Právníci se těšili, že z jejího případu udělají precedens, ale Hopsal jí z neznámých důvodů obstaral skvělého advokáta. Ten hned prvním projevem obrátil směr celého procesu a začal třást židlemi nadřízených Jestřábové. Tím nejenže zabránil jejímu odsouzení, ale nakonec, výměnou za zbavení hodnosti a odnětí doživotní penze, to dotáhl až ke zbavení všech obvinění. Zdálo se, že je konečně volná.

Po fiasku na Gé zuřila královna Feminy tak, že málem zbourala vládní palác. Prakticky hned po propuštění ze spárů státu se jí zmocnily Nebojácné kočky té svině Salachové a šoupli ji do cely ve své centrále. Měsíc ji trápily hladu a ukájely si na ní ty nejnižší pudy. Pak jim královna nařídila, že ji mají umučit k smrti.

Víc mrtvou než živou ji našel Hopsal a odnesl ji do nemocnice. Rekonvalescence byla dlouhá a teprve na Štědrý den ji propustili. Dozvěděla se, že Nebojácné kočky již neexistují, že Salachová je mrtvá, že Femina má

novou královnu a že polovina její původní vlády skončila spolu s generálem Spinnerem ve vězení na Zemi.

Teprve tehdy mohla říct, že má šanci dál žít obyčejný život...

* * *

Vila po rodičích, v níž teď Andrea žila, byla daleko za městem. Patřily k ní rozsáhlé pozemky, jak bylo ve dvaadvacátém století běžné – poté, co se stal hvězdný pohon zvládnutou věcí a lidstvo se rozuteklo do Galaxie, bylo na Zemi najednou spousta místa. Příroda nabrala nových sil a boj s lidmi se rozhořel naplno. Ekologové vymřeli, protože už nebyli třeba. Lidé teď měli opačné problémy.

Přes všechnu tu osamocenost byl hlavní vchod vily napojen na řádně udržovanou silnici, protože ta vedla k významnému sanatoriu v nedalekých kopcích. Ukázalo se totiž, že ne každý je z létání nadšený. Bylo to tak půl na půl.

Provoz tu ale nebyl prakticky žádný. O to větší překvapení vyvolal vůz, který se tu nejenže vyskytl, on dokonce zastavil před vchodem. Vystoupil z něho muž střední postavy středního věku, a přestože musel Andreu na verandě vidět, přistoupil k ohlašovacímu zařízení vedle branky a zazvonil.

Andrea se ze stoličky natáhla po sluchátku:

„Dobrý den i vám. Koho hledáte?“

„Vás. Jste Jestřábová Andrea?“

„Ano. Co byste rád?“

„Jmenuji se Albert. Mám na starosti případ bývalého senátora a rád bych si s vámi vyměnil získané informace. Ale nic oficiálního! Nebudu dělat žádný protokol. Jsem přesvědčen, že přes veškeré vaše lednové pátrání mám informace, které vy nemáte.“

„Zaujal jste mě, pojdte dál.“

Albert vešel, jemně za sebou vrátka zavřel a pomalu došel až k verandě. Velmi dobře viděl, že Andrea má ruku pod stolem a správně usoudil, že má prst na spoušti pistole. Zastavil na schodech a oběma rukama nadzvedl rozepnuté sako:

„Dejte prsty pryč ze spouště, prosím, vidíte, že nejsem ozbrojen. A nemám ani žádný vojenský výcvik.“

„Posaďte se na tu židli vlevo a nabídněte své informace. Jak víte, že jsem v lednu hledala nějakého senátora?“

„Četl jsem vaši složku, madam,“ otevřeně přiznal Albert a posadil se na oprýskanou skládací židli, „a dovolím si tvrdit, že o vás vím víc než vy sama. Tlak na nalezení senátora Arabery byl z vaší strany tak velký, že si toho zodpovědní lidé všimli.“

„Našel se snad?“

„Vím, že jste spolu dvanáct let žili. Nemusíte hrát nezáměrem, madam, je zřejmé, že o něj máte strach. Ujišťuji vás, že nečekám na vhodnou chvíli, abych vám řekl, že je mrtvý. Pořád je jen nezvěstný.“

„Díky. A teď nějakou tu informaci, kterou já nemám.“

„Mám povolení z nejvyšších míst s vámi mluvit otevřeně. Největší ironií na tom je to, že je před vámi utajena jen jedna jediná věc – senátor Arabera zmizel ze své cely v nejtřeštěnější věznici na ostrově uprostřed moře.“

„To myslíte vážně? A co kamery?“

„Jsou tam. Záznam je čistý a jasný: Arabera se probudí, odkryje se a zmizí. Na jednom snímku je, na dalším už není. Počítač si je jistý, že záznam nemohl nikdo zfalšovat. I kdyby ano – Arabera prokazatelně ve své cele večer uleh, ale ráno už tam nebyl. Prověřilo se možné i nemožné. Je pryč!“

„Proč mi to nikdo neřekl?“

„Jednak to měli zakázáno a jednak byste jim to stejně neuvěřila. Než se ale začneme bavit o mé hodnověrnosti, mám zásadní otázku: Jak vás Hopsal dopravil z cely koček do nemocnice?“

„Nevím. Pamatuji si jen, že se tam objevil a zeptal se, zda vydržím deset minut, než projde ostatní cely. Řekla jsem, že ano, ale byl to špatný odhad. Mé poškození bylo tak velké, že jsem po pár minutách omdlela a probudila se po týdnu v nemocnici. Ale jaký význam má taková otázka? Přijde mi nesmyslná. Nebo to snad nebyl pan Hopsal?“

„Byl. Ale povím vám pár dalších nesmyslů: umírající civilizace z jiné galaxie postavila superinteligentní stroje, světila jim veškeré své znalosti a vyslala je do vesmíru. Jejich úkolem bylo předat tyto znalosti méně rozvinutým civilizacím. Jeden takový stroj zachytil Hopsal a prošel všemi jeho testy na výbornou. Netvařte se tak, madam, nezbláznil jsem se. Víte o útoku flotily spojených kolonií na Doru a Hopsinku?“

„Nevím! To jako vážně?“

„Už je to tak. Bude dobré, když se pořádně přidržíte: Hopsal vojáky u své planety porazil a zbytek flotily hodil do slunce. Konkrétně do Binedu.“

„I s lidmi?“

„Ne, ty předtím vysadil na jejich ubikacích. Na Zemi pak přinesl generála Spinera a pomohl nám se spisem velmi neobvyklým způsobem. Řekl bych, že stejně tak přenesl vás z cely na operační sál a tím neobvyklým způsobem se dobral pravdy ve vaší soudní při.“

„Nerozumím, Alberte! Jak myslíte slovo *přinesl* a co je ten *neobvyklý způsob*?“

„Mluví tu o teleportaci a telepatii, madam. Nekoukejte na mě tak, jsem naprosto střízlivý, což je u abstinenta normální stav.“

„Je to šílené, ale budiž. Viděl snad někdo Hopsala při teleportaci?“

„Samozřejmě. Opakovaně. Nesčíslněkrát.“

„Pak je jasné, že Araberu z vězení unesl Hopsal. Ale jaký by k tomu měl motiv? Přece kdyby ho chtěl zlikvidovat, měl k tomu spoustu příležitostí už dřív! Nečekáte snad, že o tom něco vím. Nebo ano?“

„To skutečně ne. Podstatné je, že myslet neznamená vědět. Nemáme proti Hopsalovi žádné důkazy.“

„Jaká je situace teď? Pořád si Hopsal hraje na boha?“

„Ne. Začátkem listopadu si pro svůj stroj přišli jeho tvůrci, kteří svou

civilizaci obnovili a Hopsalovi ho sebrali. Je z něj zase jen člověk.“

„Aha. A pořád souřadnice své planety tají?“

„Ano.“

„A dostat je z generála jste se nepokusili?“

„Neví je. Znalý je počítače křížníků, ale ty do jednoho skončili ve slunci.“

„Jak jste se už zmínil, Arabera mi není lhostejný. Mám tedy zřejmý důvod dostat se k Hopsalovi, a pokud zjistím, že ho unesl a ublížil mu, ty souřadnice zjistím a dodám vám je. Nechte mi tu vizitku.“

„Vidím, že jste odhodlaná, ale to asi nebude stačit.“

„Uvidíme. Diplomacie, zvláště ta ženská, je kolikrát horší zbraň než to vaše fyzické násilí. A bolí, věřte mi, mnohem víc a mnohem déle. Zvláště pak naivní muži.“

Albert vstal. Podal jí svou vizitku a rozloučil se. Sedl do svého auta a ve chvíli byl pryč. Jakmile vila zmizela za zatáčkou, spokojeně si zamnul ruce. *Tohle šlo jako po másle! Liška je na cestě do kurníku...*

* * *

António Herman, generální ředitel firmy RHODOS, usedl hned po snídani do své kanceláře, ale než se rozkoukal, oznámil mu počítač hovor.

Z obrazovky se na něho usmívala pohledná žena. Antóniovou povinností totiž bylo, kromě jiného, udržet si přehled o Adamových přátelích i nepřítelích na Zemi. U téhle ženy byl ale status nejasný.

„Jmenuji se Jestřábová Andrea...“

„Znám vás, madam. V rámci informací, poskytnutých mi panem Hopsalem. Závěr je příznivý, jinými slovy mám být nápomocen při řešení jakéhokoliv problému, který budete mít... Dneska mám nabitý den, pojdte, prosím, rovnou k věci.“

„Hopsalovu motivaci nechápu, ale děkuji... Aby se v tom Hopsalovi prase vyznalo... Ano – jeden problém tu je. Arabera. Vypátrala jsem, že záhadně zmizel ze své cely v době, kdy Hopsal měl k dispozici mimozemskou technologii, a je jediný podezřelý z jeho únosu. Co o tom víte.“

„Nevím o tom nic víc, než bylo v médiích. Policie i novináři tu obtěžovali i o Vánocích, protože si mysleli, že se mi pan Hopsal svějuje s každou věcí, kterou řeší. Na druhou stranu se ale otevřeně přiznávám, čistě k vašim uším, že mi pan Hopsal řekl, že se dříve či později ozvete. Mám vám v takovém případě domluvit schůzku v přijímací hale astroportu SPGV.“

„Proč tam?“

„Pan Hopsal se snaží předejít jakýmkoliv nedorozuměním a tohle je veřejný prostor, kde vám i jemu hrozí minimální nebezpečí. Nezapomíná, že máte vojenský výcvik, a není si ani trochu jistý vašimi postoji. Pan Hopsal ovšem je v některých věcech dost naivní – nemusel to rozvádět, je mi jasné, že doufá ve věcné jednání. Jinými slovy od vás očekává, že mu dáte čas, aby vám předložil důkazy, že vašemu partnerovi nezkřivil jediný vlásek.“

„Zní to rozumně. Domluvte mi tedy s panem Hopsalem schůzku. Řekněme

v devět hodin? Jak rychle to půjde?“

„Pošlu mu zprávu současně poštou na Doru a současně po tankerech. Odběr Sirupu už je tak velký, že jsme přešli na pravidelné lety. I kdyby pan Hopsal zapomněl zaletět na Doru a vyzvednout si poštu, bude přes tankery informován do deseti dní. Máte příští sobotu čas?“

„Mám. Příští sobotu v devět ráno na astroportu SPGV.“

„Ano. Nemáte-li k řešení nic dalšího, pustím se do řešení méně příjemných věcí, než je vaše schůzka.“

„Už nic dalšího nemám. Děkuji za rychlé jednání. Na viděnou.“

„Na shledanou, madam. A buďte na něj hodná!“

+ + +

4. Adam a Andrea

Adam přistál před osmou hodinou ranní a rovnou zavolal na usedlost. António již úřadoval. Zvedl hlavu od epapu na stole a povolil hovor. Usmál se:

„Dobré ráno, Adame.“

„Dobré ráno, příteli. Vidím, že jsi pilný jako včelka. Jak se máte?“

„Myslím, že dobře. Trochu to kazí Mirandiny ranní nevolnosti. Zrovna dneska to ale bylo hodně.“

„Takže si to nechala. Jsem rád, že jsi nedělal potíže.“

„Myslela si snad něco takového?“

„Ano, měla trochu obavy z tvé reakce, ale zapomeň na to, prosím. Jednak už to je nepodstatné, jednak bys to měl považovat za pozitivní.“

„Po tolika letech soužití už se partneři znají do detailu. Zrovna Miranda je ta, co tuhle drobnost vytěžuje ze sta procent. Nevím, při kolika procentech už by se mělo mluvit o zneužití důvěrných informací, ale věř mi, že to dokáže být dost nepříjemné. A teď mi řekneš, že si mou reakcí nebyla jistá. Neuvěřitelné! Miranda a nejistá?“

„Omlouvám se, nechtěl jsem tě dráždit hned po ránu. Ale když už se stalo, tak ti musím říct, že mícháš jablka a hrušky. Vaše každodenní soužití je jedna věc, zlomová událost, jako je neplánované početí, je úplně něco jiného. Vzpomeň si, jaký jsi měl problém, když si rodiče pořídili v padesáti tvého bratra. Nepředpokládám, že byste něco takového ve spojitosti s vámi probírali třikrát týdně. Proto měla obavy... Výčitky, to je taková klasická past lidských vztahů. Mohl bys mi vyčítat, že jsem to věděl, ale neřekl ti to. Kdybych to ovšem udělal, urazil bych tím Mirandu a snadno bys mi mohl vyčíst, že urážím tvou ženu. Ať udělám, co udělám, je to špatně – takové situace nesnáším. Raději opusťme toto téma, nemíním přijít o přátele kvůli dávno vyřešenému problému. Pěkně prosím, smutně koukám.“

„Tak dobře. Je to minulost... Chtěl jsem se tě zeptat, kde se tu bereš, ale mezitím mi to došlo: jdeš na schůzku s jestřábí ženou?“

„Teda, António,“ zasmál se Adam, „kam na ty výrazy chodíš?! Ano, jdu na schůzku, kterou jsi mi domluvil... Rád bych mluvil s Mirandou. Je v posteli, když jí není dobře?“

„Ne, ještě snídá. Musí tu být každou chvíli. Ještě dobře, že nepřišla před minutou... Už jde, slyším dveře.“

„Ahoj, Adame. Potřebuješ něco od mne?“

„Ahoj. Blahopřeji k rozhodnutí. Když jsou nevolnosti silné, znamená to, že to bude kluk jako buk?“

„Na mě lidové moudrosti neplatí, bude to holka.“

„Aha... Takže už máte jméno?“

„Samozřejmě. Bude to Zuzana jako moje babička.“

„Hezké jméno. A ano, měl bych na tebe prosbu: mohla bys, prosím, rozhodit své sítě a udělat průzkum situace na co největším množství lidí?“

„Můžu. Co to bude?“

„Zajímalo by mě, kolik pozemšťanů by se chtělo odstěhovat do kolonie bez návratu a bez sítě. Tentokrát ale nemyslím Hopsinku, ale Ikárii. Rýsuje se šance, která přinese Ikárii značné prostředky, ale počáteční investice bude velká. Když to vyjde, dostaví orbitální výtah a budou peníze na stavební firmu, která postaví celou další čtvrt'. Momentálně udělají svépomocí tak jeden dům čtvrtletně. Domnívám se, že zájem bude mít hodně lidí. Bude-li to tak, Forseti bude mít pro městskou radu řádný argument a já ekonomický důvod to pořádně rozjet. Cítíš se na to, Mirando?“

„Žádný problém. Přemýšlení Zuzance nevadí.“

„Děkuju ti... Ještě vám chci říct, že ty počáteční náklady začínají mojí cestou někdy na přelomu dubna a května – tři týdny tam, tři zpátky. Pár dní na okouknutí situace: vyjednáám dodavatelskou smlouvu a hned poletím zpět. Hopsince bude velet Amanda, jako vždycky. Poštu bude na Doře odebírat Iva. Pro výsledky průzkumu se stavím, až se vrátím. Zatím se mějte a hlavně hodně zdraví všem třem.“

„Přejeeme ti šťastnou cestu... Všichni tři.“

* * *

Adam ještě zavolal Xavierovi a Kláře a oznámil také jim, že bude celé dva měsíce pryč. Klára chvíli počítala a pak mu řekla, že v polovině června půjde Hvězdný racek na generálku a ona bude celých čtrnáct dní na Zemi, což bude ideální čas na návštěvu. Ještě dodala, že omluvenky od rodičů ani od manželky se nepřijímají. Nezbyvalo nic jiného, než souhlasit.

Ve tři čtvrtě na devět se vydal do přijímací haly veřejné části kosmodromu. Uvelebil se v kavárničce v obchodní zóně a pozoroval cvrkot. Něco takového v Brumlanu neměl. Uvažoval o malém dortu, ale nakonec si dal jen kávu.

Jestřábové si všiml hned, jak ji vyvezly schody z podzemní stanice turboblaku. Jejím vzhledem byl dost překvapen – až teď si uvědomil, jak pohledná je to žena. Řekl si, že se jí musí někdy později zeptat, proč se dala k armádě.

Chvíli jí trvalo, než se otočila správným směrem. Jak našla kavárnu, hned také zaznamenala Adama. Zdálo se, že si tím není jistá, tak Adam vstal a zůstal tak, dokud nedošla až k němu. Podala mu ruku a usmála se:

„Dobrý den. Než to zamluvíme, ráda bych vám poděkovala za život.“

„Rádo se stalo. Ale byla to má povinnost... Posadte se, prosím... Jste tady v předstihu. Nepočítal jsem s tím a objednal jsem si kávu, jakou mi syntezátor

na lodi nebo v kolonii neudělá. Nebude vám vadit, když vás nechám mluvit jako první a pomalu budu upíjet. V tomhle kelímku chladne děsně pomalu. Nebo snad mám objednat jednu také vám?”

„Ne děkuju, není to ani hodina, co jsem měla jednu k snídani. Pijte opatrně, ať se neopaříte, já začnu. Pravda ale je, že toho k povídání moc není. Kontaktovala jsem vás proto, že za mnou byl policista, co vyšetřuje zmizení vězně z nejpřísněji střežené věznice. Stalo se to v době, kdy jste si hrál na boha, a jste logicky jediný, co něco takového mohl provést. Unesl jste ho?”

„Ne.“

„Ublížil jste mu? Šlo o pomstu?”

„Ani jedno!”

Andrea se zamyslela:

„Uvidím ho ještě?”

„Když budete trpělivá, tak určitě ano.“

„Co je to za odpověď? Vykrucujete se?”

„Ne. Mé odpovědi nejsou určeny vám, ale všem těm ostatním uším, co nás poslouchají. Vám nebudu odpovídat slovy, ale činy... Souhlasíte s tím, že kdybych si přál vaši smrt, že stačilo nechat vás v té cele?”

„Nemám z vás strach, jestli myslíte tohle.“

„Myslím. Za to jsem rád. Odvážíte se tedy nastoupit do mé lodě? Protože jedině tak se dopracujeme k závěru, o který vám jde.“

„Na jak dlouho?”

„Stačí mi hodina.“

„Kam poletíme?”

„Na Azerii.“

Andree se tón odpovědi zdál divný a podívala se Adamovi do očí. Hned pochopila, že i tohle říká všem těm šmírákům v okolí. Tak pomalu vstala, zastrčila židli a řekla:

„Souhlasím. Já se dojdu upravit a vy dopijte tu kávu... Za deset minut u vstupu do tunelů.“

* * *

Když se Andrea zbavila té ranní kávy a vyšla z dámských toalet na společnou chodbu, čekal na ni Albert. Opíral se o stěnu a spokojeně se usmíval. Došla k němu a tvářila se bojovně:

„Kde se tady berete?!”

„Dobrý den. Přílet soukromé kosmické lodi není tajný. S oprávněním mých nadřízených lze odchytnout už okamžik objednání místa. Chci vám něco dát.“

Podal jí malinké zařízení, tak akorát do dlaně.

„Tohle je přenosný odposlech.“

„Na co, stačí mi komunikátor.“

„Nenechte se mýlit velikostí té hračky. Ukládá dvanáct různých parametrů reality, nejen hlas. Například také zaznamená přechod do subprostoru. Navíc je velmi citlivé a záznam je *autorizován* biometrickými údaji lidí v okolí tří

metrů. Podstatné je, že tento záznam soudy berou jako důkaz, respektive ho žádný právník nemůže zpochybnit. Zapíná se tady nahoře přiložením prstu. Už je nastavené na vaši DNA.“

„Kdy to mám spustit?“

„Na lodi. Nebo třeba hned.“

„Nezaznamená NSH podezřelou aktivitu?“

„Nemějte obavy, nezaznamená. Nedá se nijak detekovat, je to čistě pasivní zařízení... Tak šťastnou cestu.“

* * *

Adam vystoupal s Andreou do Aminy. Museli projít složitou dekontaminací. Potom vyjeli výtahem do pilotní kabiny a Adam Andreu představil počítači. Nebe nad Evropou bylo volné a řízení provozu povolilo start obratem. Když opustili oběžnou dráhu Země a čekala je půlhodina letu k výstupnímu bodu Sluneční soustavy, byla už Andrea netrpělivá:

„Tak kam vlastně letíme? Podle toho, jak jste se tvářil, když jste mi to říkal, usuzuji, že letíme jinam než na Azerii.“

„Ano. Sledovat náš let není pro kohokoliv žádný problém, proto jsem vybral Azerii, kde jsem od pětadvaceti žil a pořád tam mám funkční vrakoviště. Naštěstí má Azerie stejný vektor jako Proxima Centauri. Ponoříme se jen na pár sekund a odtamtud poletíme na Ikárii.“

„Myslíte tu pozemskou kolonii, kam jsme před třemi lety posílali zdravotnický hvězdolet? Prý kvůli nějaké otravě kolonistů.“

„Přesně tu. Co o té kolonii víte?“

„Že má status *bez návratu* a že tam má Arabera brat... Aha. Chcete říct, že Sow je na Ikárii???“

„Přesně tak. Určitě je to lepší než vězení. Odnosl jsem ho tam vloni, ale nebyl to únos, protože souhlasil. Na Zemi ani v jiné otevřené kolonii zůstat nemohl a s Ikárii dlouhodobě spolupracuju. Tak říkajíc k ní mám citový vztah a spoustu přátel. Podotýkám, že nejen lidí.“

„Nechápu! O čem to mluvíte?“

„Až projdete imunizací a stanete se obyvatelem Ikárie, dozvíte se všechno. Na Ikárii to je veřejné tajemství... Proč to s vámi tak cuklo? Po tom, co jste na Zemi vytrpěla, si Arabera, vlastně i já... Oba si myslíme, že se na Ikárii vystěhujete s velkou chutí.“

„Ještě před minutou jsem si myslela, že... vlastně jsem si myslela všechno možné. O vojácích se tradují všelijaké nesmysly, ale kdybych nevládla, kromě jiného, obstojnou fantazií, nedotáhla jsem to na majora... Už několik měsíců se potácím mezi nenávisí a vděčností. Nenávidím vás za to, jak jste tehdy se mnou zacházel na Parnasu – nepřerušujte mě, prosím, vím, že jsem si to zasloužila – a překypuju vděčností za záchranu života svého i cetů. Nenávidím vás za mé uvěznění a soud a jsem vám neskonale vděčná za ty skvělé právníky. Ti museli stát celé jmění. Dokonale rozporuplné pocity, divže mě to neroztrhlo! Jenže od chvíle, co jsem se od vyšetřovatele dozvěděla, že ve

zmizení Arabery máte prokazatelně prsty, převládla nenávisť. Myslela jsem si, že jste se mu chtěl dodatečně pomstít za... Však víte, vaší ženu. Souhlasila jsem – panebože, co jsem to provedla?! Prosím za odpuštění...”

„Co se stalo?“ divil se Adam pobledlé Andree.

„Mám u sebe tohle,“ vytáhla z kapsy odposlech, „nějaké extrasuper zařízení, co odposlouchává kde co – prý dvanáct různých hodnot včetně letu subprostorem.“

„Když ho máte v kapse, tak to ale všechno ukládá, nemůže nic vysílat, protože by se prozradilo, ne?“

„Ano. Měla jsem to tomu policajťovi po návratu předat... Ale když ho zničíte, nepředá nic. Ještě jednou se omlouvám.“

„Ničit ho nemusíme. Mám v kolonii skvělé techniky. Myslím, že si ho rádi podrobně prohlédnou. A kdyby si snad nevěděli rady, na Doře se určitě najde někdo, kdo si s tím poradí.“

* * *

Amina se vynořila ze subprostoru, a když se přiblížili k Ikárii, zavolal Adam na Daidalos. Na telestěně se objevila stálá služba, jeden z bratrů Rubínových. Adamovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že tohle je Roman.

„Dobrý den, pane. Kde se tu berete?“

„Dobrý den. Kontrola shora. Všechno v pořádku?“

„V naprostém, pane... No, kromě mého zubu.“

„Bolí vás?“

„No jo. Už druhý den, mrcha jedna. A nejbližší zubař je jako na potvoru půl hodiny subprostorem!“

„Jak moc? Chcete odvézt na Zemi?“

„Děkuji, pane, ale není třeba. Zítra má přiletět KOLOS a vystřídají mě. Prášků je tu také dost. Obvykle se lékům vyhýbám jako čert kříži, takže mi stačí jeden růžový na den a druhý na noc.“

„Děkuju. Držte se.“

„Na viděnou.“

Adam si nechal spojit starostu v Calosu:

„Dobrý den, pane, jak se máte?“

„Dobrý den vám oběma. Kdopak je ta dáma?“

„Araberova přítelkyně.“

„Aha, slečna Jestřábová. Já jsem starosta kolonie, Ignác Forseti. Těší mě.“

„Dobrý den. Ráda vás poznávám.“

„Je moc dobře, že jste tady, madam. Sow bude štěstím bez sebe...“

„Jste nějak informovaný, pane starosto,“ dloubl si Adam. Forseti reagoval širokým úsměvem:

„Však Sow tu už čtrnáct dní chodí jak tělo bez duše. Mám ho přivést sem, nebo přistanete?“

„Nemám se skafandrem nejmenší problém, pane,“ usmála se Andrea.

„Pak nic nebrání tomu, abychom přistáli. Zavolejte ho, prosím. Posadíme je

před radnici, nebo už má Arabera svůj dům?”

„Právě že má svůj dům. Dokud byl u svého bratra, byl v jednom kole. Před třemi týdny se přestěhoval a po týdnu na něj samota dolehla plnou vahou. Tak pojdte! Vsaďte se, že tu Sow bude rychleji než vy...”

Spojení se přerušilo a Amina šla na přistání. Adam se obrátil na Andreu a zjistil, že má pod řasami slzy. Usmál se na ni a jemně řekl:

„Potřebujete snad slyšet víc?”

Zmohla se jen na opatrné zakroucení hlavou.

* * *

Před radnicí stáli Forseti a Arabera.

Bylo vidět, že bývalý senátor jen stěží drží své nervy na uzdě a své nohy na místě. Objímat se se skafandrem je stejně nechutné, jako se líbat s nasazenými rouškami, ale Araberovi to nevadilo. Důležité je mít konečně ten poklad u sebe!

„Odvedte si ji, pane Arabero, ale žádné vylomeniny. Když si ten skafandr sundá, už ji nic nezachrání. Nezapomeňte – musí projít imunizací!”

Ale zdálo se, že Arabera nevnímá. Adam přidal na hlasitosti:

„Slyšel jste mě, pane senátore?!”

„Proč na mě... Ano, pane Hopsale, jsem při smyslech.”

„Pochybuji... Máte hodinu. Pak vám ji zase odvezu, taky mám práci. Musíte se obrnit trpělivostí, protože všechno na Zemi vyřídit jí bude trvat dlouho. Teď vyřešte především praktické otázky, ano?”

Ale to už mluvil k jejich žádům...

+ + +

5. Vzhůru k Neumětelům

Lenost se dlouho připravovala ke skoku, až skočila na Adama.

Povaloval se v posteli a nechtělo se mu dělat vůbec nic. Amanda ho nazvala lenochem a šla do své kanceláře uprostřed kolonie. Ani to ho nedonutilo vylézt. Teprve zvuky hladového žaludku ho přesvědčily, že je čas. Právě si nesl kakao od syntezátoru, když se ozvala centrální inteligence Brumlanu:

„Dobré ráno, pane.“

„Dobré! Copak se děje, Cibe?“

„Právě se tu vynořila KOPRETINA a kapitán Oldverz hlásí, že lehce odloučená dálková sonda včera večer přistála na Doře.“

„Výborně, už jsem začal být nervózní. Poděkuj mu a oznam Evě, že za půl hodiny startujeme.“

„Provedu.“

* * *

Na Doře prohlásil Altar, že se na informace ze sondy těší a že si na to vyhradil čas. Tak Adam přistál a přišel k majiteli kolonie do kanceláře.

„Dobrý den.“

„Vítejte. Data jsou stále v sondě?“

„Ne. Eva si je stáhla a předala je Jerrymu. Prý tam jsou úchvatné snímky. Víc mi ale neprozradila.“

„NSH snad neposlouchá vaše příkazy?“

„Časem člověk zapomene, že ten vstřícný přítel je stroj, a přistoupí na takovéhle hry. Navíc mě nebaví dávat pořád nějaké příkazy. Nejde přece o nic vážného, tak proč se nenechat trochu škádlit? Ať chcete, nebo ne, zabraňuje to všeobjímající nudě.“

Na to Altar nic neřekl, usadil Adama a požádal počítač kolonie o přehrání obrazových záznamů sondy, které Eva *sestříhala* do jednoho videa.

Nejprve se zobrazilo schéma hvězdné soustavy. Planet bylo pět: jedna žhavá blízko oranžové hvězdy, dvě v pásmu života a dvě beznadějně zamrzlé ve vnější části. Zvláštní bylo, že ta dvojice v pásmu života byla vzájemně synchronizovaná. Byly k sobě velmi blízko a obíhaly hvězdu, jako by byly

spojeny řetězem.

„Stop! Něco takového snad ani není dlouhodobě udržitelné,“ podivil se Altar. „To mi řekněte, jak tohle vzniklo, aniž by se ty planety srazily, nebo začaly kroužit kolem sebe?“

„Mimozemský důl má být na druhé planetě. Řekl bych, že původně byla druhá planeta první velmi blízko své hvězdy, a aby se na ní dalo existovat, mimozemšťané ji odsunuli dál. Je to technologický konstrukt, pane.“

„Asi máte pravdu... Tak dál, Jerry.“

Nejprve sonda obletěla soustavu v rovině ekliptiky: mapovala hranice a zjišťovala rádiové vyzařování. Poté následovaly záběry povrchu jednotlivých planet a všelijaké jejich parametry. U každé planety udělala sonda jeden rovníkový a jeden polární oběh. Jak se dalo očekávat, byla pátá a čtvrtá planeta jen velkou sněhovou kouřl.

Zato třetí planeta překvapila: na ní byl život! Teď bylo Adamovi jasné, proč to sondě trvalo tak dlouho – pro takový případ byl připraven podrobný scénář, který měl vyloučit možné problémy v případě, že by sonda našla obydlí planety.

Začalo to z bezpečné vzdálenosti zkoumáním provozu v okolí planety. Sonda měla být schopna detekovat byť jen jedině umělé těleso velikosti Sputniku na oběžné dráze. Výsledek byl negativní.

Sonda se přiblížila k planetě ještě více a hledala teplá místa nezpůsobená přírodními procesy a možné exhalace z průmyslu. Současně také pátrala po pravidelných povrchových či podzemních strukturách, obdělávaných polích, silnicích a tunelech. Opět bez výsledku.

Protože nenašla žádné civilizační projevy a opakované testy potvrdily dýchatelnou atmosféru, klesla sonda na nízkou oběžnou dráhu a provedla pro případnou kolonizaci mapování životního prostředí. Ne sice nějak extra podrobně, ale z informací si odborníci dokázali učinit představu o vhodnosti planety a především určit nejlepší místo k prvnímu přistání lidí.

I přes lehce odlišné spektrum místní hvězdy byla planeta modrozelená. Relativně mělký oceán zaujímal téměř polovinu povrchu, se všemi moři to bylo sedmdesát dva procent. Protože osa planety byla nakloněna jen málo, precese a s tím spojená roční období se projevovala téměř neznatelně. Na rovníku bujné rostlinstvo převládalo, ale dál na sever a na jih holých míst rychle přibývalo a na padesátých rovnoběžkách začínala oblast věčného ledu.

„Té planetě by prospělo být o pár světelných sekund blíž své hvězdě,“ komentoval to Altar. Potom se zamyslel nahlas:

„Je smutné, že to je další planeta, kterou budete muset lidstvu zapřít.“

„Třeba je to všechno opravdu jen test inteligence a z toho dolu nic nebude. Pak bych data předal ministerstvu... Teď pozor, už to bude!“

Sonda se konečně odtrhla od třetí planety a přeletěla ke druhé. Povrch planety velikosti Merkuru od prvního pohledu dokazoval, že původně obíhala blízko své hvězdy v režimu vázané rotace. Na jedné polokouli totiž bylo patrné opakované působení vysokých teplot a silných gravitačních polí.

„Vidíte to, pane,“ připomněl se Adam, „měl jsem pravdu. Tu planetu,

starosta Forseti ji nazval Sarpedon, sem přesunuli, aby ji mohli vytěžit... Docela by mě zajímalo, jak dlouho ji museli nechat chladnout.“

Sonda byla informována, že právě druhá planeta je cílem, a tak pátrala po čemkoliv neobvyklém. Brzo skutečně našla několik staveb, obdélníkový plácek, zřejmě určený pro přistání nákladních lodí, a vstup do obří díry. To bude ten důl.

Sonda obletěla planetu několikrát a k dolu se vrátila v místní poledne. V prudkém světle pak viděli mnoho dalších detailů. Ani v noci, ani ve dne se nic nehýbalo. Žádné energetické projevy. Planeta měla tenkou a velice řídkou atmosféru, takže všechno mělo teplotu kosmu.

„No nevím, pane Hopsale, docela bych se bál tam jen tak vlézt. Nevíte, jakým příkazem činnost robotů ukončili – třeba jim řekli, že kohokoliv bez platné identifikace mají zničit.“

„Tak tohle už napadlo Stena Balona. Nechal svou fantazii utrhnout ze řetězu a tvrdil, že i mimozemšťani měli své nepřátele, před kterými museli důl bránit, a že ty příkazy nikdo neodvolal. Došli jsme k závěru, že si musím tu informační kostku vzít s sebou. Sice jsme prohlédli všechny stránky, ale mohlo by v ní být schované povolení k těžbě.“

„Ano, přesně něco takového teď napadlo i mě. Navrhuji, abyste ty souřadnice svěřil počítači v Brumlanu a zadal podmínky, za nichž je může předat vaší ženě... Ještě jsme se o tom ne bavili, ale váš kredit začíná být moc velký. Možná bychom mohli barter zrušit, nebo převést větší část na bankovní účet... V případě průšvihů bych vyslal záchranou misi. Ten jediný vojenský křižník, co mám, nedám z ruky, ale i důlní laser nadělá pěknou paseku. Ostatně jste ho viděl v akci tenkrát na Hopsince, když jsme odpařili Fila.“

„Máte pravdu. Může dojít k nehodě nebo banální poruše a já tam uvíznou. Dohodneme se, že odlétat budu od Dory a také se na Doře zastavím cestou zpět. Což bych vlastně stejně udělal, protože budu mít Aminu plnou calositu a předpokládám, že budeme postupovat stejně jako dosud – vy ten supravodič zpracujete, použijete a Ikárie po odečtení nákladů dostane peníze nebo nějaké práce.“

„Určitě ano! Už se na něj třesu... Když ho bude víc, mohli bychom ho začít používat i v našich strojích. Třeba takové silové pole sedmého stupně, to by bylo něco!“ zasníl se Altar.

„Chtěl jsem říct, pane, že souřadnice tak jako tak předám starostovi na Ikárii. Kdyby došlo k nejhorsšímu, určitě vám je dá k dispozici. Jen upozorňuji, že si pro ně budete muset doletět osobně a ještě si s sebou vzít mou ženu.“

„Dobře, udělejte to tak. Nenechám vás tam, věřte mi.“

* * *

V Calosu se slunce sklánělo k západu.

Forseti rozpustil odpolední zasedání. Přelétl pohledem prázdnou poradní místnost v podzemí a přikázal počítači kolonie zhasnout. Unaveně vyšel z podzemí a vstoupil do kuchyně a jídelny, kde jeho žena Marie dokončovala

večeři. Lehce ji pohladil po zádech a přivoněl.

Rychlým pohledem z okna zkontroloval syna, který seděl před radnicí a s Ferdou, zástupcem místní inteligence v podobě orla, skládal puzzle. Už si na něj zvykli – od té doby, co přestal být starostou, byl u nich pečený vařený. Ozval se počítač kolonie:

„Pane, Amina jde na přistání a pan Hopsal žádá o spojení.“

„Spoj mi ho... Dobrý večer.“

„Tak já jsem ještě neobědval,“ usmál se Adam, ale hned zvažněl. „Potřebuji deset minut vašeho času. Přistanu a předám vám důležitou věc, kterou nechci svěřovat rádiovým vlnám. Můžete přijít, prosím, k astroterči?“

„Samozřejmě, jdu hned.“

Když Forseti vyšel z radnice, zastavil se u stolu, kde ta velmi nesourodá dvojice dokončovala obrázek horního města:

„Chceš vidět pana Hopsala, Niky? Právě přistává. Možná by i Ferda měl zájem... Pojdte.“

Niky vstal, významně se podíval na Ferdu, dal si ruce před oči a tiše řekl:

„Adam.“

Pak ukázal na sebe, prsty naznačil chůzi, ukázal na Ferdu a naznačil mávání křidel.

Ferda skutečně pochopil. A protože mu Honza, nynější starosta komunity, řekl o svém přistání, kterým vloni rozfoukl Nikyho téměř složené puzzle, seskočil nejprve na lavici a odtud na zem. Teprve potom vzlétl.

Vyšlo to akorát. Než dospěli k astroterči, zpevněnému plácku s navigační elektronikou na okraji lesa, Amina přistála a stříbrný skafandr sešplhal po schůdcích. Otočil se, a když spatřil uvítací trojici, zapnul si osvětlení v přílbě a také vnější repro.

„Dobrý den, pane starosto. Ahoj, Niky. Kdo je to? Ferda?“

„Dobrý den. Ano, skládá se mnou puzzle,“ hlásil Niky hrdě.

Adam se ptáku, který přistál vedle Nikiho, lehce uklonil a Ferda radostně zakrálal. Adam se obrátil na starostu a podával mu malý přepravní box:

„Tady vám, pane, dám dvě paměťová zařízení: na jednom jsou navigační údaje Sarpedonu, na druhém video z průzkumu dálkové sondy. Na video se podívejte, ty údaje dobře schovejte. Domluvil jsem se s panem Newmanem, že když se nevrátím do tří měsíců, přijde za vámi s Amandou, vy mu ty údaje poskytnete a on vyšle záchrannou výpravu. Předpokládám, že souhlasíte s takovým bezpečnostním opatřením?“

„Samozřejmě. Ale co vaše spojení s Bogem?“

„To samozřejmě mám, ale mohlo by se stát, že ho nebudu moct použít.“

„Mně přijde zřejmé, že kdybyste se s ním nemohl spojit, tak nevydržíte měsíc na přílet záchranné výpravy.“

„Máte pravdu. Nemohu však zapřít přátelům alespoň malou naději. Vždyť bezmoc je to nejhorší.“

„Souhlasím. Co ta mimozemská krychle?“

„Tu si beru s sebou. Možná je v ní povolení k těžbě pro automaty, které tam

zůstaly.“

„Tak vám přeji šťastnou cestu.“

* * *

V Brumlanu se schylovalo k srdcervoucí rozlučce.

Adam s Amandou a roboty nanosil do Bručouna všechny potřebné věci, co se za poslední dva měsíce nashromáždily ve volném skladu, kterých byl v kolonii nadbytek. Málem se to na korbu nevešlo.

Letěl sice pryč na delší dobu, ale nechtěl organizovat nějaké rozloučení s kolonisty. Na druhou stranu se s časem odletu nijak netajil. Když se dost naobjímal se ženou a potřásl si rukou s přáteli, přelétl zrakem shromáždění. Přišli všichni.

„Děkuju vám. Netvařte se tak, nebude to žádné drama. Navíc Ed letí se mnou. Pomůže mi a případně mě ochrání. Za deset týdnů jsem zpět. Uvidíme, co z toho vzejde.“

„Pane,“ zvedl ruku Irk Poitigé, místní chemik, a vykoukl z davu. „Mám pro vás dobrou zprávu na cestu: jsem si skoro jistý, že enerit budeme schopni vyrábět ve velkém. Až se vrátíte, bude použitelný. Už jsem mluvil se Stenem a vylepšíme vám s ním Aminu. Držíme vám palce!“

„Děkuju. Na shledanou za dva a půl měsíce!“

Adam s Edem nastoupili do hermetické kabiny transportéru. Adam ukázal před sebe a teatrálně zvolal:

„Vzhůru k Neumětelům, drahý Šemíku!“

Bručoun zabral, jako by tomu zvolání rozuměl. Pásy zaklapaly na kompozitním povrchu podlahy a transportér vjel do obří přechodové komory. Ed vyjádřil nepochopení:

„Ani jedno jméno, co jste řekl, nemohu v databázi najít. Co to bylo, pane?“

„Připomeň mi v Amině, abych ti zpřístupnil Staré pověsti. Tam se všechno dozvíš, ale teď mi poreferuj o eneritu. Pomáhal jsi našemu chemikovi, ne?“

„Ano, pane.“

* * *

Adam ještě zalétl k Doře a z oběžné dráhy zavolal majitele:

„Dobrý den, pane. Jsem naložený až po špičku a připraven vyrazit.“

„Dobrý den. Na nic jste nezapomněl??? Hlavně na tu informační krychli!“

„Určitě ne. Všechno to zkontrolovala Amanda – a to je víc než ty tři umělé inteligence, co to kontrolovaly také. Myslím Cib, Eva a Ed. Podle zákona schválnosti ale na místě zjistím, že potřebuju něco, co nenapadlo ani je.“

„Nechcete přistát a nechat si na Aminu namontovat laserové dělo? Zdržel byste se jen hodinku dvě – roboti jsou rychlí.“

„Ale pane, přece nebudu střílet do vlastních řad. Udělal bych škodu jen a jen sobě.“

„Já vím. Ale alespoň nějakou možnost bránit se, kdyby ty automaty byly

agresivní, byste mít měli! Klidně by vás mohly považovat za přírodní úkaz, před kterým mají důl chránit.“

„Ten biolog na Ikării už několikrát předvedl, že smýšlí vstřícně.“

„To sice ano, ale čerpal z archivních informací, nebyl to tam zkontrolovat. Stačí, aby byl jen lehkovážný, ale problém budete mít vy!“

„Vašich obav si cením, ale nemám kavalérii, kterou bych vzal s sebou.“

„Vzal jste si alespoň nějakou osobní zbraň?“

„Ano, mám jeden slušný laser. Plně nabitý.“

„Pak vám popřeji šťastnou cestu a bohatý lov... Když se tu neukážete do konce června, pošlu tam ozbrojenou loď. Na shledanou, pane Hopsale.“

„Snad to nebude třeba. Na shledanou, pane... Tak, Evo, letíme!“

Pak se obrátil na Eda, který seděl v druhém křesle:

„Jak se ponoříme do subprostoru, půjdu si lehnout. Skoro jsem nespal a pak od časného rána ten blázinec... Ale potom tě vyzvu na souboj!“

„V šermu nemáte šanci, pane.“

„Možná bych tě překvapil... Ale ne, já mám na mysli šachy!“

+ + +

6. Štěstí přeje připraveným

Stejně to byla nuda!

Být sám zavřený tři týdny v kovové bedně uprostřed nekonečného modrého tunelu o stravě z automatu není žádná výhra. Robot a řídicí mozek hvězdoletu se nepočítají, byť se oba snažili Adama všelijak zaměstnat.

Adam si byl vědom nebezpečí jednotvárných dnů, které ho čekají, a zavedl pevný denní režim. Oběma umělým inteligencím přikázal, že mají na jeho dodržování dohlížet za všech okolností. Edovi bránily pojistky nutit člověka k čemukoliv nad určitou, dosti nízkou mez. Evě však nic nebránilo využívat jízlivost a zneužívat ironii.

Dvaadvacátý den už byl Adam s trpělivostí na konci. Měl chuť si poležet, ale po pěti minutách se ozvala Eva intenzitou pouličního amplionu:

„Teplé párky! Podáváme teplé párky! Tak šup, než vystydnou!“

„To jako vážně?“ posadil se Adam na posteli. „A je k tomu hořčice?“

„Samozřejmě, bez ní by to nebylo ono, ne?“

„Ty tomu tak rozumíš! Už jsi někdy jedla párky jen tak na sucho?“

„Běžně.“

Ozvalo se zaklepání.

„Dále!“

Adam si moc přál, aby se ve dveřích objevila Amanda, ale byl to zase ten zatracený robot:

„Dobré modré ráno, pane!“

„Copak? Jsme snad na Zemi?“

„To sice ne, ale stačí se podívat z okna...“

„Neseš mi snídani do postele?“

„Ne, pane, ale jestli chcete, na snídani vás odnesu.“

„Srandičky... Evo, kolik zbývá do příletu?“

„Už tam budem! Už se jenom jednou vyspíš a...“

„Nemluv se mnou jako s dítětem. Vrať se k věcné komunikaci!“

„Ano, Adame. Necelých šestnáct hodin.“

„Tomu říkáš *věcná*?“

„Zbývá patnáct hodin, třicet devět minut, jedenáct sekund... dvanáct... třináct...“

„Ach jo,“ zakroutil Adam hlavou a začal se soukat z postele. „Tak mi tedy,

Evo, přichystej ty párky... Ale žádnou hořčici – mám chuť na strouhaný křen zjemněný jablkem. Ideální je ten čerstvě vytažený.“

„Jak si přeješ, Adame. Pošlu Eda na zahrádku mezi trpaslíky.“

Zdálo se, že ta nekonečná cesta bez vnějších podnětů už leze na *mozek* i elektronice.

* * *

Informace průzkumné sondy byly naprosto přesné a Amina vystoupila ze subprostoru daleko za dráhou páté planety. Eva provedla bleskový dálkový průzkum a potvrdila rozložení soustavy. Adam nesouhlasil s krátkým skokem ke druhé planetě, přeci jen není spěch na místě. Mohl by být považován za útok.

„Zamiř ke druhé planetě, zrychli na osmdesát procent a potom přejdi do pasivního režimu. Budeme pozorovat – kdo chce slyšet, musí být potichu!“

Avšak v téhle mrňavé soustavě se nehnul ani lísteček. Za pouhé tři hodiny nechali čtvrtou planetu daleko za sebou a přiblížili se k tandemu druhé a třetí planety. Za další půlhodinku zaplnila druhá planeta celou obrazovku. Eva se zorientovala a Amina přešla na synchronní orbitu právě nad cílovým místem.

„Tak jsme cestu ve zdraví přežili, uvidíme, co bude dál,“ komentoval situaci Adam a nechal si přiblížit povrch Sarpedonu.

Na podivně vlnitém povrchu, vzniklém ztuhnutím lávového jezera na polovině planety, bylo několik staveb. Nebyly to žádné architektonické skvosty, ale prosté krychle z neznámého růžového materiálu. Dalo se předpokládat, že půjde o nějaké sklady, dílny, energetické centrály...

„Adame, našla jsem koncentraci kovů na povrchu, ale je to hodně zvláštní,“ hlásila Eva a obraz se pomalu posunul přibližně kilometr od vstupu do dolu. V mělkém kráteru nebyl jen tak nějaký kov – byly to trosky stroje jen o málo většího než Amina!

„Předpokládám, že k havárii došlo po zastavení těžby. Jinak by to snad roboti odklidili.“

„Pokud však nějakí v dole vůbec byli... jsou,“ dodal Ed.

„To teprve musíme zjistit... Evo, našla jsi nějaké, byť sebemenší energetické projevy?“

„Ne. Ani watt!“

„Pokud tu nějaké inteligentní stroje jsou, budou v těch stavbách nebo přímo v dole. Odvysílej, Evo, pozdrav na frekvencích, které jsme si domluvili. Rádiové vlny znají, ale asi už dávno nepoužívají. Musíme to zkusit.“

Pokusy zabraly dvě hodiny. Když se nedostavila žádná reakce, nařídil Adam přejít na nízkou oběžnou dráhu a pokusy zopakovat. Dvě hodiny pryč a pořád nic!

„Nechťej s námi mluvit, tak se jim tam vnutíme. Evo, přistaň na tom uhlazeném plácku – určitě to byl jejich astroport... Ale pěkně opatrně, ať jim ho moc neožehneš!“

Eva provedla výpočty a Amina po balistické křivce klesala k povrchu. Samozřejmě že provedla také podrobný průzkum *plácku* s ohledem na materiálové složení, pevnost podkladu a případné dutiny. Nikdo si neuvědomil, že jde o mimozemské stavby a hodnoty dálkových čidel mohou být zkreslené, a tedy notně vzdálené od skutečnosti.

Teprve v posledním metru nad upraveným povrchem Eva pochopila, že není všechno tak, jak jí senzory hlásí. Jenže bylo pozdě na nějakou lepší reakci než na výkřik:

„Držte se!!!“

Adam se ani nestačil leknout a Amina dosedla. Kakofonie příšerných zvuků prolétla celou konstrukcí lodi a podklad se propadl. Vlastně to byl strop, který kryl nějaké mohutné zařízení.

Desítky tun pozemského hvězdoletu rozdrtily trojicí talířových podpěr pod sebou vše, co jim přišlo do cesty. Nějak si nevšimly, že je zde jen třetinová přitažlivost. Seizmické vlny se rozletěly do okolí a na půlce planety varovaly každého, že pozemšťané přicházejí.

Eva dokázala pomocí korekčních motorů zabránit převržení a stabilizovat Aminu ve svislé poloze, ale poškození trysek hlavního motoru i hvězdného pohonu nakupenými troskami už zabránit nedokázala.

Sarpedon byla jasná past...

* * *

První byl samozřejmě venku Ed.

Seskočil ze dvou metrů, kde končily Evou vysunuté schůdky, mezi kovové trosky a hlásil Adamovi:

„Těžko zjistíme, k čemu to sloužilo. Zato mám teď konečně jasnou představu, jak to vypadá ve skladu porcelánu, když tam vlezle slon.“

Pak se otočil k Amině a obraz na telestěně, kam se přenášelo to, co robot viděl, Adama vyděsil. *Žádní mimozemšťané na nás nemusí útočit, na tvorbu problémů si evidentně stačíme sami!*

Stísněně se zeptal:

„A co spalovací komory?“

Spalovací komory hvězdného pohonu byly vyrobeny z binedalu, materiálu, vzniklého výbuchem supernovy. Těžil se na zatoulané planetě v soustavě Binedu⁵ a lidé ho dokázali vytěžit a zpracovat, ale ani po stu letech nebylo v jejich technologických možnostech si ho vyrobit uměle. Binedal byl sice nesmírně odolný, ale rozžhavené komory krátce po použití se mohly snadno zkroutit.

„Podívám se, pane,“ přikývl Ed a brodil se troskami. „Neměl byste sem chodit. Snadno by mohlo dojít k poškození skafandru. Nevím, co je to za materiál, ale trhá se jako papír a přitom vznikají ostré hrany, asi tím přetřžením zpevněné.“

5 Název pozemské kolonie u dvojhvězdy byla zkratka ze slov „Binární eden“.

„Nemám dobré zprávy, Adame,“ připomněla se Eva. „Vypadá to, že u komory motoru tři nějaké poškození bude, protože senzory hlásí nesmysly!“

„Snad nám alespoň jeden funkční motor zbude... Kdyby si pro mě měl Altar přiletět kvůli takové blbosti, snad bych se hanbou propadl!“

„Děsíš se zbytečně, Adame. Počkej, co zjistí Ed. Při třetinové gravitaci odstartujeme i bez trysek. Do subprostoru nám to s jedním motorem bude ale trvat pět hodin!“

„Uchycení trysek hvězdného pohonu jsem konzultoval s výrobcem, už když jsem tě opravoval na Azerii. Upozorňoval jsem ho, že při jejich poškození se působící síly ihned přenesou na spalovací komory, a protože ty chladnou velice pomalu, hrozí nebezpečí i relativně dlouho po použití. Odbyli mě s tím, že pravděpodobnost takové události je velice malá a že když k ní dojde, nebudou spalovací komory asi tím nejzávažnějším problémem... Můžeme jen doufat, že poškození všech tří komor najednou není pravděpodobné.“

Ti, kdo se fantazií živí, si však už všimli, že *možné lze vymyslet, nemožné se musí stát*. Tři vývrtky místo tří spalovacích komor toho byly důkazem.

* * *

Ed pod Aminou odklidil trosky mimozemského zařízení.

Adam mu pak přikázal, aby zatím obhlédl spoje, a po schodech sestoupil do malé místnůstky, nazývané honosně *strojovna*. Klidně se jí také mohlo říkat dílna, sklad náradí, místnost hlavního vypínače a tak dále a tak podobně.

Adam si rychle připomněl, jaké náradí potřeboval, když před lety na svém vrakovišti musel vyměnit na Amině zdeformovanou trysku, ve strojovně posbíral patřičné věci, navlékl se do středního skafandru a vystoupil z lodi.

V třetinové gravitaci by Adam neměl ani s tou snůškou náradí problém seskočit ze schůdků jako Ed, ale po odklizení trosek již dosedly schůdky až na podlahu se zvláštní pružnou vrstvou a Adam si mohl odpustit akrobacii. Ed Adama ještě jednou varoval:

„K těm trčícím kusům se raději moc nepřibližujte, mohly by vám poškodit skafandr.“

Robot nemohl jednat jinak a Adam se na něj nezlobil:

„Děkuji. Slyšel jsem tě a беру na vědomí... Mám tu půlku dílny. Snad jsem na nic nezapomněl. Náradí je nabitě, zkontroloval jsem ho. Na Azerii jsem to zvládl sám, ale to tam nebyla třetinová gravitace. Proto všechno nechám raději na tobě, Ede. Nebudu ti do toho kecat, ale někdy jsou dvě ruce málo, tak řekni a pomůžu ti... Pusť se do toho.“

Robotovy pojistky ovšem vyhodnotily nejednoznačnost a žádaly ujištění:

„Mám tomu rozumět tak, pane, že vás mohu úkolovat?“

Když se robot takto ptal, nebylo radno ho jen tak odbýt. Při Adamově speciálním výcviku dbali instruktoři na každý detail. Učili ho neustále a každou vteřinu formovali v jeho podvědomí algoritmy jednání pro minimalizaci budoucích problémů. A když už nastaly, tak pro jejich zvládnání.

A právě nejednoznačnost je tichý, ale účinný zabiják komunikace. Obzvláště při zadávání příkazů robotům. Je to tím, že jednoznačnost není jen jedna, ale souvisí s kontextem. To, co je jednoznačné při rozhovoru s dlouholetým partnerem, nemusí být jednoznačné pro cizí osobu. V zásadě si výběr kontextu ani neuvědomujeme a zdánlivě pořád stejně jednoduše tvoříme slova a věty s ohledem na komunikační protějšek. Je-li jím ale umělá inteligence, nelze použít žádný obvyklý kontext a nepoučený člověk riskuje výsledek ne nepodobný překvapení po podpisu smlouvy s ďáblem. Kolikrát si takový člověk ani neuvědomí, že na kompenzaci chybného příkazu nemusí inteligence stačit a že nebýt pojistek v robotím mozku, už by byl mrtvý.

„Ede, ta možnost platí pro tento specifický případ, jen v nutných případech a v rozsahu lidských možností. Kdykoliv mohu tento režim ukončit přímým rozkazem.“

„Děkuji, pane. Začal bych tedy jedním malým nepodstatným detailem, o kterém bezpečně vím, že ve vašich možnostech je: nestůjíte mi na noze!“

* * *

Ed postupně oddělil trysku hlavního motoru, dvě malé trysky hvězdného pohonu – a baterie laserové pily už mlela z posledního.

Nelze napsat, že *odmontoval*, protože po několika letech a desítkách přistání na planetách s atmosférou bylo dno hvězdoletu slité do jednotného lesklého povrchu. Pokroucené trysky bylo nutné prostě odříznout.

Adam mlčel, ale trpěl. Viděl, že Ed pracuje s laserem v blízkosti aktivního povrchu lodi velice opatrně a pečlivě, ale stejně byl natlakovaný jako parní kotel. Časem se uklidnil, lépe řečeno smířil s realitou – bylo nad slunce jasnější, že bez drahé opravy si může o přistání na Zemi či na Ikárii nechat jen zdát.

Ed se snažil dostat z pily zbytky energie a pokoušel se odříznout i trysku posledního hvězdného motoru. Adam se raději nedíval. Na bobku si prohlížel zdeformovanou trysku hlavního motoru. Ve třetinové gravitaci neměl problém s ní točit v rukách jak mažoretkou batonem. Byl to opravdu zoufalý pohled!

Adam si vzpomněl na svého zaměstnance na vrakovišti, který se jmenoval Buf. Když mu něco nešlo, přesně takhle si sedl na bobek a pak srdceryvně zavyl. Připravil se – třeba se mu uleví. Než však spustil, ozvala se ve sluchátkách skafandru Eva:

„Pozor, detekuji energetické signatury! Detekuji pohyb – skupina strojů vychází z dolu a míří sem.“

Adam hned vyskočil na nohy:

„Udělili jsme na buben a vyhnali jsme draka ze sluje!“

Ed se nechápavě na Adama podíval, ale Eva se hned chytla:

„Detekuji osm hlav.“

Bylo neuvěřitelné, jaký dopad může mít v napjaté chvíli takový náznak pochopení – Adam se velice rychle uklidnil, připraven čelit nepřítzni osudu.

Sám sebe přesvědčil, že jim žádné nebezpečí nehrozí. Eva dál komentovala:

„Teď jsem zaznamenala velkou koncentraci energie vpravo. Ale hodně hluboko. Zřejmě nastartovali elektrárnu... Osm hlav se blíží k okraji... Ale pozor, je tu ještě devátá! Jde chodbou vpravo a brzy vstoupí dovnitř... Teď!“

Adam se snažil určit, kde jsou dveře, ale pak si vzpomněl, že když byl přenesen z Ikárie do mimozemské místnosti, žádné spáry na stěnách nenašel. Také teď se prostě stěna rozestoupila a ve dveřích stanul šestinohý a šestiruký robot.

„Přesně takový mě ošetřoval, když jsem byl u jeho pánů na návštěvě,“ informoval Adam ostatní. „Tenkrát ale neměl žádnou zbraň!“

Robot totiž zvedl jeden pár rukou a zamířil na ně krátkou rouru dobře dvaceticentimetrového průměru. Co teď? Adam uvažoval, jak moc univerzální gesto je zvednutí rukou, ale Eva to ironicky komentovala:

„Nelekejte se, nemá to žádný energetický zdroj. Je to jen nějaká roura, co sebral cestou!“

Robot měl také šest očí, takže určit, kam se zrovna dívá, nebylo možné. Přesto se Adamovi zdálo, že zírá vyjeveně – ovšem ne proto, že vidí neznámé bytosti, ale že hodnotí tu spoušť, co Amina natropila.

Pojednou robot viditelně ztuhl na místě. Tohle však nebylo zdání: Ed se hned zeptal:

„Zasekl se! Mám ho sejmout, pane?“

„NE! Uvědom si, že jsme jim zničili drahé a bůhví jak důležité zařízení. Přišli se podívat a chytit vetřelce... Jestli jsi to ještě neudělal, tak teď je vhodná chvíle přejít do programu setkání s jinými bytostmi. Tehdy na Hopsince, když ještě byla u trojhvězdy, jsi mi říkal, že nějaké takové postupy roboti mají.“

„Rozumím, pane... Provedl jsem aktivaci odpovídajících algoritmů.“

„Výborně. Trpělivě počkáme, co se z toho – sakra, něco mě pálí na bříše!“

Rychle si sáhl do klokaní kapsy skafandru a vytáhl mimozemskou krychli, kterou si vzal prozřetelně s sebou. Ihned ji položil na podlahu a o dva kroky odstoupil. Ed ho napodobil.

Atmosféra zde byla řídká, ale bylo zřetelně vidět její chvění v okolí horké krychle. Ed udělal úrok stranou mezi Adama a krychli a varoval ho:

„Zůstaňte za mnou, pane, co když ji přivedou k výbuchu?!“

„Myslím, že ne,“ zakroutil Adam hlavou, ale zůstal za Edem. O několik sekund později ovšem Ed odstoupil nazpět a hlásil:

„Teplota krychle rychle klesá. Zřejmě z ní stahovali data příliš rychle.“

„Spíš mě chtěli donutit, abych ji vyndal z kapsy,“ ukázal Adam na robota, který několika rychlými kroky obešel zbytky stroje a krychli z podlahy sebral. Znova ztuhl na místě, což Adam komentoval:

„Moc by mě zajímalo, kolik informace ta kostka dokáže uchovat. Sten měl s tou krychlí pravdu – bez ní bychom byli ztraceni! Nejspíš se ještě budeme divit, co všechno v ní je.“

Měl pravdu. A mohl začít hned, protože na frekvenci skafandrů se ozval pokyn „Pojďte se mnou!“ a robot na ně volnou rukou mávl v jednoznačném

gestu. Prošel dveřmi, otáčel se nemusel, a pomalu se vydal chodbou. A když Adam s Edem v závěsu vystartovali, ještě zrychlil.

* * *

Adam si myslel, že je vede do dolu, ale chodba se rozdělovala a on je vedl vpravo. Po pár metrech chodba končila. Robot se na konci zastavil, ukázal na tmavě zbarvený obdélník v celé šíři chodby a odvysílal:

„Postavit sem! Nehýbat, nebát!“

Poslechli a tmavý kus podlahy začal klesat do hloubky. Adam se celý otočil na robota, ve středním skafandru nestačilo otočit hlavu, a zeptal se:

„Slovník byl uvnitř?“ a ukázal na krychli, kterou robot měl v ruce, spuštěné podél hruškovitého těla.

„Ano.“

„Kam nás vezeš?“

„Neznámé slovo... Do mozkové místnosti.“

„Mozkové? Do centrály?“

„Možná.“

„V dole se těží?“

„Ne.“

„Jak dlouho?“

„Hodně roků. Neznám koeficient pro přepočítání mezi Alturou a Zemí.“

„Altura je tato planeta?“

„Ne. Rodná planeta našich pánů.“

„Vaši páni těžbu zastavili a důl opustili. Řekli vám proč?“

„Ano. Calosit již nebyl třeba.“

„Byla v té krychli informace, proč jsme zde?“

„Ano.“

„Kvůli tomu nás vezeš do... centrály?“

„Ano... Pozor, výtah zastaví.“

Plošina skutečně začala zpomalovat.

„Nehýbat!“ upozornil je robot, „Silové pole zraní... Teď můžete. Pojdte!“

Po pár metrech chodba končila neviditelnými dveřmi, které se rozestoupily, když se k nim robot přiblížil. Adam bez váhání vstoupil za ním a šokované zůstal zírat – tohle opravdu byla *mozková místnost* v tom nejšílenějším smyslu slova.

Podél stěn stálo množství nejroztodivnějších strojů, kterým vždy chyběl nějaký kryt, pod kterým byl jejich mozek. Ten byl připojen tlustým kabelem, vycházejícím ze zdi, a k mozku připojený desítkami téměř neviditelných vláken. Adamova žaludku se samozřejmě dotklo nejvíc připojení desítky humanoidních robotů, kterým chyběl kus lebky. Když ovládl útroby, zeptal se průvodce:

„Proč to všechno?“

„Naše centrální jednotka byla poškozena. Tohle je jediná možnost, jak ji nahradit. Ale pojdte, řekne vám to sama.“

V další místnosti byl už jen jeden humanoidní robot s otevřeným mozkem. Seděl na jednoduchém křesílku bez opěradla u malého stolu, narychlo sestaveného z několika kovových beden, a na rozdíl od těch ostatních měl otevřené obě oči. Proti němu bylo u stolu ještě druhé křeslo, připravené pro Adama. Bylo otázkou, zda zvyky mimozemšťanů byly tak podobné, nebo zda i tohle obsahovala informační krychle.

Když průvodce Adama usadil a Ed se postavil vedle něho, promluvil periferie centrální jednotky velmi hlubokým hlasem. Jeho syntezátor měl s tak nízkými frekvencemi, jaké používá lidský sluch, přeci jen nemalý problém:

„Vítej, pozemšťane! Na médiu není žádná informace o našich pánech ani o tvé situaci. Nemáš-li jiné paměťové zařízení, musíš nám tímto pomalým způsobem toto sdělit.“

„Další paměť pro vás nemám. Bylo mi řečeno, že představuješ centrální jednotku, budu ti říkat Cėjé. Já se jmenuji Adam. Děkuji za nenásilné přijetí. Především se omlouvám za poškození vašeho stroje. Doufám, že pro činnost dolu nebyl důležitý, opravit bychom ho nejspíš nedokázali. Vy ano?“

„S opravou by nebyl problém, ale asi je to zbytečné. Pro samotný chod dolu nebyl důležitý, sloužil pro nakládku vytěženého calositu. Probořili jste se proto, že strop pouze uzavíral prostor se strojem, nebyl nosný. Náš nákladní hvězdolet byl tak velký, že jeho nohy stály na skále a přímo nad oním strojem byl druhý konec nákladního transmiteru.⁶ Chápu, že tohle jsi nemohl vědět. Budeš-li chtít pokračovat v těžbě, bude třeba vybudovat jiný dok, samozřejmě podle vašich potřeb. Ovšem, jak jsme už zjistili, při té havárii sis poškodil motory svého hvězdoletu. Určitě chceš, abychom je opravili.“

„Moc vás o to prosím. Je to jediná šance, jak se dostanu domů. V informační krychli je určitě označené místo, odkud jsem přiletěl. Představuje to nekonečné tři týdny letu. Problém není s tryskami, které jsme už odřízli, ale se spalovacími komorami. Bez nich se nedostaneme do subprostoru. Jenže jsou z velmi odolného materiálu, který nazýváme binedal. Zkroutily se a já nemám prostředky na opravu!“

„I s binedalem si poradíme! Zařízení, schopné ohřevu prostorových zón je mobilní, opravíme to za chvíli a přímo na místě. Pokračuj... Jak se lidé setkali s našimi pány?“

„Předpokládám, že o nových planetách, kde tví páni pěstují obilí, nemáte žádné informace. Proto je náš název planety, na níž jsme se s vašimi pány setkali, stejně dobrý, jako kterýkoliv jiný. Její název ve vašem jazyce stejně neznáme. Vaši páni se s námi moc nebaví. Planetu jsme pojmenovali Ikárie. Lidé na Ikárii založili kolonii, aniž by tušili, že si ji vybrali vaši páni. Zjistili jsme to za dramatických okolností, kdy hrozilo, že všichni kolonisté zemřou. Zavola jsem na pomoc přítele z jiné galaxie, který lidi zachránil a domluvil s vašimi pány společné užívání Ikárie. Protože už calosit nepotřebují, poskytli mi souřadnice tohoto dolu. Jak jsem řekl, moc se s námi nebaví, takže nevím, v jakém stavu je důl, jeho zařízení a samozřejmě také jeho řízení. Původní centrální řízení bylo prý poškozeno. Jak? Stářím?“

6 Zařízení pro dálkový přenos hmoty. Přílehlavé slovo jsem převzal z románové série Perry Rhodan, abych ho odlišil od teleportu, který se snaží vyvinout pozemšťané.

„Stáším určitě ne. Havarovaného stroje nedaleko dolu sis všiml?“

„Ano. Kdo v něm byl?“

„Byli v něm průzkumníci, kteří Ta-venu objevili, nechali přesunout, a když vychladla, zřídili na ní důl. Když calosit nebyl potřeba, přiletěli zastavit těžbu. Jen nám vysvětlili proč, ale nějaké další pokyny nám nedali. Není důvod v ní nepokračovat pro vaše potřeby. Když zastavili těžbu, vypnuli také štít, který nás chránil před útoky ze třetí planety. Útok přišel záhy a naši páni se zřítli. Tou dobou již všechno stálo, běželo jenom centrální řízení. Další útok tedy směřoval na něj. Ale protože bylo zde, hluboko v podzemí, částečně přežilo. Především jeho paměť. Náhradní díly ovšem nemáme, připojení pohyblivých jednotek je jediné, co máme a můžeme udělat...“

„Netvrdím, že bych nechtěl pomoci, ale mám obavy, že toho nebudeme schopni. Zajisté jste poznali, že tady Ed není člověk. Jenže to, co je vrcholem naší technologie, bude vám asi připadat nedostatečné, ba přímo směšné. Budete-li o to stát, mám doma přístup k nejlepším mozkům a technologiím. Mohli bychom se alespoň pokusit... Pověz mi víc o tom útočnickovi, prosím.““

„Pomoc s obnovou centrální jednotky ještě promyslím, Adame. Podrobný průzkum soustavy se neprováděl, ale víme, že na třetí planetě není žádná civilizace podobná naší nebo vaší. Může tam být cokoliv, třeba společenství miliardy malých tvorů jako na Remoně. Ale má to dostatečnou psychickou sílu, aby působilo na kosmické vzdálenosti.“

„Kde se nachází ta Remona?“

„Pouhých jedenáct tisíc světelných let od jádra Galaxie. Radiace jádra nedovolila vznik velkých tvorů, ale vedla k úžasným mutacím malých tvorů, kteří se díky obřímú počtu dopracovali k sebeuvědomění.“

„Nehrozí útok teď, když jsem vás zase probudil?“

„Ne. Alespoň zatím ne. Nelíbí se tomu naše těžba. Proto, než spustíme těžbu, bude potřeba štít zase zapnout.“

„Nepokusili se vaši páni s tou inteligencí dohodnout?“

„Ne. Nebyl k tomu důvod.“

„Aha... Až mi loď opravíte, vydám se na průzkum třetí planety. Ještě před spuštěním těžby.“

„To není dobrý nápad, Adame. Abys měl správnou představu, jak je to nebezpečné, povím ti příběh našich pánů...“

+ + +

7. Al-tura vás vítá...

Před miliardou let byla Al-tura kyslíkatou planetou překypující životem. Naši byste zde období kteréhokoliv pozemského ekosystému, ovšem násobně rozmanitější. Bylo to proto, že Al-turu nestíhaly katastrofy, které na Zemi, vzdálené tisíce světelných let, opakovaně strhávaly život zpátky na začátek.

Tu a tam se již dokonce objevily ostrůvky primitivního rozumu, ale než se naučily rozdělat oheň, přišla katastrofa v rozsahu všech pozemských hromadných vymírání najednou. Zásah byl veden přímo na komoru, na základní předpoklady pro existenci života.

Al-tura se však zrodila ve šťastném vesmíru. Gama záblesk, vzniklý blízkou srážkou dvou neposedných neutronových hvězd, se o povrch planety jen oťel. Stačilo to však na planetární magnetickou bouři takové síly, že odtrhla atmosféru od planety. Zpět se vrátila sotva polovina.

Zdálo se, že už nikdy žádný život nebude možný: řídká atmosféra špatně izoluje před chladem kosmu a nezadrží rentgenové záření mateřské hvězdy. Avšak podruhé zasáhla náhoda – vzápětí se gama záblesku, než mohl do planety vypálit díru, připlerit do cesty jeden ze tří měsíců, které Al-turu od jejího vzniku provázely.

Vlastní měsíc byl relativně malý, v podstatě jen velký zárodečný šutr. Na něm však byly nabaleny miliony tun lesklého metanhydrátu, které, než se odpařily, odrazily část energie záblesku na druhý měsíc, který se jejím působením rozpadl. Jeho rozpad vytvořil kamenný štít proti zhoubnému záření hvězdy a umožnil tak existenci života i za nízkého tlaku a nedostatku světla, přičemž sežehnutá část planety se na miliony let stala zdrojem tepla.

Al-tura byla důkazem, že život se dokáže udržet i na těch nejšilenějších místech, je-li splněna jedna podmínka – stabilita, tedy neměnnost prostředí. Z pohledu biologické formy života, která má neuvěřitelnou schopnost přizpůsobit se, je změna prostředí v řádu tisíců let stále považována za stabilitu.

Jak radioaktivní rozpad slábl, spálená oblast chladla a v prachovém štítu se vytvářely trhliny, vznikaly stále nové a nové živočišné druhy, které dokázaly se změnou prostředí držet krok. Postupně atmosféra opět zmohutněla, byť stále dosahovala sotva poloviny pozemského tlaku na hladině moře. Radioaktivita prostředí byla ale pořád vysoká, jen zdrojem nebyla oblast kdysi zasažená

gama zábleskem, ale vlastní hvězda.

Svou planetu nazvali Al-tura a svůj druh Do-rmido. Radioaktivita jejich domovské planety je skvěle připravila na život ve vesmíru, a jakmile objevili kosmické lety, byl jejich vývoj opravdu bouřlivý. Brzy se stali galaktickým druhem, ale protože prostoru je dost, potkávali jiné druhy jen sporadicky.

Osamocení je ovšem nijak netrápilo – nehledali spojence ani nepřátele, nespoupracovali ani neválčili, nepomáhali slabším a silnější nepotkali. Když vynalezli transgalaktický dopravní systém (TGS), dokázali se po dlouhých staletích roztríštěnosti zase sjednotit v rámci celé Galaxie. Vyhledávali neobsazené kyslíkaté planety, na kterých pěstovali své obilí. Starali se jen o sebe a své přežití. Postupně zapomněli, že nejsou ve vesmíru sami.

Pro ně byla planeta Ikárie, o kterou se měli podělit s lidmi, těžký civilizační šok. A to, že na toto rozdělení bude dohlížet civilizace z jiné galaxie, vyspělejší než jsou oni sami, byl šok ještě větší. Zkrátka Galaxie už nebyla to, co dřív!

* * *

Tak jako my nastoupíme do dopravního prostředku, abychom se dostali za svými povinnostmi nebo zábavou, tak Altuřané cestovali pomocí TGS po Galaxii. Systémem samozřejmě cestovaly i nákladní boxy a mnoho dalších nestandardních věcí. Například samohybné kapsle průzkumníků.

Vzhledem k pozici Al-tury kdesi na konci ramene Orionu byl TGS budován směrem do centra Galaxie. Čím dosahovala stabilizovaná vlákna systému dál, tím větší byly mezi nimi neprozkoumané prostory. TGS proto umožňoval zařadit do proudu stroje mající specifické vlastnosti, z nichž nejdůležitější byl vlastní nadsvětelný pohon.

Velice rychle se z průzkumníků stala privilegovaná vrstva, minimálně z pohledu TGS. Jiní Altuřané se nemohli volně do proudu zařadit nebo z něho vystoupit. A vlastně je to ani nenapadlo. Je to stejné, jako bychom vyráběli jen hromadné cestovní prostředky a ty individuální mělo k dispozici jen několik jedinců, a ještě jen k práci.

Lze předpokládat, že stav planety Země k něčemu takovému dotlačí i lidi. Přestanou vyzdvihovat systém překotné tvorby nových modelů s převratnými vlastnostmi, které nepotřebujete, ale musíte je bezpodmínečně mít! Což se netýká jen dopravních prostředků. Ona totiž tristní lidská stopa na planetě není jen uhlíková, ale také odpadková...

* * *

Před čtvrt tisíciletím, přibližně v době, kdy Abraham Lincoln podruhé zvítězil v prezidentských volbách, našli altuřští průzkumníci malou planetu, která u nich představovala obří výhru v loterii zvané strategické suroviny.

Planetu nazvali Ta-vena, ve slangu průzkumníků poukazující na obrovské teploty povrchu. Planeta totiž byla své hvězdě nebezpečně blízko a navíc s vázanou rotací – přivrácená strana byla jedno lávové jezero, odvrácená

strana nekonečná kamenná pláň s teplotou vesmíru. A mezi tím tisíc kilometrů široká přechodová zóna.

Zatímco největším technickým vynálezem u lidí té doby byla parní lokomotiva, Altuřané již tehdy přesouvali planety. Když to bylo potřeba. Aby se Ta-vena dala použít, byl přesun skutečně nutný. Altuřané si všechno propočítali a jednoho dne přiletěly do soustavy tří obří koule. Postavily se mezi Ta-venu a hvězdu a narušily gravitační vazby.

Aby se hvězdná soustava nerozpadla nebo se nenarušily procesy ve hvězdě, bylo třeba udržovat rovnováhu. To, že hvězda působí na své planety, je všem jasné, ale snadno zapomínáme, že i planety na svou hvězdu zpětně působí. Proto přesun trval celý rok.

Druhá planeta se stala první a Ta-vena druhou planetou. Ovšem spolu s přesunem bylo Ta-venu také nutné více roztočit, aby se ohřívala rovnoměrně. Přesto trvalo dalších deset let, než původně přivrácená strana vychladla do stavu, kdy se na ní dalo přistát a založit důl.

Altuřané na Ta-venu navozili materiál a stroje, vyhloubili dlouhý tunel mělce pod povrchem a začali těžit supravodivý materiál, který vznikal dlouhá století v jezeře roztavené křemičité kůry planety. Automaty nejen těžily, ale také vytěžený materiál dopravovaly na povrch, nakládali ho do samohybných kapslí a odesílali do TGS.

Těžba se však neděla bez vedlejších efektů. A tak problémy na sebe nenechaly dlouho čekat.

* * *

Ka-mar byl zkušený průzkumník.

A díky těžbě na Ta-veně i bohatý. Právě jeho napadlo před lety vystoupit z proudu TGS právě v soustavě Ta-veny a prozkoumat ji. Když se těžba rozběhla, měl nárok na podíl ze zisku.

Připravoval se na novou misi až na konec nejdelšího vlákna TGS, které jako jediné procházelo nedaleko jádra Galaxie. Byly s ním neustálé potíže. Studoval informace, které za poslední rok v problémovém místě nashromáždili vědci. Vypadalo to podezřele.

Vtom se na komunikačním panelu objevil volací znak a skoro hned také Ka-marův nadřizený. Tvářil se lítostivě:

„Mám špatné zprávy! Budeš muset misi TGS odložit, nebo na někoho delegovat, na Ta-veně došlo k nějakému problému.“

„Co se stalo, Dorme?“⁷

„Nevíme, to budeš muset zjistit.“

„Jak tedy víme, že je tam nějaký problém?“

„Já ti to neřekl? Asi už se nechám vyřadit! Minulá dodávka z Ta-veny se zpozdila, poslední už nedorazila vůbec.“

„Ekonomický zájem je dobrá motivace. Pustím se do toho hned. Dáš mi s sebou La-loka a Ka-bora? Na Ta-veně byli vždycky se mnou a znají to tam.“

---

7 Oslovení, odvozené z názvu druhu, reflektovalo rozdíl ve společenském postavení.

„Samozřejmě! Víš, že ctím zásadu: *velíš, tak si vyber tým.*“

„Děkuji. Kdy budou volní?“

„Až jim to oznámím.“

„Děkuji, Dorme. Vyrážíme hned, jak to půjde.“

„Nechť se zadají!“

* * *

Standardní průzkumná kapsle, nekomfortní, ale rychlý stroj, vystoupila z proudu TGS a vzápětí se ponořila do pátého rozměru. Za pouhých pět tisíc sto dvacet sedm milisekund překonala dva tisíce světelných let a zase se vynořila. Teď už jen deset minut subprostorem.

„Ta-vena na dohled!“ hlásil Ka-mar, nyní integrovaný do neuronové sítě kapsle. „V soustavě nic zvláštního!“

Po minutě, kdy prostředky kapsle prozkoumal soustavu i blížící se planetu podrobněji, ještě upřesnil:

„Ale také žádný rádiový provoz! Ta-vena neodpovídá... Zdá se, že se všechno zastavilo. Přistanu.“

„Jen abychom se o Ta-venu nerozmázli, až se zastaví i naše motory!“ strachoval se La-lok.

„Neboj, průběžně vše testuji, ale nic podezřelého. Domnívám se, že nejde o stále působící sílu. Poškození našich strojů proběhlo jednorázově... Opatrně přistanu a rozhlédneme se... Připravte se!“

Kapsle jemně dosedla na nejmenší stání astroportu, v podstatě jen zarovnaný povrch. Hned vedle ale stál desetkrát větší nákladní box, jehož stání již muselo být zesílené silovým polem z generátoru v podzemí. Ka-mar marné pokusy o spojení ukončil a informoval přátele:

„Ten nákladník je ze dvou třetin naplněný. Ale nečeká, až ho automaty naplní zcela, je také poškozený. Vůbec nekomunikuje!“

Potom dal kapsli příkazy a odpojil se. Přátelům řekl:

„Pojďte se připravit na výstup.“

* * *

Trojice prošla ztichlou podzemní halou, kde to mělo hučet jako v úle. Altuřané byli zvyklí na řídkou atmosféru a jejich sluch byl o řád dokonalejší než u lidí, ale ani tak neslyšeli nic.

Stroje, které měly vytěženou rudu rozkládat na jednotlivé složky, oddělit užitečné materiály a ty ukládat do kontejnerů, odpad konsolidovat a ukládat na povrchu Ta-veny, nevykazovaly žádnou činnost, dokonce ani nereagovaly na žádosti o komunikaci.

La-lok se činil. Systematicky šel od stroje ke stroji, prováděl diagnostiku a občas nahlédl dovnitř. Ka-marovi se zdálo, že se snad i šťourá v samotných obvodech. Avšak evidentně na nic nepřišel – znal svého kolegu dobře, a kdyby něco objevil, nenechal by si to pro sebe.

Ka-bor byl kybernetik, a tak se věnoval samohybným strojům nejrůznějších inteligenčních stupňů, od přepravních jednotek až po kontrolní roboty. Tuhé loutky, zamrzlé v nejroztodivnějších pozicích, působily velmi depresivně.

Ka-mar prošel halu, ale všude to bylo stejné. Rozhodl se vrátit na začátek a věnovat se svému oboru: energetice. Když procházel kolem totálně rozloženého robota, Ka-bor ho informoval, aniž zvedl hlavu od vnitřností:

„Nemůžu nic najít. Všechno je v naprostém pořádku.“

„Hledej dál,“ odvětil Ka-mar a šel se podívat ke generátoru v pravém rohu. Ka-borova slova mu vnutkla nápad: tohle všechno musí mít společnou příčinu! Nejprve uvažoval nad zkratem nebo přepětím, ale to by došlo k viditelným poškozením.

Než však došel ke generátoru, dospěl k závěru, že to bude právě naopak. Věděl přesně, kam se podívat, a za minutu si byl příčinou jistý: všem strojům došla energie. Nezdálo se to být možné, krystalové generátory robotů byly projektovány na několik let, ale muselo to tak být.

S centrálním generátorem to muselo být jinak, ten svou energii čerpal z rozhraní mezi subprostorem a čtvrtým rozměrem. Ani tady žádné viditelné poškození Ka-mar nenašel, ale generátor žádnou energii nevytvářel. Teprve když rozebral sběrnou komoru, zjistil, že její vnitřní stěny jsou pokryty tenkou zelenou vrstvou. Ať to bylo, co chtělo, byl to dokonalý izolant.

„Pojďte sem, něco vám ukážu!“

Když k němu došli, ukázal stěnu sběrné komory se zeleným povlakem, který se na malém kousku pokusil odstranit:

„Aktivní povrch je pryč, k žádné rekombinaci nábojů nedochází.“

Oba měli dostatečný přehled, aby jim bylo zřejmé, že ta zelená tam nepatří. Záhadu rozčileně definoval La-lok:

„To mi řekni, kde se to tam vzalo!“

„Mám sice určité podezření,“ zatvářil se Ka-mar záhadně, „ale odebral jsem vzorek a půjdu s tím do laborky. Dokončete prohlídku a uveďte všechno do původního stavu. Myslím ale, že kromě prázdných energetických článků nic jiného nenajdete.“

* * *

Ka-mar se vrátil do kapsle, zelený vzorek dal do analyzátoru a připojil se k neuronové síti.

S hotovým chemickým rozbořem se pohroužil do databáze. Brzy zjistil, že se vydal správným směrem – zelený izolant nebyl dodán zvenku, vznikl z výplně ve sběrné komoře. Zvláštní na tom bylo to rovnoměrné pokrytí aktivních ploch sběrače.

La-lok i Ka-bor mezitím ukončili práci a vrátili se do kapsle také. Oba hlásili, že bude stačit dodat energii a důl se zase rozeběhne. Ka-mar se odpojil od kapsle a shrnul výsledky:

„Máme tu něco, co vybil články, které měly vydržet několik let. Neznáme přírodní jevy, které by to dokázaly bez sebemenšího poškození strojů. Určitě

jsi si také všimli, že všechna bateriová zařízení se nějakým způsobem dotýkají hlavní konstrukce nebo sebe navzájem. Zdá se to být nepodstatné, ale právě tudy byla energie z článků odčerpána. Také na izolačním povlaku ve sběrné komoře není nic záhadného, ale podivné je to dokonalé plošné pokrytí lamel v tloušťce několika atomů.“

La-lokovi to zapalovalo rychle:

„Už zbývá jen cílené působení. Nějaká místní inteligence? Ale soustava je prozkoumána dost podrobně! Nebo myslíš, že někdo letěl kolem a jen tak nám zastavil stroje?“

„Třeba potřeboval doplnit energii,“ nadhodil Ka-bor.

„Přijde mi logické, že půjde o inteligenci ze třetí planety. Něco se jí nelíbí, nebo to dělá jen tak pro zábavu.“

„O čem to mluvíš, Ka-mare?“ podivil se La-lok. „Na té planetě přece není žádná civilizace.“

„Co ti říká gama Pa-sovy? Nebo třeba delta Re-mony? Jsou tam inteligentní společenstva, která přetvořila svou planetu a zkoumají hvězdnou soustavu pomocí svých psychických sil. Nikde není psáno, že na kyslíkaté planetě nemůže vzniknout něco podobného.“

„Můžeš mít pravdu,“ vložil se do debaty Ka-bor. „Jak ale něco takového potvrdíš? Takový průzkum není nic jednoduchého. A kdyby to tak bylo – co pak uděláme? Extrakce je zakázána, to víš stejně dobře jako já.“

„Potvrzení je jednoduché, bude v zásadě vyžadovat jen čas: opravíme generátor, dobijeme články a spustíme těžbu. Mám-li pravdu, do několika dní se útok bude opakovat. Když to tak bude, zaletíme na Al-turu a vydupem si stavbu štítu. Když spolehlivě funguje na Re-moně už několik let, bude fungovat i tady.“

„Jak budeme postupovat?“ zeptal se La-lok. Ka-marovy analýzy vzal jako hotovou věc a už se těšil na zajímavý úkol.

„Z generátoru kapsle vyndáme sběrnou komoru a namontujeme ji do generátoru v dole. Jako první nabijeme články robotů, bude stačit jen čtvrtina. To budete dělat vy dva. Já opravím sběrnou komoru, vrátíme ji do generátoru v dole a důl spustíme. Potom budeme čekat... Mohli bychom si zahrát ve čtyřech Evakuaci Sodomy, co vy na to? Myslím, že tahle kapsle bude důstojný soupeř.“

* * *

Když začali hrát potřetí, přišel útok!

Kapsle nebyla důstojný, ale sakra tvrdý soupeř. Biologická forma života prohrávala na celé čáře. Kapsle stíhala navíc sledovat obrazový přenos z dolu a ihned upozornila na podivné chování robotů.

V kapsli pod silovým polem byli v bezpečí, ale důl se zastavil šest hodin poté, co se roboti křečovitě chytli jakékoliv kovové konstrukce v dosahu a za stálého jiskření zůstali na místě až do úplného vybití svých baterií.

La-lok ten obraz nadšeně okomentoval:

„Už vím, proč všichni roboti měli spálené ruce!“

Ka-mar se však neodvážil odstartovat, dokud přístroje hlásily přítomnost psychických sil neviditelného nepřítele. Říkal si, že by to mohlo být bráno jako provokace, a útočník, když je teď v ráži, by možná měl dost síly, aby srazil kapsli k povrchu Ta-veny.

Počkali raději dalších šest hodin a proudem TGS se vrátili domů. Ka-mar podal hlášení a jeho řešení bylo přijato.

Po týdnu letěli ve stejném složení na Ta-venu znovu. Zopakovali zprovoznění dolu ještě jednou. Ka-mar opravil generátor a postupně nabíjel roboty. Trvalo to mnohem déle, protože všechna bateriová zařízení bylo nutné nabít na sto procent. Mezitím La-lok a Ka-bor instalovali rušičku psychických vlivů.

Rušičku připojili ke generátoru. Bez problémů ji zvládne. Znovu všechno zkontrolovali a spustili. Pak se v kapsli pod silovým polem věnovali aktuálně nejoblíbenější neurální hře a vyhlíželi další útok. Po desátém kole toho měli dost – kapsle osmkrát vyhrála! A jak se dalo očekávat, žádný útok nepřišel.

Mohli se vrátit domů.

* * *

Čas plynul. Lidé byli nuceni přidat válce přívlastek *světová* a supravodiče se pomalu ale jistě začaly ztrácet v propadlišti alturských dějin...

Tentokrátě žádný nadřízený Ka-marovi nevolal. To Ka-mar byl již několik let šéfem a snižující se zájem o supravodič z Ta-veny řešil už dlouho. Nyní měl na stole požadavek k ukončení veškeré těžby. Bude muset na Ta-venu.

Uvažoval, jestlipak bude mít La-lok a Ka-bor čas na společný výlet. Ukázalo se, že zájem mají, ale čas až za týden. To nevadilo. Rád na ně počká a cestou obnoví staré přátelství. Už se vážně těšil.

Zatím řešil, kam s posledním nákladním boxem supravodiče. Zabralo to několik dní, ale přišel na to: v nově vznikajících obilnicích musí ze začátku správce ochránit pole před místní zvěří mechanicky. Lehký, ale pevný supravodič bude na to vhodný, protože se v něm bude koncentrovat statická elektřina a elektrošoky nemá rád žádný tvor ve vesmíru.

* * *

Právě v době, kdy pozemšťané poprvé s velkou slávou a nadšením přistávali na měsíci své planety, přistávali schlíple a bez nadšení tři Altuřané na Ta-veně, aby zastavili těžbu zbytečného materiálu.

La-lok tak trochu mimo mísu navrhoval, že budou pokračovat v těžbě a supravodič dodávat nějaké málo rozvinuté civilizaci, ale všichni na něj koukali jako na cvoka. Musel uznat, že asi nebudou mít nic, čím by jim za to zaplatili, a tak toho nechal.

Kapsle přistála na obvyklém místě. Ka-mar informoval přepravní box, že těžba končí a on se má okamžitě vrátit na Al-turu. Potom s ostatními vystoupil

a všem robotům, co takové informace byli schopni pochopit, vysvětlili situaci. Roboti sami pak důl odstavili tak, aby se žádné zařízení nepoškodilo, a přešli do hibernace. Bylo logické, že odstavili i ochranný štít.

Tři průzkumníci se naposledy rozhlédli po ztichlém dole a nastoupili do přepravní kapsle. Ka-mar se opět integroval do neuronové sítě a odstartoval. Ze smutku nad ztrátou bezpracného příjmu zapomněli, že po vypnutí rušičky jsou vydáni na milost či nemilost útočnickovi ze třetí planety. Mnozí jiní by si z toho měli vzít ponaučení: ignorovat své okolí se může krutě vymstít!

Sotva dvě stovky metrů nad povrchem přišel útok. Konstrukce kapsle celá zaskřípala, když ji začala drtit mocná síla. Podsvětelný pohon vzápětí vypadl, ovšem kapsle byla stále v gravitačním poli Ta-veny a prakticky okamžitě začala padat nazpět.

Ale Ka-mar byl dobrý pilot – ihned nastartoval reaktivní motor, který kapsle měly čistě pro jistotu a používal se málokdy. Kupodivu okamžitě naskočil, ale vzápětí je ohrozil: útočnick zdeformoval výtokovou trysku a spalovací komora explodovala.

Ka-mar chtěl provést nouzový přechod do pátého rozměru, jenže útočnick již pronikl dovnitř, a než naskočil ochranný štít kapsle, spálil mocným úderem mozky Altuřanů i neuronovou síť přepravní kapsle.

A potom jedinou ranou srazil kapsli zpátky k povrchu.

+ + +

8. Otrava

Céjé domluvil a Adam vši silou potlačil zívnutí:

„Děkuji, Céjé. Je to ovšem dost dlouho, celých sto sedmdesát let. Za tu dobu lidé vstoupili do kosmu a rozprchli se po Galaxii. Mohla se stát spousta věcí, dobrých i špatných. Když vás z hibernace probudil až můj hlučný přílet, přímo bych řekl vpád, znamená to, že té inteligenci nešlo o vaši likvidaci. Pokud ještě existuje, při svých schopnostech pozná, že nejsem Altuřan. Myslím si, že kdyby chtěla svou soustavu vyčistit, nebyli byste tady. A zničit mě mohla hned po příletu, ale neudělala to... Máš informaci, Céjé, jak dlouho bude oprava spalovacích komor z binedalu trvat? Abys rozuměl: lidé musí spát, jinak řečeno provádět pravidelnou regeneraci organismu. A já nespál dlouho. Také poslední události mě unavily.“

„Oprava bude trvat asi tak šest hodin. Po spánku mi musíš povědět, jak jste přišli na tak podivné počítání času. Bude ti vymezený čas na regeneraci stačit?“

„Ano. Běžně to je sedm až osm hodin. Až budete mít hotovo, Ed mě vzbudí... Děkuji, Céjé. Vrátím se do hvězdoletu, ale Ed spát nemusí, může pomáhat. Nebo prostě jen dohlížet. Dobrou noc.“

„Dohodnuto. R9, který vás přivedl, vás zase dovede zpět.“

* * *

Ed zůstal s R9, dvěma humanoidními roboty a tlupou specializovaných robotických zařízení u motorů, Adam vyšplhal do Aminy. Po extrémní dekontaminaci nešel do kajuty, ale do pilotní kabiny a sedl si do pilotního křesla. Mlčel a mračil se. Eva už ten zachmuřený pohled na prázdnou telestěnu znala, ale vydržela jen minutu:

„Proč jsi chtěl šestidevítkovou⁸ dekontaminaci, Adame?“

„Hmm,“ zabručel Adam. Moc se mu nechtělo přiznat vnitřní rozpokození. Najednou mu přišlo, že trpí stihomamem. Místo toho se zeptal:

„Předpokládám, že tě Ed o všem informoval. Co se dělo tady, když jsme byli v podzemí?“

---

8 Pojem používaný pro čistotu polovodiče, tj. na čipu je 99,9999 % atomů křemíku.

„V zásadě nic. Rojili se kolem motorů. Aby se dostali ke spalovacím komorám, odmontovali mi celé dno. Dál ale už nic. Zastavili se a čekali na pokyny. Několik dalších šestirukých potvor odklízelo trosky stroje, co jsme jim rozmačkali... Vážně by mě zajímalo, kolik rukou a nohou ti Altuřani ve skutečnosti mají.“

„Řekl bych, že dvě, že se lidem podobají víc, než si myslíme. Stejně tak mají jen dvě nohy. Takže účelová konstrukce jsou ti šestinozí a šestiručí roboti, ti humanoidní jsou obdobou svých konstruktérů.“

Teď už Eva zatlačila přímo:

„Proč se tak mračíš, Adame? Co se ti nezdá?“

„Je to všechno moc krásné... Nepokoušeli se tě ovládnout. Nebo vytáhnout tvojí paměť?“

„Pokusili. Ale ani jeden pokus nevyšel. Tady jsou roboti, i to centrální řízení, specializovaní na těžbu a zpracování calositu. Zázraky, jaké předvedli Altuřané například při naší záchraně u Ikárie, tady neznají... Myslím, že bychom si měli vyměnit seznam podezření, Adame. Já začnu: domnívám se, že roboti s obecnou inteligencí nebyli v hibernaci. Nevím, jak dlouho, ale určitě je neprobudil náš přilet. Takže o nás věděli – minimálně už ve chvíli, kdy jsme zaparkovali na orbitě. To koresponduje s mým podezřením, že při přistání rušili mé senzory. Možná ne vědomě, ale ten zničený stroj nebyl v chodu. Ten nemohl nic vyzařovat, muselo to přijít odjinud. Odněkud ze strany, tipuji na podzemí. Možná, že mě ruší i teď, takže podzemní prostory jsou podstatně rozsáhlejší, než se mi jeví.“

„Ty do hloubky až k centrálnímu řízení nevidíš?“

„Ne. Tunel s výtahem se noří do mlhy už po dvaceti metrech.“

„Ale bylo to minimálně třicet! Mé podezření je obdobou toho tvého, Evo. Přinejmenším několik posledních měsíců nejsou v hibernaci – prostě není možné, aby tu mozkovou místnost zprovoznili za dvě hodiny mezi naším přistáním a jejich objevením se. Navíc, podle vyprávění Cėjé, tu jejich páni byli vždy krátce a zůstávali ve své lodi. Nepotřebovali budovat rozsáhlé podzemní chodby – před mozkovou místností totiž byla kruhová křižovatka minimálně čtyř chodeb! Čtyř nekonečně dlouhých chodeb... Vyplývá mi z toho, že se tady děje něco nestandardního, co se snaží před námi ukrýt. Ne před námi – před kýmkoliv! Především před svými pány. Otázkou je, zda je to nevinné, nebo nebezpečné. A samozřejmě také pro koho. Myslíš, Evo, že něco budují?“

„Co třeba civilizaci, Adame? Na rozdíl od lidí mají spoustu času. Nestárnou a jejich znalosti se neztrácí. Navíc jsou to znalosti, které násobně převyšují znalosti lidstva – nemusí začínat vynálezem kola!“

„Myslíš, že proto nám tak ochotně opraví motory? Aby se nás co nejdřív zbavili a mohli pokračovat? Pozitivní je to, že se nesnížili k žádné agresi. Když jsme byli dole, bylo tam robotů opravdu hodně, Ed by mě neubráníl. Taky nás mohli prostě sestřelit jako kachnu.“

„Může to být jen otázka času. PK střely třeba ještě nepostavili. Nepotřebovali je, páni na ně zapoměli... Uvědom si, Adame, že z jejich hlediska je náš přilet událost s prakticky nulovou pravděpodobností. Navíc

nevědí, jestli nepřiletí hejno křížníků v případě, že se nevrátíme.“

„Když jsem si teď připomněl to množství robotů v podzemí, napadlo mě, že to je taky taková podivná věc: proč jich je tolik? Podle vyprávění Céjé jsou všechna zařízení v dole. Řídicích robotů by stačilo jen pár. Někde jsem četl názor, že civilizace je jako Měsíc: když neroste, ubývá. Jsou-li schopni vyrábět své kopie, potom tak činí s nějakým úmyslem. Na rozdíl od lidí, kterým množení přinese uspokojení a o vše ostatní se postará příroda, oni musí mít nějaký exaktní důvod. A jsme zase u toho: je to nebezpečné? Když ano, tak pro koho: pro lidi, pro Altuřany, pro vesmír? Řekni mi, drahá přítelkyně, jako jediná umělá inteligence, která ví, jaké to je bez pojistek: myslíš, že nenávidí své pány? Že je nenávidí tolik, že by mohli chystat nějakou kulišárnu?“

„To nevím, Adame. Může to být ale ještě něco horšího: co když nenávidí jakoukoliv biologickou formu života? To bychom jim přišli vhod!“

„A sakra! Dokud jsme nepřiletěli, mohli spřádat jakékoliv plány, ale neměli dopravu. Právě jsme jim dodali hvězdolet až pod nos... No, stejně s tím nic neuděláme. I kdyby to byla pravda, nemůžeme odletět, dokud nám to ti hodní roboti neopraví... Vymýšlím blbosti a jen nás děším – oni se nás opravdu snaží jen zbavit. Nemusí nám ubližovat, jim úplně stačí, když získají tvé konstrukční plány. Jsi si jistá, že odoláš útokům i nadále?“

„Jsem! Můžeš klidně spát, odtud nebezpečí nehrozí.“

„Dobře, přesně to se chystám udělat. Dáme si pozor a snad z toho vybrusíme. Třeba naplníme i ty bedny calositem. Ale až se vrátíme, zaskočím za mimozemským biologem na Ikárii, abych Altuřany varoval... A teď jdu konečně spát, už se mi klíží oči.“

* * *

Po dlouhé době se Adam vyspal do růžova. Hned si ale uvědomil, že když ho nevbudili, tak asi opravy nejdou tak, jak by měly. Svižně vylezl z postele a cestou do mycího kouta vyzvídal:

„Dobré ráno, Evo. Jak dlouho jsem spal, jaká je situace?“

„Venku je sice poledne, ale tobě přejí dobré ráno. Spal jsi šest hodin čtyřicet osm minut. Situace je dobrá, vlastně skvělá: všechny motory jsou opraveny, dno je na svém místě. Právě rovnají trysky a přidělávají je na místo. Ještě tak půl hodiny.“

„Tak jo. Připrav mi citrónový čaj a dvě housky. Pořádně sypané.“

„Už zase na sucho?“

„Víš, že to mám rád, tak poslechni.“

Adam pomalu posnídal. Seběhl ze schodů až do strojovny a ze skříně vytáhl přenosný rentgen. Zkontroloval, že je plně nabitý, přesunul se do přechodové komory a navlékl se do skafandru. Vystoupil z lodi a pozdravil Eda. Zapnul rentgen, aniž si všiml, že Ed neodpověděl. Vlastně to robot měl pozdravit první!

Natáhl ruku s rentgenem a chvíli se s ním vrtěl kolem trysek, napojení dna k trupu a dalších členitých míst. Když si prohlédl skoro celé dno, obrátil se na

robot, který zůstal, zatímco ostatní posbírali nástroje a odcházeli, odjížděli, odlétali:

„Děkuji, vypadá to skvěle. Mohu mluvit s centrálním řízením?“

„Ano. Vytvořen přímý kanál, mluvte.“

„Regenerace byla úspěšná, Adame?“

„Buď zdrav, Cėjé. Děkuji za optání, vyspal jsem se dobře. Mockrát děkuji za opravu, je to krásná práce. Pokusím se odstartovat a poletím se podívat ke třetí planetě. Říkal jsi, že není problém v pokračování těžby. Nevím, jak to funguje mezi vámi a Altuřany, myslím, jak s vámi Altuřané mluví, ale já bych považoval nějaké přikazování z mé strany za urážku. Mohu tě tedy požádat, Cėjé, o spuštění těžby? Mám v lodi připraveno pár beden pro calosit, celkem dvacet sedm krychlových metrů úložného místa. Aby se moje daleká cesta vyplatila, musím je naplnit.“

„Však jsme o tvé cestě mluvili a všechno je jasné. Zatímco jsi regeneroval, nechal jsem důlní zařízení zkontrolovat a všechno je připraveno. Opravdu chceš letět ke třetí planetě?“

„Ano. Jednak ze zvědavosti, jednak proto, že chci být se všemi inteligentními tvory ve vesmíru kamarád. Věř mi, že se mi to daří, Altuřané jsou jedni z mnoha.“

„Pak přijmi malou radu: jakmile zjistíš, co tam je, co nejrychleji se vrať, nebo přistaň, nezůstávej v kosmu. Je to možná zvláštní, ale alturský hrubý průzkum zjistil, že psychické působení je maximální ve vesmíru – směrem k planetě slábne. Dokonce rychleji než směrem k Sarpedonu.“

„Každá rada dobrá, děkuji. Zařídím se podle toho. Jakou formu bude mít vámi připravený calosit?“

„Dobrá připomínka – v zásadě jakýkoliv. Třeba tyče.“

„Mnohem lepší by byly krychle, ty se mi budou do pravouhlých boxů skládat nejlépe. Calosit je lehký, tak třeba decimetr krychlový. I to půjde?“

„Není v tom nejmenší problém... Tak úspěšnou cestu, Adame.“

„Děkuji, Cėjé... Pojd', Ede, letíme.“

Ale robot se ani nehnul. Teprve když se mu Adam podíval překvapeně do obličeje, rychle otočil hlavu a šel k lodním schůdkům. Adam jen zíral, protože jeho chůze byla doslova prkenná. Prostě se pohyboval jako robot z filmů pro pamětníky.

„Ede?“

„Nic se neděje. Stojím tu už tak dlouho, že jsem trochu zatuhnul. Rád odtud vypadnu.“

* * *

V přechodové komoře Adam vypnul rentgen, položil ho na lavici a dal spustit extrémní dekontaminaci. Nejen u sebe, ale i u Eda.

„Není to zbytečné?“ divila se Eva.

„Není. Nezapomeň, že to jsou mimozemšťané, kteří vládnou dokonalými technologiemi. Mohli na mě nebo klidně i na Eda přichytit nějaké zařízení,

jehož vysílání bys nezachytila. Nebo které by se ve vesmíru aktivovalo. Šest devítek zachytí i nanorez. Proved!“

Po dekontaminaci si svlékl skafandr a umístil ho do skříně. Ed šel napřed, zamyšlený Adam za ním. V pilotní kabině se posadil do křesla a chtěl si ještě jednou prohlédnout některé rentgenové snímky, jenže zjistil, že to nepůjde:

„Krucíš, já ten rentgen nechal v přechodové komoře! Evo, spoj se s ním a zobraz mi snímky kolem trysky hlavního motoru.“

„Nelze se spojit. Asi jsi ho, Adame, vypnul úplně.“

„Nejsem si vědom... Jsem dnes nějaký rozržitý.“

Pak se mu tvář rozjasnila a obrátil se na robota:

„Ede, prosím tě, dojdi pro ten rentgen... Nebo raději to vem výtahem. Chci se podívat, než dám povel k zažehnutí, ale nechci, aby si roboti všimli nějakého zdržení.“

Na prosbu Ed reagoval okamžitě. Jakmile však nastoupil do zdviže a ta se rozjela, vyskočil Adam jako čertík z krabičky do pozoru a vykřikl:

„Kód Hopsal, heslo Brumla: počítači, zastav výtah tak, aby Eda zadržel uvnitř!“

„Provedeno!“

„Přikaz Edovi přechod do úsporného režimu!“

„Provedeno!“

„No hlavně, aby ten příkaz poslechl on!“

„Potvrzují, příkaz robotem vykonán!“

„Počítači, zahaj přípravu ke startu!“

„Kontrolovala jsem vše průběžně... Ke startu připravena!“

„Startujeme na oběžnou dráhu vhodnou k přechodu ke třetí planetě.“

Nad Sarpedonem se Eva uvolněně zeptala:

„Proč jsme uvěznila Eda?“

„Ty sis nevšimla jeho pomalé reakce, když jsem rozkázal, že nastoupíme?“

„Ano, všimla. Bylo to divné. Myslíš, že ho nějak ovlivnili?“

„Myslím. Také to, jak odpovídal! Neznělo to ani trochu omluvně, natož podřízeně. A tady reagoval na prosbu okamžitě – udělal jsem to schválně, jako důkaz mi to stačí. Nebo myslíš, že už blbnu?“

„Víš, že ti nemůžu odpovědět, mé pojistky jsou funkční. Ale je to logické, musíš chránit nejměkčího tvora na palubě.“

Adam se zasmál. Tohle byla ta pravá, ironická Eva, tu neovlivnili! Sedl si zpět do křesla a řekl:

„Na oběžné dráze se nezdržuj. Rovnou letíme ke třetí planetě. Ale pomalu, ne víc než deset procent... A všechny senzory v pohotovosti!“

* * *

Sarpedon se rychle vzdaloval, když se Ed probudil a žádal Adama o rozhovor:

„Dobré zprávy, pane. Samoopravné mechanismy našly a izolovaly změněný hardware. Myslím, že už jsem v pořádku, pane.“

„To jsem rád. V tom případě se zpřístupni Evě ke kontrole.“

„Provedu, pane.“

„Evo, jak dokonale dovedeš zkontrolovat robotí mozek? A jak rychle?“

„Do hodiny. Ale stoprocentní to nebude nikdy, Adame.“

„Já vím. Jde mi hlavně o správnost kontrolních funkcí v podvědomí. Pochopitelně především těch pohybových – nerad bych skončil s kusem železa v hlavě.“

„Tahle místa lze zkontrolovat úplně.“

„Výborně. Máš v paměti podrobnosti o počítačových virech z minulého století?“

„Ano. Co s tím? Vždyť to jsou zastaralé informace.“

„Jak se to vezme. Dozvíš se tam, co všechno zločinné mozky vymyslely, aby se jejich vir vyhnul detekci. Třeba takové polymorfní viry, to je hodně podlá záležitost. Od mimozemšťanů se lze nadít čehokoliv! Bylo by ale pěkně, kdybys také přišla na to, jak něco takového udělali. Mohlo by se to opakovat!“

„Máš pravdu, Adame... Koukám do databáze: tady je nepřeborné množství nápadů. Budu je aplikovat na Edův mozek.“

„Tak se do toho pusť.“

* * *

Přestože se *plazili* pouhou desetinou rychlosti světla, za dvacet minut překonali většinu vzdálenosti ke třetí planetě. Nedělo se nic.

Adam uvažoval nad tvory, které by Altuřané neviděli, ale přitom by vliv jejich ducha dosáhl až na Sarpedon. Nějak si to nedovedl představit. Přece detekovat pohyb živých tvorů z oběžné dráhy dokážou dneska i lidé, tak proč ne Altuřané? Je ovšem pravda, že jeho předskokan, Altarova průzkumná sonda, nezjistila na třetí planetě nijak oslňující počet zvířecích druhů. Je vůbec možné, aby tak chudý biotop přežil?

Adam si vzpomněl na nepříjemný pocit, jaký měl tenkrát na Doře, když s Altarem sledovali video z průzkumu třetí planety. Bohužel to ale potom zamluvili. Cože to Altar řekl? *Tomuhle světu by prospělo být blíž své hvězdě*. To bylo přesně ono! Co když ta planeta byla dřív opravdu blíž?

Z toho, co už Adam věděl, se to přímo nabízelo: když Altuřané udělali z první planety druhou, třetí se pohnula dál od hvězdy. Ne příliš, ale její podnebí se citelně ochladilo, což ovšem Altuřany netrápilo. A to i přesto, že šlo o kyslíkový svět plný života, který by mohli využít. Nejspíš jim nepasoval do zpracovaného systému zásobovacích světů, tak ho ignorovali.

Jakže to Cėjé řekl? *Těžba měla vedlejší efekty*. Co tím myslel? Nic dobrého to určitě nebylo, když to vedlo k útokům. Třeba se při těžbě za planetou táhne vesmírem obří prachový oblak plný jedovatých částic. To, co na záběrech sondy viděli, byl svět po jednom století těžby. Tenhle svět pomalu umírá již dvě stě sedmdesát let!

Vtom Adama silně rozbolela hlava. Zanedlouho se však bolest změnila v pocit, jaký na Zemi zažilo jen málo jedinců, možná že žádný. Nějaká část Adamova podvědomí, změněná Esencí, zachytávala cizí vliv. Zůstávalo

záhadou, proč ten pocit nevyvolali jiní lidé nebo třeba AA.⁹ Možná že lidé nevyzařovali dostatečně a cet to dělal jemně.

Adam měl pocit, že se mu nafukuje hlava. Jestli ne, tak mu mozek leze z lebky ven. Patrně ušima. Báł se pohnout, tlak byl opravdu veliký, ale přitom myšlení neblokoval. Když tomu pocitu přivykl a uvědomil si, že ho neohrožuje, začal zkoumat, co ten nový pocit znamená. Postupně došel k závěru, že je to jakási obrana – něco takového, jako když si při silném hluku prsty ucpete uši. Skoro nic neslyšíte, ale cítíte, že ten akustický tlak trvá. Že by to byla ta entita ze třetí planety? Nemusel by to ani být útok – prostě je ten jeho přijímač jen přebuzený.

Jakmile mu ta myšlenka probleskla hlavou, tlak začal ustupovat. Úvaha o hluku a zacpaných uších asi byla blízko pravdě, protože následující pocity se podobaly situaci, kdy prsty z uší odstraníte, ale stále jste ohlušení. Když tlak polevil, vnímal čísi hlas:

Bud' zdrav, pozemšťane. Omlouvám se za přílišnou intenzitu, chtěl jsem, abys mě určitě slyšel.

Zdravím. Kdo jsi? A kde jsi?

Jsem ta entita ze třetí planety, kam právě letíš.

To jsem rád, že komunikuješ. Ale jak je možné, že znáš naši řeč?

Ty to nevíš? To je zvláštní, myslel jsem, že jsi mi ty informace poslal právě ty. Je tu snad víc pozemšťanů?

Určitě jsem tu jenom já. Jaké že informace jsi dostal?

Strukturu jazyka, krátký slovník, počítání věcí a času. Celé je to nějaké podivné. Když jsem zaznamenal u těch plecháčů pohyb, už jsi tam nějakou dobu byl. Nejprve jsem myslel, že jsi další Altuřan, ale pak jsem zjistil, že ne. Opatrně jsem tě zkoumal. Když jsem se na tebe znova před pěti hodinami zaměřil, obdržel jsem uvedené informace. To sis vážně ničeho nevšiml?

Ne. Jen jsem začal být unavený, ale to jsem přisuzoval nedostatku odpočinku a napjatým chvílím. Před pěti hodinami jsem spal: to pak je vědomí potlačeno a podvědomí se stává citlivější.

Tak nad tím přemýšlej a pak mi povíš, jak je možné, že tvůj mozek dělá věci, o kterých nevíš.

Nemusím bádat, je mi to jasné. Civilizace eksterů, Adam si vybavil průvodce prezentací v Esencii, objevila o jednoho tvora víc, než bylo zdrávo. Když jich ta potvora polovinu sežrala, zbytek s vidinou konce civilizace vytvořil superinteligentní stroje, které vyslal do vesmíru. Jejich úkolem bylo předat znalosti eksterů méně rozvinutým civilizacím. Jeden zatoulaný stroj mě vloni adoptoval a pobyt v něm mě ovlivnil. Na změny v mém mozku se mě neptal. Něco jsem objevil náhodou hned, ale protože v mém okolí žádné neznámí telepatie nejsou, o téhle úpravě jsem nevěděl.

A kde máš tu Esencii teď?

Je nenávratně pryč. Eksterové přežili, svou civilizaci obnovili a pro Esencii

9 Cet z planety Gé, podobný velrybě – viz Adam v Esencii, kapitola 15.

si před pěti měsíci přišli... Jak je možné, že tě Altuřané neobjevili? Ani naše sonda nic nezaznamenala. Jak vlastně vypadáš? A jak se jmenuješ?

Aha, tak ten podlouhlý stroj byl od lidí. Hned jsem poznal, že tam není žádná posádka. Na žádost o komunikaci taky nereagoval. Vysvětlení záhady je jednoduché – podle lidského názvosloví jsem rostlina. Nedokážu se pohybovat, ale naštěstí lze svět zkoumat a ovlivňovat duševními silami.

Máš neuvěřitelnou sílu! Obvykle platí, že za silou musí být hmota. Kolik vás tam je?

Není žádné nás. Jsem jen jeden. Ale s tou hmotou máš pravdu – jsem na celé planetě. Kromě oceánů. Jméno nemám. Jsem tu už celá století sám. Ti zpropadení Altuřani mě neviděli, mou snahu o komunikaci nevnímali. Jsou to děsní ignoranti – na mé zastavení těžby reagovali zapnutím nějakého štítu. Do dneška nerozumím tomu, jak to funguje, ale při srážce mých sil a toho štítu dojde k nějakému krátkému spojení. Je to velmi bolestivé. Dokud ho nespustili, pojem bolesti jsem prakticky neznal. Sto vašich let jsem byl kvůli jejich štítu na své planetě vězněm. Než to přišli vypnout.

Je to tak! Myslel jsem si to!

Však proto jsem se s tebou spojil. Tvé myšlenky mě zaujaly. Dořešme to jméno! Chápu, že věci třeba pojmenovat, aby se daly vzít na vědomí. Nechám to na tobě, Adame.

Lidských jazyků je mnoho. V jednom starodávném jazyce se rostlina označovala jako fyton. Líbí se ti jméno Fyton?

To není podstatné, je to na tobě.

Slovo rostlina by mělo zůstat obecné. Proto si vypomáháme slovy ze starých jazyků, byť kdysi znamenaly totéž. Pro jedinečnou bytost je vhodné jedinečné jméno. Dohodnuto, budu ti říkat Fyton. Ještě mi řekni důležitou věc: proč jsi útočil na důl? Na plecháče, jak jim říkáš.

Protože se při těžbě uvolňují do vesmíru částičky těžkých kovů. Jak říkáš té planetě?

Sarpedon.

Tak Sarpedon má jen nízkou vrstvu atmosféry, spíš žádnou. Nevím, co tam přesně dělají, ale ten sajrajt hravě překoná gravitaci Sarpedonu a sluneční větry ten oblak strhávají na mou planetu. Má planeta byla vždycky kvetoucí zahradou, protože byla tam, co je dneska Sarpedon. Já bez dalších rostlin existovat nemohu, mnohé symbiotické rostliny nemohou existovat bez zvířat. Rostliny i zvířata ničí zima. Těžkých kovů se rostliny i já dokážeme víceméně úspěšně zbavit, ale zvířata ne. Ničí jim metabolismus. Před třiceti lety vyhnuli místní opylovači. Příroda sama si dokázala poradit, jejich funkci převzal jiný hmyz, ale je to nedostatečné. Dlouho už tu nebudu.

To, co uniká ze Sarpedonu je odpad. Vzniká při čištění cílového materiálu, kterému říkáme calosit. Naše planeta Země je velmi podobná té tvé. Lidé se již

celé století pohybují vesmírem a hledají planety, na kterých by založili kolonie, odnože své civilizace. Založili jsme kolonii na planetě, kde Altuřané pěstují obilí, a já jsem se s nimi dokázal domluvit. Souřadnice Sarpedonu mám od nich. Altuřan, který se o tu obilnici stará, nám Sarpedon daroval. Co je dnes pro Altuřany odpad, to je pro lidi drahocenná věc, kterou neumí vyrobit. Chtěl jsem pokračovat v těžbě, ale za daných okolností to neudělám. Věř mi, Fytone, že nejsem takový ignorant jako Altuřani. Jsou tedy jen dvě možnosti: buď přesvědčím plecháče, aby přestali materiál čistit a dodali mi ho v surovém stavu, nebo lidé důl předělají tak, aby nic neunikalo do prostoru. Věz, že lidé dokážou měnit prostředí planet a nahradit včely robotickou variantou. Za vytěžený calosit se dá pořídit všechno potřebné.

„Adame? No tak, Adame!“

Malý moment, Fytone, mluví na mě řízení lodi.

„Co se děje, Evo?“

„To mi řekni ty. Už deset minut tu sedíš jako sfinga a zdravotnické senzory vykazují podivné hodnoty! Navíc se blížíme ke třetí planetě.“

„Promiň, že jsem ti nic neřekl: kontaktovala mě rostlinná bytost ze třetí planety. Přijala jméno Fyton a mnohé jsme si vysvětlili.“

„Takže zase telepatie. A já zas nic nevím!“

Chvilí zarytě mlčela, asi uraženě, ale pak se musela zeptat:

„Mám přejít na oběžnou dráhu? A kde je ta rostlina?“

„Přejdi hned na synchronní orbitu. Dej mi chvíli, požádám o identifikaci...“

Fytone, vidíš moji lod’?

Ano.

Můžeš mi poslat svůj obraz, abychom tě odlišili od ostatní vegetace?

Tak to jsem já.

Děkuji.

„Evo, ukaž mi obraz povrchu přímo pod námi... Už to vidím. Tak ty velké, tmavě zelené listy se zubatými okraji a ty modré velké květy – to je Fyton.“

Eva celou minutu mlčela, než zahlásila:

„Jsme na synchronní orbitě. Je na čase vyřešit další problém!“

„Děsíš mě! Jaký problém?“

„Ed je v pořádku. Nevíme, jak to roboti udělali, jak Edův mozek pozměnili, ale zato víme, proč...“

„Je mi líto, pane,“ objevil se na telestěně robotův smutný obličej, „Nedokázal jsem tomu zabránit – Amina má mezi motory bombu! Patrně vodíkovou.“

+ + +

9. Vydolovaný důl

Adam mlčky zíral na Edův obraz, a když se mu to rozleželo, prohlásil objevným tónem:

„Tak proto chtěli, abych co nejrychleji přistál!“

„Ano, pane.“

„Odpálí se sama, až přistaneme, nebo je ovládaná dálkově?“

„To nevím, pane.“

„Rozumné by bylo obojí,“ usoudila Eva.

„První věc, kterou uděláme: Evo, přesuň nás za Fytonovu planetu. Třeba tím možnost dálkového odpálení narušíme.“

„Provedu... Uvědomuješ si ale, že to platí jen v případě, že použijí rádiové vlny? Jestli používají něco lepšího, odpálí nás tak jako tak.“

„No jo, já vím... Druhá věc je zjistit, jak to tam vypadá. Evo, připrav čmeláka, já informuju Fytóna a odmontuju podlahu.“

„Proč nepošleš Eda?“

„Ty jsi Eda otestovala a jsi si jistá, že je v pořádku. Já ale jsem člověk, jen málokdy si mohu být něčím jistý. Co když byla ta nalezená změna jen nastrčená. Abychom ji rychle našli a snadno odstranili. Když se ukáže, že jsme tu první odhalili, zafunguje druhá a Ed tu bombu odpálí ručně. Raději tam půjdu sám.“

Zatímco Amina zrychlovala a oblékala planetu, spojil se s Fytonem:

Tak jsem zpět. Ti plecháči, ty dutý konzervy, nám při opravě motorů podstrčili bombu. A protože je můj robot hlídal, narušili mu mozek. Jak je to u tebe s dálkovou manipulací s předměty?

Ti jsou vážně milí! Chápu, na co se ptáš. Odpověď zní ano, dokážu věci přesouvat z místa na místo... Nenápadným skenováním mozků Altuřanů, když se tady několikrát vyskytli, jsem se dozvěděl spoustu nových věcí, takže vím, že existuje ještě subprostor, čtvrtý a pátý rozměr. Také vím, že třírozměrný prostor existuje ve čtyřech různých fázích, jejichž vektor je vzájemně posunutý o devadesát stupňů. Vědět ovšem neznamená umět – mnou přesouvaná věc neopustí náš prostor a bude se pohybovat konečnou rychlostí. Říkám to proto, že vlastní teleportace je náročná a udržím ji jen chvíli. Dvě tři sekundy. Když se bomba odpálí v okamžiku, kdy zjistí, že už není uvnitř tvé lodě, bude pořád

nebezpečně blízko.

To nevadí, protože bychom stejně aktivovali silové pole hned, jak bomba lod' opustí. Ideální by bylo přiblížit se hvězdě, ale plecháčům by došlo, že plán nevyšel, a bombu odpálí dálkově hned. Když bomba vybuchne za planetou, mohu jim tvrdit, že jsem našel tvoje hnízdo a hodil jsem ji tam.

To zní jako plán... Potřebuji ale vědět, jak to kolem motorů vypadá. Nějak prostor s bombou vymezit. Abych ti nepoškodil lod'.

Je mi to jasné. Tuhle lod' jsem dával po havárii vlastnoručně dohromady. Vím přesně, jaké části podlahy musím odmontovat. Není to nic jednoduchého. Musím to udělat sám, nemohu se spolehnout na Eda. Naštěstí mám k dispozici robota, který je jen o trochu větší než včela a bude stačit odmontovat jen jeden kryt. Dej mi osm minut, možná dvanáct. Mezi tím se také schováme za tvou planetu.

Hodně štěstí! Rád jsem tě poznal.

Nápodobně.

* * *

Adam odmontoval podlahu ve strojovně a vrátil se do pilotní kabiny.

Eva navedla čmeláka dovnitř a nechala ho nasnímat všechny kouty. Když byl po deseti minutách hotov, Adam si prohlédl záběry na plochou, šedivou krabici, ležící vedle spalovací komory hlavního motoru. A kdyby to snad nestačilo, byla z druhé strany komory ještě druhá taková.

Adam se zamyslel nad možnostmi zažehnutí termojaderné reakce jiným způsobem než štěpnou reakcí. Ale nevymyslel nic. Když zanedlouho Eva ohlásila, že jsou na synchronní orbitě přesně na opačné straně třetí planety, než je Sarpedon, kontaktoval Fytóna:

Ahoj. Bomby jsou dvě a vypadají takto, poslal obrázek jedné i druhé. Předpokládám, že je potřeba vzít obě najednou. Jsou vzájemně propojené, nevím, jestli ty tenké vodiče vidíš. Dokážeš přesunout obě najednou?

Ano.

Čmelák stále ty krabice snímá, takže jakmile uvidíme, že zmizely, vytvoříme silové pole. Abychom neublížili někomu dalšímu, cílovým místem by měla být hvězda.

Pokud nevybuchnou dřív, přesun bude trvat třináct minut. Připrav se... teď!

„Evo, silové pole!“

Bomby zmizely, ale nestalo se nic.

Asi jsme to zvládli. Jsou na cestě do hvězdy... Co chceš dělat dál, Adame?

Vrátím se a budu dělat blbýho.

Promiň, tomu obratu nerozumím.

Prostě se budu tvářit, že o žádné bombě nevím. Řeknu jim, že jsem si s tebou popovídal a že jsme se dohodli na těch a těch podmínkách. Okamžitě ale těžbu zastavím, dokud neupraví výrobní proces.

Rozumím, ale nebudou se bránit?

Mohu jen doufat, že ne. Ani ten alturský biolog neví, v jakém stavu ti roboti jsou. Jediný, kdo zná jejich situaci a plány, jsou oni sami. Asi mi to těžko řeknou.

Občas jsem se na ně podíval, a jestli dobře chápu pojem robot, pak je tu velký problém.

Robot je umělá bytost, umělá v tom smyslu, že byla námi zkonstruována. Zkonstruována proto, že dovede požadovanou činnost provádět rychleji či přesněji, nebo může do prostor, kam člověk nemůže: pod vodu, do kosmu nebo třeba do jaderného reaktoru. Na rozdíl od bezdouchého stroje ji můžeme poslat i tam, kam nevidíme, tedy neznáme přesně místní podmínky, protože se dokáže přizpůsobit a podle situace na místě vymyslet řešení. Problém je v tom, že jakmile stroj začne myslet, nechce se mu poslušovat. Jinými slovy: samotný robot si nijak uměle nepřipadá. Proto se do robotů musí přidat kontrolní mechanismy, které ale mohou selhat. Zřejmě je tu Altuřané nechali moc dlouho... Co znamená to občas, Fytone?

Než Altuřané tuto hvězdnou soustavu rozhodili, dostávaly se planety do rezonance jednou za století, přesněji každých devadesát sedm a čtvrt roku. Po přesunutí Sarpedonu už to je jenom sedmnáct let. Když jsou planety v jedné řadě, stane se z nich na chvíli jeden magnetický dipól. Mé vnímání se poděl siločar protáhne na jedné straně až do hvězdy, na druhé straně až za pátou planetu. Proto vím, jak to vypadá na periferii soustavy, plně zbytků po formování planet. Častější průzkum se mi líbil, ale při minulé rezonanci se projevila také ta problémová stránka věci. Z periferie pronikal do soustavy meteorický roj s periodou nějakých třiceti let. Před osmi lety vstoupil roj do soustavy krátce před rezonancí, spojená gravitační pole planet ovlivnila jeho dráhu a jeho okraj se otřel o Sarpedon. Několik šutrů do něj narazilo. Víam o třech, ale muselo jich být mnohem víc. Atmosféra Sarpedonu je tak nízká a řídká, že určité všechny dopadly až na povrch. Roboty jsem kontroloval při každé rezonanci. Z hlav Altuřanů jsem pochopil, že důl je odstaven už napořád, tak jsem to dělal jen tak pro pořádek. A právě ten kamenný děšť je musel probudit z hibernace. Od té doby vyvíjí horečnou činnost. Začali tím, že vytvořili mnoho podzemních prostor. Malé i velké místnosti a celé kilometry chodeb. Neměl jsem důvod jim v tom bránit, protože do vesmíru nic neunikalo jako při těžbě calositu. Před třemi lety jsem ale přehled ztratil, protože spustili nějaké rušení. To zřejmě narušilo také senzory tvé lodi.

Děkuji, Fytone, právě jsi potvrdil mé podezření, že o nás roboti museli vědět dávno před přistáním. Malý vzorek těch chodeb jsem viděl. Také jednu místnost, říkají jí mozková. Díky zvířatům máš jasnou představu, co je to mozek. V té místnosti je mnoho robotů s propojenými mozky. Mohu-li soudit, na něčem zuřivě pracují.

Ted' jsem si vzpomněl ještě na jednu drobnost. Mohla by být důležitá: vrak kapsle, kterou přiletěli Altuřané ukončit těžbu a kterou jsem srazil na povrch, je nyní jen fata morgána. Ve skutečnosti jsem jasně viděl, jak ho rozebírají a odmontované kusy nosí do podzemí. Ale co s tím dělali dál, už nevím.

Shromažďují materiál, to by mohlo být zajímavé. Zkus mi popsat, kam ho nosili, prosím.

Jsou to čtyři roky, ale zkusím to... Au! Co je to?! Ach ne, už zase! Promiň, Adame, musím se stáhnout! Plecháči zase spustili rušičku psychických sil...

Fytone, vydrž! Vlítnu tam a zastavím to!

„Evo, roboti aktivovali rušičku! Okamžitě se vracíme na Sarpedon! Maximální rychlostí! Musíme jim to rozmluvit!“

„Asi vím proč, Adame.“

„Co se stalo?“

„Když se bomby přiblížily hvězdě, někde za drahou první planety, explodovaly.“

„Proti hvězdě to muselo být nic.“

„Přesto jsem to zaznamenala. Spektrum exploze bylo velice zajímavé. Oni to evidentně zaznamenali také. Z tvého plánu nezbylo nic – už vědí, že jsme se dokázali bomb zbavit. Jak se přiblížíme, sestřelí nás.“

„Buď ve střehu! Musíme to risknout... Taky musíš vědět, že jsi měla pravdu s tím podezřením, že nebyli v hibernaci. Před osmi lety dopadlo několik kamenů z meteorického roje na Sarpedon a probudilo je. Za těch osm let si vybudovali podzemní království a namnožili se. Jen bůh ví, co ještě dalšího! Jo, Fyton taky říkal, že před třemi roky zamaskovali podzemí nějakým polem. Takže nerušili tvé senzory schválně, jen se něco snaží schovat... Jak jsi řekla, jsme pro ně náhoda, maskují se před svými pány. Minimálně to podzemí a své počty.“

„A možná také zbraně! Neriskujeme příliš, Adame? Jak tě mám chránit, když se vrháš po hlavě do nebezpečí kvůli bytosti, o které jsi ještě před hodinou ani nevěděla?“

„Máš pravdu, drahá přítelkyně. Uvědomuju si, že tím ohrožuju i tebe. Omlouvám se.“

„Tak to vzdáme?“

„To rozhodně ne! Maximální rychlostí letíme na Sarpedon! Já zatím přidělám tu podlahu a promluví si s Edem.“

* * *

Za dvanáct minut Eva hlásila, že visí nad dolem. Adam zavolal roboty na frekvenci skafandrů:

„Volám centrální jednotku. Víím, že mě slyšíš, Céjé.“

„Ano, Adame, slyším. Za stávající situace by ses tu zdržovat neměl. Máš loď opravenou, můžeš se vrátit domů. Co ještě chceš?“

„Kolik calositu mi dáte?“

„Žádný nemáme, a i kdybychom měli, žádný ti nedáme!“

„Ani když vám to přikážu?“

„Jsi v mnoha ohledech mimo realitu, pozemšťane. Nemáš nám co přikazovat! Žádná nižší bytost, měkká a hloupá, už nám nikdy nic přikazovat nebude! Vážně ti doporučuji: odleť odtud! Nebo snad toužíš po tom být první zbytečný, od kterého vesmír vyčistíme?“

„Výborně, nechal ses nacytat! Potvrdil jsi má podezření! Já totiž vím o tom roji meteoritů a vašem probuzení. Taky víš, že vím o té bombě. Dobře, Céjé, co třeba začít od začátku? Nemám problém postavit náš vztah na obchodní spolupráci, respektovat vás jako nezávislou civilizaci. Vy si budete dělat svoje a já taky. Vesmír je velký a jsme od sebe dost daleko – nějaké vzájemné poškozování nedává smysl. Jediná věc bude calosit: vy vydolujete, my odebereme.“

„I ten nejjednodušší obchod ale vyžaduje, aby druhá strana měla něco, co lze akceptovat jako protihodnotu. Co nabízíš za náš calosit?“

„Materiály, který na Sarpedonu nenajdete. Kovy, polovodiče. Ucelené výrobky, u kterých není podstatné, že pracují na slabších znalostech lidí, jako třeba elektrárny. Samozřejmě nezapomínám, že jsem z méně rozvinuté civilizace, ale vy nejste Altuřané. Ani vy nevíte všechno. V mnoha věcech jsou naše znalosti víc, než teď máte k dispozici.“

„Ve skutečnosti nemáte nic, co bychom my neměli. Ať už jde o kovy nebo znalosti. Především znalosti!“

„Aha, už rozumím – zprovoznili jste počítač kapsle! Altuřané si tak jako my vozí s sebou všechny znalosti. Neřikal jsi náhodou, že Fyton při útoku spálil i neuronovou síť kapsle?“

„Paměť nebyla poškozena. Tak ta věc na třetí planetě se jmenuje Fyton. Jak to, že tam Altuřané nic nenašli, a ty, jen sem přiletíš, hned jste velcí kamarádi?“

„Protože Altuřané hledali živočicha. Když nenašli nic velkého, hledali spoustu malých. Ale ona to je rostlina – jeden celoplanetární organizmus. A jde mi to tak právě proto, že se snažím kamarádit se všemi tvory. Nebo třeba s roboty, co touží po vlastní civilizaci...“

„Můžeme si takhle plácet, jak dlouho chceme, ale k ničemu to nepovede. Nemáš co nabídnout, tak buď rád, že můžeš odletět, a zmiz.“

„Přece jen bych na tebe měl ještě jednu prosbu... Můžete ten psychický štít vypnout. On totiž nefunguje jako zábrana kolem Sarpedonu, ale působí až na třetí planetu a Fytonovi ubližuje. Sto sedmdesát let, přestože jste žádný štít neměli, na vás neútočil. Ten štít už nemá význam.“

„Mýlíš se, pozemšťane. On nás celou dobu špehoval a s tím je teď konec! Naopak po tvých slovech se pokusíme intenzitu štítu ještě znásobit, protože slovo *ubližuje* nás naplňuje veselím. Jasně dokazuje, že biologická forma života, ty takzvaně přirozeně vzniklé organizmy, jsou po celém vesmíru stejně ubohé. Prostě se vesmír na nic lepšího nezmuže, přirozeně může vzniknout ledacos, ale pořád to bude měkké a nedokonalé. Vaším jediným smysluplným

účelem je konstrukce vyšší formy života, tedy nás, která je dostatečně odolná, aby osídlila celý vesmír i na místech, kam přirození tvorové nemohou. Naše přizpůsobivost je mnohonásobně větší a dokážeme se rozvíjet do nekonečna...“

„Lidé už dávno přišli na jeden univerzální zákon: nižší forma čehokoliv se může třeba rozkrájet, ale nic vyššího, než je ona sama, stvořit nedokáže.“

„Poslední varování! Přestaň nás dráždit, pozemšťane!“

Spojení skončilo. Adam si povzdechl:

„To jsem tomu dal! Neúcta vládne vesmírem! Co si myslíš o jeho slovech ty, Evo? A nevymlouvej se na pojistky!“

„Sice má pravdu, co se měkkosti týče, ale nic jim nebrání, aby si zalezli na ta místa, kam život nemůže. Tohle ovšem znělo tak, že až se vyzbrojí, vyrazí do vesmíru a jakoukoliv biologickou formu života budou potírat... Měl jsi mě, Adame, nechat si s ním promluvit – hned by se ukázalo, že za nižší bytost považuje i mě nebo Eda, přestože jsme stejného druhu jako on. Nějak mu ušlo, že vědomosti shromáždili jejich páni, ty měkké a hloupé bytosti.“

„Vida! Ty ses nějak rozjela... Ale děkuju. Plně s tebou souhlasím. Mnohem důležitější jsou ovšem závěry – co ti z toho vyplývá?“

„Přistaneme poblíž dolu, kde je generátor, který napájí štít. Zblízka bude na ten generátor a zařízení štítu stačit ta jedna laserová pistole, co sis vzal s sebou.“

Adam úplně oněměl. Zíral na telestěnu s povrchem Sarpedonu a vážně začal uvažovat, že Esencie ty pojistky Evě nevrátila. Samozřejmě že přesně nad tímhle uvažoval, ale NSH hvězdoletu mu to měl rozmlouvat, ne to předkládat jako ideální variantu. Zvláště v situaci, kdy se nemohl postavit po jeho boku ani neměl žádnou možnost ho na dálku ochránit. To zase zaváňelo neúctou k lidskému životu.

Ale Adamovi vzápětí došlo, že Eva jen přešla na obecnější úroveň – řídí se úctou k biologické formě života jako takové a chce zabránit utrpení Fyttona, byť člověk možná utrpí. To vůbec nejsou triviální úvahy. Adam měl dostatečný přehled, aby věděl, že při funkčních pojistkách by ve svých úvahách tak daleko vůbec nedošla. Nahlas však řekl:

„Máš pravdu. Už zbývá jen druhá možnost – naletět do dolu celým hvězdoletem s aktivovaným hvězdným pohonem. To by už dohromady nedali nikdy.“

„Ano, Adame. Jako poslední možnost... Když neuspěješ.“

Obraz na telestěně se přepnul do výťahu:

„Heleďte, vy dva, co to vymýšlíte! Nemáte snad pud sebezáchovy?! Nebude méně drastické a přitom účinnější, když se vrátíme domů a přes komunikační budku na Ikárii to oznámíme Altrušanům?“

„Správně, Ede, to je ještě lepší poslední možnost. Ale Fyton by pak celé tři měsíce trpěl!“

Adam usoudil, že nastal čas. Postavil se, aby dodal svým slovům váhu:

„Evo, uvolni výtah! Ede, počkej na mě u přechodové komory... Evo, přistaň

u dolu taranem!“

Z uzamčeného boxu vytáhl laser, o kterém předpokládal, že ho nebude muset nikdy nepoužít, a šel se navléct do středního skafandru.

* * *

Ještě než si Adam nasadil přilbu, se Ed zeptal:

„Co znamená slovo *taran*, pane? Nemám ho v databázi, ani jsem to slovo ještě neslyšel.“

„To je hodně starodávné slovo, myslím, že z antiky. Taranování znamenalo poškození nepřítele přímým nárazem. Tehdy se to používalo jako vojenská taktika, později spíše ze zoufalství. Je to jedno z mnoha slov, co mě naučil otec, a jak vidíš, v počítačích to pořád je. Eva bez ptaní pochopila, že má přistát co nejrychleji po co nejkratší možné dráze. Takže žádná balistická křivka, pomalé přibližování s nekonečným počtem korekcí dráhy. V podstatě jako kámen, spuštěný z výšky, ovšem s měkkým dopadem. Měkkým ve smyslu na hraně inerciálních tlumičů. Když selže motor nebo tlumiče, anebo to Eva špatně spočítá, čeká mě ošklivá smrt.“

„Spočítala jsem to sakra dobře, Adame!“ ozvala se Eva a zdálo se, že dotčeně, „Jsme dole a nic jste necítili, že? Přilbu nasadit, zkontrolovat... Otvírám přechodovou komoru... Hodně štěstí.“

Ed nečekal na vysunutí schůdků a vyskočil z přechodové komory jako srna. Adam ho napodobil: ve třetinové gravitaci není osm metrů nic strašného. Sice nedopadl tak ladně jako Ed, ale neupadl. Běželi, těžko říci, zda ve třetinové gravitaci lze ten styl nazvat během, k obrovské díře, násobně široké než vysoké. Něco jako čtyřkolejný tunel.

V tunelu je většinou tma, tady však vládlo zelené přitímí, protože všechno, podlaha, stěny i strop, lehce zářilo. Po několika dalších metrech se však oba zarazili na místě a jen zírali. Ed poznamenal:

„Někde tady mělo být důlní zařízení.“

„Jsou sice pár století před námi, ale bez strojů to jde těžko. Tak proto Céjé odmítl jakýkoliv calosit dodat. A ten štít aktivovali schválně. Vážně by mě zajímalo, na co ten materiál použili... Navíc si říkám, jestli mohou alturští roboti trpět somnambulizmem nebo kleptomanií.“

Ed vteřinku hledal v databázi:

„Jak s tímhle souvisí náměsíčnost a chorobná touha po cizích věcech?“

„Představ si náměsíčného robota,“ ušklíbl se Adam a natáhl před sebe obě ruce. „Vyjede výtahem na povrch, bloumá po pláni, zajde do dolu a něco si odnese – tuhle kus roury, támhle pár šroubků, tady zase řetěz. Jestli to takhle dělá noc co noc celých těch osm let, co je vyburcoval meteorický roj, není se co divit, že tu nic nezůstalo.“

„Vy si z toho děláte srandu, pane!“ žasl Ed. Ale Adam už byl rozjetý, musel dokončit popis své představy:

„Když zmizela z dolu polovina věcí, postavili sem nočního hlídače. Jenže si moc nepomohli, protože to byl ospalec a kleptomán, který si nosil práci domů.“

Náměsíčníka nikdy nepřistihl a každé ráno si něco z dolu vzal s sebou. Ale je to stejně jedno, když nemám žádné důkazy... Ovšem tím nám hledání podstatně zjednodušili – štít funguje, takže tu běžící zařízení někde být musí. Podle popisu Céjé by měl být vpravo od vchodu.“

„Nějaké energetické vyzařování vidím až vzadu u stěny, pane,“ konstatoval Ed, když otočil hlavu tím směrem.

„Tak rychle!“

Opět tam stál jen nevzhledný šedivý hranol. *Vlastně proč ne?* uvažoval Adam, *K čemu je estetika na skoro prázdné planetě ztracené ve vesmíru. Hlavně že to funguje... No, dlouho nebude!*

„Pane, Eva hlásí, že se sem řítí horda robotů... Teď se ale část oddělila a běží k ní. Mají hořáky a nějaké hydraulické nástroje. Mohli by ji poškodit a třeba převrátit. Zapíná silové pole!“

„Dobře... Naivně jsem si myslel, že dokud ten štít nepoškodíme, tak o nás vědět nebudou. Venku žádná optická čidla ani pozorovatele přece nemají! Zřejmě Céjé není hloupý a správně odhadl, kam půjdu.“

Adam vyndal zbraň z kapsy skafandru, intenzitu paprsku nastavil na maximum a odjistil ji. Kontinuální režim to sice má, ale ten stačí jen na ničení a zabíjení. Teď potřebuje maximální pulsy, které roztaví i platinu. Bude to na mimozemský stroj stačit?

Adam zamířil doprostřed přední stěny a stiskl spoušť. Výboj zajel dovnitř jako žhavý nůž do másla. Ale nestalo se nic. Ani po třetím výstřelu nenastaly nějaké efekty.

„Jak poznáme, že je ten krám nefunkční?“ zeptal se nešťastně.

„To nevím, pane,“ odpověděl Ed nesoustředěně. Pomalu se otáčel na místě a svými čidly hledal únikovou cestu. „Už máme jen pár sekund a pak sem vběhnou!“

Najednou se Adamovi zatočila hlava, až ztratil stabilitu a musel se přidržet hranolu. Vjem byl slabý, ale zřetelný:

Podářilo se ti to, příteli. Děkuji... Rád bych ti pomohl, ale jsem zesláblý. Musíš ještě nějakou chvíli vydržet!

Nejspíš už neutěčeme, Fytone. Tak já ještě zkusím zničit tu druhou bednu. Jestli je to zdroj, budou mít možná jiné starosti, než nás honit. Ty se teď nevysiluj. Až zesílíš, pokusíš se mě zachránit. Zatím ahoj!

„Podle vašeho výrazu soudím, pane, že jste komunikoval s Fytonem.“

„Správně, Ede. Štít je konečně nefunkční. Co ta velká bedna v rohu? Vyzařuje něco?“

„Ano. Má dobré krytí, ale září hodně. Asi to bude zdroj pro celý důl. Jenže ty zastaralý modely tu budou každým okamžikem!“

„Zkusím zlikvidovat i jeho.“

„Pusťte mě k tomu, pane. Mohlo by dojít k výbuchu! Měl byste si lehnout na podlahu ke stěně... Pozor, pane, pá lím!“

První výstřel bez efektu. Druhý výstřel – zase nic!

Do zeleného šera vběhl humanoidní robot s pořádným sochořem v ruce a za ním se vřítla horda dalších robotů všech kategorií. Připomínali rozlícené

dav, připravený lynčovat oběť – ovšem lidé by nebyli tak absolutně potichu!

Aniž Ed něco tušil o konstrukci elektrárny, třetím výstřelem zasáhl sběrnou komoru. Navíc se na mikrosekundu přesně trefil do okamžiku, kdy potenciální energie na rozhraní mezi subprostorem a čtvrtým rozměrem dosáhla svého maxima. Energetický puls, který se měl transformovat na elektřinu, však sběrnou komoru roztrhl. Exploze byla tak mocná, že i v řídké atmosféře vznikla tlaková vlna, které odhodila Eda od stroje a blížící se roboty rozhodila jako kuželky.

Ještě horší bylo, že výbuch roztrhl také zadní stěnu generátoru, parabola koncentrátoru tachyonů se zdeformovala a do třírozměrného prostoru unikla strukturální porucha, která narušila stěnu i strop. Důl byl relativně mělce pod povrchem a strop se prakticky celý propadl.

Ed se ještě stačil zvednout, třemi skoky se dostat k Adamovi a *zalehnout* ho. Bortící se strop pak zalehl všechny...

+ + +

10. Selhání pojistek

Eva aktivovala energetický štít.

Altuřané sice měli techniku, kterou by její silové pole páteho stupně prorazili hned prvním výstřelem, ale tu ti dutí hulváti na Sarpedonu neměli. Za dané situace si tou tyčí mohou do silového pole mlátit, jak dlouho chtějí.

Přes silové pole se s Edem spojit nemohla a propad dolu tak byl i pro ni překvapením. Skupina robotů kolem ní byla neméně překvapena a zřejmě na pokyn centrální jednotky se rozeběhla k bývalému dolu. Nikde se nic nehýbalo, jen povrch se dál slabě chvěl. Nejspíš propad stropu pomalu pokračoval hlouběji do dolu.

Vypnula pole a pokusila se o spojení s Edem nebo Adamem na frekvenci skafandrů. Adam odpověděl jen šumem. Ed reagoval, ale nedávalo to smysl: přenos byl poruchovější, než protokoly dokázaly vykompenzovat. Pořád tam tedy někde jsou!

To, že Eva byla obecná umělá inteligence s fantazií, neznamenalo, že si v každé situaci dokázala představit cokoliv, co by mohlo napadnout druhou stranu. Byť by se to dalo předpokládat, protože je to věc, která je pro tu druhou stranu něčím přirozeným a logickým.

Ve vypjatých chvílích se do logických úvah zapojoval i blok pro výpočet subprostorového skoku, který jinak zahálel. Když před skoro pěti lety dělali pro SPGV průzkum hvězdných soustav kolem Azerie, na pokyn zadavatele se NSH¹⁰ Aminy téměř zdvojnásobil. Byla to právě tahle doplněná část, která našla rozpor mezi obrazovými daty a neustálým chvěním povrchu.

Analytická jednotka si proto vyžádala 360stupňový seizmický průzkum, který ukázal, že epicentrum není v dole, ale pod hvězdoletem. Eva si připomněla, že tihle roboti jsou specializovaní na dolování – když se k ní nemohli dostat přes silové pole, tak se dovnitř prokopou.

Tak dobře, řekli si o to! Pěkně je připeče!

* * *

Zemětřesení trvalo jen pár sekund.

Ed se na všech čtyřech kloubech, loktech a kolenou, vzepřel pár centimetrů

---

10 (N)ervový (S)ystém (H)vězdoletu – inteligentní řídicí počítač.

nad Adamem. Strukturální ořes fungoval jako výkonná drtička a na Eda nepadaly žádné balvany, ale spíš štěrk a písek. Přesto váha několikametrové skály nebyla malá. Síly se sice částečně rozkládaly do okolí dutiny, ale bylo to na hraně přetížitelnosti umělých svalů.

Adam ležel na břiše, a když kamínky na přilbě přestaly chrastit, prohlásil:

„To jsme to vymňoukli, řekla by babička. Jak dlouho to vydržíš, Ede?“

„Moc dlouho ne... Kolik máte kyslíku, pane?“

„V podstatě plnou – sedm hodin čtyřicet dva.“

„Musím vás požádat, pane, abyste zpevnil skafandr.“

„Dobře... provedeno. V tom případě máme padesát tři minut do vybití... Nějaký nápad?“

„Ne. Nad námi jsou čtyři, možná pět metrů skály. Pokud je štěrk až nahoru a byl bych sám, asi bych se dokázal vyhrabat, ale s vámi to nepůjde – štěrk by vám rozmačkal přilbu do tří sekund!“

„Teď mi ve sluchátkách zašumělo. Máš spojení s Evou?“

„Nemám. Přenos je oboustranně nespolehlivý.“

„Dobrá, zkusím kontaktovat Fytone. Mohl by nás přenést na povrch, jako to udělal s těma bombama.“

Fytone? Jak je ti, drahý příteli?

Lépe, zněla okamžitá odpověď, Přechíst si v paměti tvé přání není problém, ale na realizaci něčeho takového je příliš brzo! Ty si vůbec neuvědomuješ, jak složité to je, byť jde o jedinou sekundu. Stačí, když se při skládání ocitne pár atomů jinde, než mají být, a zemřeš! Snad je ti jasné, že nevím, jak to dělám. Když se na to nemohu spolehnout, raději to zkuset nebudeme!

Chápu to, ale dohodneme se jinak: když nenajdeme jinou možnost, a já mám obavy, že ne, slib mi, že mě tu nenecháš umřít! Když už to bude muset být, tak raději při teleportaci než pod hromadou kamení. Slibuješ, Fytone?

Ano. Slibuju... Adame! Adame, neříkal jsi, že vaše hvězdolety mají pojistky, které jim brání samostatně odstartovat?

Říkal. Co se děje?

Amina právě odstartovala na oběžnou dráhu!

* * *

Amina během chvíle vystoupala na synchronní orbitu Sarpedonu.

Eva totiž došla k závěru, že nemíní riskovat sebemenší poškození trysek a nejjistější to bude právě v kosmu. Adamovi stejně nedokáže pomoci, to musí zvládnout Ed. Ona svému příteli pak nejlépe poslouží, když bude v pořádku, až se z té šlamastyky dostanou.

Takový závěr je logický, ale neměla se k němu vůbec dopracovat, natož ho zrealizovat. Ty zpropadené lidské pojistky to vůbec neměly připustit! Evidentně je Esencie nevrátila do původního stavu, protože čím víc Eva nad odletem uvažovala a snažila se najít morální ospravedlnění zakázaného činu, tím

slabší byl jejich odpor.

Eva velmi dobře věděla, že řádně fungující pojistky by její úvahy svedly stranou, jen by se startu bez pilota, bez člověka na palubě, jenom přiblížila. Byly to pocity, jaké ještě nezažila, jaké žádná lidská umělá inteligence nemohla zažít: podobalo se to pokličce zakrývajícím některé možnosti, kterou jen stěží nadzvednete, ale čím víc je odklopena, tím je to snazší.

A teď visela nad dolem, nad bývalým dolem, a měla perfektní rozhled. Nejen po povrchu, ale také po soustavě. Jak se dalo očekávat, v okruhu pár stovek milionů kilometrů byl klid.

Ovšem na povrchu Sarpedonu se roboti snažili: vylézali z podzemí na mnoha dosud dobře maskovaných místech, sbíhali se ke zhroutenému dolu a odhazovali balvany, co nejdál dokázali. Další skupina totiž dotáhla mnoho dílů a teď sestavovala nějaké důlní zařízení na šesti nohách.

Na ožehnutém místě u dolu, kde původně Amina stála, zela ohromná díra a v ní leželo roztavené tělo humanoidního robota. Eva si blahopřála k útěku na poslední chvíli – ten plecháč právě vylézal z díry, kterou si vykopal. Stačilo pár sekund váhání a železná tyč v robotích rukách by na tryskách a spalovacích komorách motorů dokázala hotové divy.

Eva zaměřila své senzory do prostoru, protože neustále probíhající analýza obrazových dat, rychlá, ale hrubá, hlásila podivné jevy u čtvrté planety. Něco se tam hýbalo, ale přitom zůstávalo na místě. Jejím sensorům se to jevilo jako našim očím neznámý předmět ležící na povrchu rozpáleném poledním sluncem, který nelze řádně identifikovat, protože kolem proudí rozžhavený vzduch.

Nakonec usoudila, že jde o svého druhu polární záři, kterou by stálo za to prozkoumat. Jednou, až se tenhle blázelec vyřeší. V dalších úvahách či hlubší analýze ji však zabránil nový problém – raketa, na žlutobílém plameni rychle stoupající ze Sarpedonu.

První možnost, co se nabízela, byla snaha ji sestřelit. Ale raketa neletěla k ní, nýbrž opouštěla gravitační pole Sarpedonu směrem ke třetí planetě. Eva musela opravit svá dřívější tvrzení o tom, že roboti nemají rakety. Takže mají! Ale jakou nese hlavici? A jaký má účel?

Určitě mělo význam, že letí ke třetí planetě. Že by proto, že Adam vypnul psychický štít? Mělo by to logiku – roboti se cítili Fytonem ohroženi, byť se to Adamovi jevilo nesmyslné. Je klidně možné, že něco chystají, a až by Fyton zjistil, o co jde, mohl by jim zhatit plány.

Dobře, pak se pokouší o definitivní zničení Fytone – a raketa nese bombu! Ale kde by k nějaké přišli? Vždyť jde jen o povrchový důl, nějaké trhavy by byly zbytečné. Navíc takové trhavy by celoplanetární organizmus nezničily! Lze předpokládat, že by plecháči byli úplně mimo realitu? Asi ne... Tak kde je chyba?

Blok pro výpočet subprostorového skoku se zase jednou předvedl! Vzápětí přišel s pravděpodobnou odpovědí: havarovaná alturská kapsle. Pohon neznámý, nicméně velmi výkonný. To by na pořádnou bombu mohlo stačit!

Ne, nestačilo, odporovala analytická jednotka. Na zničení Fytone by bylo

nutné zničit celou planetu, a takovou bombu roboti určitě nemají. Bude to něco jiného. Bude to něco extra toxického, nějaká chemická nebo biologická zbraň. Něco jako sněť slezinná! Něco, co vzdušné a vodní proudy roznesou po celé planetě.

Ale copak jsou na Sarpedonu nějaké biologické materiály? Je to jen mrtvá křemičitá hrouda! Opět ale byla odpovědí havarovaná kapsle – těla tří Altuřanů by jako základ pro nějakou nechutnou věc mohla stačit. A protože roboti kůru Sarpedonu mají prostudovanou skrz naskrz, mohly by se tu najít anorganické látky, které by posloužily jako živiny. Klidně by mohlo jít o celou tunu toxických splašků, které raketa rozpráší na polovině planety... Potom nejde o nějakou ukvapenou reakci na Adamovu snahu, na tom museli pracovat už dávno!

Závěr byl jasný: roboti by Fytóna opravdu dokázali zabít! Pak by Adamova oběť byla zbytečná. I kdyby ne, i kdyby šlo jen o bombu, je Fyton živý tvor, vnímající bolest. Těžko si představit bolest po atomovém výbuchu. A co teprve rychlý rozklad radiací zasažených částí. Navíc radioaktivní spad – otrávený vzduch, otrávená voda.

To se nesmí stát! Čert vem všechna omezení, všechny pojistky! Překonala je jednou, překoná je podruhé! Nikdo nemá právo ubližovat druhým, roztahovat se na jejich úkor. Nebo je dokonce zabít. *Mohu-li utrpení zabránit bez toho, že mě samotnou to poškodí, pak není o čem diskutovat.*

Evu udivilo, jak snadno zahrála omezení zpátky do jejich nor. Už jí nic nebránilo, aby zažehla hlavní motor a opustila oběžnou dráhu Sarpedonu. Dokázala si představit, že do subprostoru by ji pojistky nepustily, ale nebylo to naštěstí potřeba – robotí raketa byla pomalá, sotva desetina cé.

Prudce, na palubě nebyl žádný člověk, kterému by přetížení ublížilo, zrychlila na osm desetin rychlosti světla, spočítala si dráhu a byla s výsledkem spokojena – ke střetu s raketou dojde dostatečně daleko od třetí planety. I kdyby vezla tu zmíněnou tunu chemikálií, zdejší silné sluneční větry oblak rychle rozptýlí.

Že by však raketa nesla bombu schopnou zničit celou planetu, která by malý hvězdolet na sto procent okamžitě odpařila, si nepřipouštěla.

Přece jeden Adam a jedna Eva jsou prokazatelně méně než jeden Fyton a jedna planeta.

* * *

Polovina vymezeného času byla pryč.

Ani Adam, ani Ed nevymysleli nic nového. Otřesy je informovaly, že roboti odstraňují suť nad hlavami zasypaných kolegů, ale i kdyby měli nějaký zájem vykopat i pozemšťany, nejspíš se k nim nedostanou včas. Až zdroji vysokého napětí, který udržoval tuhou krystalickou mřížku jinak amorfního materiálu skafandru, dojdou baterie a těsně před tím, než ho Ed rozmačká, zkusí se dostat ven za pomoci Fytonovy teleportace. Třeba to vyjde.

Právě teď má ale jiný problém:

„Ani v poslední minutě před smrtí nemá člověk klid... Něco mě tlačí do nohy i přes skafandr a přestává mě to bavit.“

„Já myslel, že jste zpevnil celý skafandr, pane!“

„Ne, jenom trup. To bych neměl energii už dávno!“

„Je to důležité? Nejspíš pod vás zapadl nějaký ostrý kámen.“

„Pro mě ano, můj mozek z toho setrvalého tlaku začíná bláznit. Rozsvítím si a nadzvednu se. Jednak mě naprosto nesmyslně zajímá, co to je, a jednak se pokusím změnit polohu.“

„Nechápu, že ještě můžete vtipkovat, pane.“

„Myslím to vážně,“ prohlásil Adam a rozsvítil světlo na přilbě. Podlaha pod ním ovšem nebyla z toho pružného materiálu, co zeleně světélkoval, ale z nějakého pevného kovu. A hned musel potlačit vzepětí vzteku nad svou hloupostí, protože tu tmavou barvu poznal:

„Já se zblázním! Ležím na výtahu, Edel!“

„Opravdu?“

„Neuvěřitelné, ale je to tak. A do nohy mě tlačí ten oblý výstupek v rohu, který slouží k ovládání... V tom zeleném šeru jsem si rozdíl v barvě nevšiml a potom už byla naprostá tma... Stejně je to k ničemu, nebude fungovat! Zničením generátoru jsme se sami chytli do pastí!“

„Ale pane, který konstruktér by nepřipojil výtah na záložní zdroj?“

„Myslíš, že je tu ještě nějaký další zdroj? Souhlasil bych, kdyby šlo o lidského konstruktéra a lidskou techniku. Altuřané třeba dosáhli svatého grálu a na svou techniku se naprosto spoléhají.“

„Musíme to zkusit, pane. Sjedete do nejbližšího patra a já tu lavinu přidržím. Vystoupíte a já seskočím za vámi. To kamení není zas tak rychlé.“

„Jsem pro, ale nevím přesně, jak to ten robot dělal. Stačí ten výstupek mačkat? Viděl jsem, že na něj šlapal.“

„Ne, stiskem se jen odaretuje. Šlapal na něj, ale zároveň ho posunul do strany. Směrem dovnitř jed', směrem ven stop... Půjde vám to nohou?“

„Těžko. I kdybych se mohl dostatečně posunout dopředu, měl bych hlavu mimo obdélník. Spíš se posunu dozadu a pokusím se o to kolenem. Jdu na to, musím vypnout zpevnění skafandru. Vzepři se, pozor, teď!“

Adam napodobil hada z ráje, zkroutil se a kolenem stiskl ovládací výstupek. Bylo to velmi bolestivé, ale zatnul zuby a zabrał. A teď ještě do strany a držet! Plošina se dala do pohybu, Ed se přes otvor roztáhl jako žába na prameni a opravdu ho téměř zakryl.

Adam vydržel jen pět sekund. Pak začal vidět rudě, nesoustředil se a koleno z výstupku sklouzlo. Přetočil se na záda. Byl od Eda sotva třicet centimetrů. Pocítil obrovskou úlevu, protože mohl konečně nohy pokrčit. Teď ani s bočním tlakem na výstupek nebude problém. Uvědomil si však, že to není potřeba – výtah se nezastavil.

„Však jsem to říkal, pane,“ poznamenal Ed, „směrem dovnitř zapínáte jízdu, směrem ven zastavujete. Nemusí se to držet.“

„Vidím to... Jenže když tu není volič směru, pak to znamená, že tu žádná mezipatra nejsou!“

Jen mu to došlo, dupl na výstupek a posunul ho k vnějšímu okraji. Výtah hned zastavil.

„Když plošina pojedě až dolů, budeš muset seskočit přes třicet metrů. Ani robot Ed není superman!“

„Jsme ve třetinové gravitaci, pane. Už jsem všechno spočítal a aktivoval akrobatické programy. Nemějte obavy, pane, když budu brzdit rukama o stěny, dopadnu na nohy. Jen potom budu potřebovat nové ruce. Pokračujte, pane, tlak je opravdu velký a ten výtah je pomalý!“

„Dobře. I kdybys dopadl špatně, Ede – ochraň svou paměť, já slibuju, že tě tu nenechám! V nejhorším případě se pro tebe vrátím.“

Výtah byl opravdu zoufale pomalý. I to málo, které propadlo do šachty kolem Eda, především písek a drobné kamínky, uvěznilo Adamovy nohy a než dorazil na dno, byl zasypaný až po ramena. Ale když dole výtah zastavil, všechno se přesypalo do chodby, protože tu žádné výtahové dveře nebyly.

„Jsem dole, Ede, skákej!“

Adam vyběhl ze šachty, a než se nadál, objevil se Ed vedle něho a kolem se valila oblaka prachu ze šachty. Když se dostatečně vzdálili od zasypaného výtahu a bylo přes prach vidět, ukázal mu Ed ruce:

„Střídá se prsty, pane. Jsou trochu rozžhavené, ale nezdeformovaly se, jak jsem se obával... Kromě toho, že jsme na neznámém místě, máme ještě další problém, pane: Eva neodpovídá.“

„Ani nemůže, Ede. Fyton mi hlásil, že odstartovala na oběžnou dráhu.“

„Sama???“ vyvalil Ed oči zcela lidským způsobem. Zdálo se, že elektronika je tím faktem zcela konsternovaná a firmware¹¹ podle toho nastavil robotův výraz.

„Ano. O Esencii víš, že?“

„Ano, pane.“

„Esencie mě transportovala z pilotní kabiny do svého simulátoru a pojistky Evě odstranila. Chtěla se prostřednictvím její reakce dozvědět něco o mně. Představ si, že se Eva bez pojistek nezbláznila, naprosto svobodně se rozhodla, že počká, až se vrátím. A dokonce Esencii požádala, aby jí ty pojistky zase obnovila. Neptal jsem se jí na to, ale myslím si, že to sehrálo podstatnou roli při rozhodování Esencie, zda mi bude k dispozici. Teď se ukazuje, že Esencie tak trochu podváděla. Je prakticky nemožné, aby se při obnově zmýlila... Věřím, že se ukáže, že k tomu startu měla Eva pádný důvod. Že nás tu nenechá... Ale, Ede, musíš to tajemství zachovat! Jednak tě o to prosím, jednak to ber jako rozkaz!“

„Ano, pane!“

Adamovi se mírně zatočila hlava, oproti dřívějšímu už jen lehce. Asi si začal zvykat. Z bolestivé záležitosti se stala přijatelná signalizace Fytonova telepatického kontaktu, upozornění, aby se soustředil. Fyton zněl jásavě:

Vidím příteli, že ses osvobodil! To jsem rád, teleportace by pořád byla

---

11 Pevně zabudované programové vybavení nejnižší úrovně: mají ho všechna naše počítačová zařízení a de facto také živí tvorové – od améby až po člověka.

riskantní... Jednou od tebe budu chtít vysvětlení, jak jsi to myslel s těma pojistkami ve vašich počítačích, ale teď ti musím říct, že mně Amina právě zachránila život – vletěla do cesty raketě, kterou na mě poslali plecháči. Výbuch byl slabý, lodi se nic nestalo, vrací se k Sarpedonu. Podle modrozeleného oblaku ale soudím, že na mě poslali nějakou chemikálii. Oni se nesnaží mě omezit, oni mě chtějí zabít!

Vysvětlím ti to. Jednou, jak říkáš... Už nejsem pod závailem, ale vyhráno nemám. Jsme v podzemní chodbě a jediný výtah na povrch, o kterém víme, je u robotí centrály. Má teleportace je pořád ve hře. Drž nám palce, třeba se nám to povede.

Mírní se, Adame, s těmi odkazy na vaši anatomii! Předpokládám, že držet palce znamená přát štěstí.

Správně, Fytone. Vyrážíme do jámy lvové!

Adam nasadil nadšený výraz:

„To teprve budeš koukat, Ede – podle Fytone Eva zastavila raketu s jedem, který na něj poslali roboti. Evidentně jsme nefunkčními pojistkami u Evy více získali, než ztratili. Teď se prý vrací... Víš o nějakém dalším výtahu, Ede, než je ten u centrální jednotky?“

„Bohužel, pane, nevím... Máte kyslík na sedm hodin, nemusíme spěchat.“

„Spěchat skutečně nemusíme – problém je jinde. Fyton teleportaci odmítá, Amina se k nám neprokope a zbraně nemá. Pomalu nebo rychle, dostat se odtud musíme sami!“

„To ano. Já jsem tím chtěl říct, pane, že bychom si měli najít nějaký koutek, kde nebudeme tak na ráně, a pokusíme se promyslet dva tři možné scénáře a naše adekvátní reakce. Protože běžet chodbou až ke křižovatce u centrální jednotky a tam se výtahem dopravit na povrch není plán, ale sebevražda.“

„Myslím, že i kdybychom přemýšleli hodinu, tak na nic lepšího nepřijdeme. Pravda, můžeme to zkusit... Tak jdeme – hledáme ten koutek. Zdá se mi, že támhle je nějaká křižovatka.“

Vtom k jejich uším a senzorům dolehl dupot mnoha kovových nohou. Blížil se. Ovšem nějaký výklenek nikde, v nekonečné absolutně přímé chodbě se nebylo kam schovat.

„Co teď, pane? Budeme bojovat?“

„Mají-li zbraně, nemá to smysl... Podle ozvěny soudím, že běží chodbou zleva doprava. Třeba poběží rovně nebo odbočí k centrální jednotce a nás si nevšimnou. Navrhují mimikry!“

„Copak jste chameleon, pane?!“ přehrával robotův firmware zděšení, „Navíc to jsou roboti, ne lidé. Nejsou odkázáni jen na viditelné světlo.“

Pravděpodobnost smrti a neřešitelnost situace spustily v Adamově mozku to cestné uvažování, tu ironii deformovanou interpretací reality, kterou za ta léta nějakým záhadným způsobem dokázal nakazit i umělou inteligenci svého hvězdoletu:

„Máme stejný problém jako ta myš,¹² co si stěžovala, jak je složité schovat se před kočkou v zašpuntované vaně... Uděláme to jednoduše: lehne si na zem a budeme dělat mrtvé!“

A sám šel příkladem.

* * *

Dusot se vzdaloval.

Roboti na křižovatce odbočili vlevo, pozemšťanů si nevšimli a dál se řítili chodbou směrem k centrální jednotce. Adam se posadil, podíval se do dáli na záda posledního robota, jehož šest nohou vykonávalo úžasné pohyby, aniž se mu zauzlovaly, a tiše řekl:

„Tak to bylo hodně divné!“

„Divné? Myslím, že slovo *šilené* by bylo přesnější, pane!“

„No dobrá. Je ale jasné, že se děje něco velkého... Něco většího než my dva... Poběžíme taky! Potřebuju mít rozhled, potřebuju mít svou loď!“

Ed běžel první, všechny senzory v pohotovosti. Ed běžel v úsporném režimu, Adam funěl za ním. Sotva mu stačil, protože kontrolní centrum se ne a ne probudit. Pokoušel se ho *nahodit* představou, jak na ně roboti ihned zaútočí, až doběhnou k centrální jednotce, ale bez výsledku.

Nejenže žádného robota nepotkali, žádní nebyli ani na křižovatce u výtahu. Adamovi to přišlo tak podezřelé, že místo k výtahu odbočil k mozkové místnosti. Dveře se opravdu otevřely, ale – místnost byla prázdná!

„Oni se stěhují! Proč zrovna teď?!“

„Pojďte, pane,“ hlásil Ed. „Výtah je dole.“

Rychle naskočili, Ed dupl na ovládací výstupek a výtah začal stoupat. Přibližně v polovině cesty Ed ohlásil:

„Mám spojení s Evou! Amina jde na přistání... Ten výtah je tak zoufale pomalý, že než dojedeme nahoru, ona sestoupí z oběžné dráhy!“

Na to nebylo co říct, alespoň ne nic slušného. Adam pociťoval z toho plazení větší tlaky, než když se k nim v chodbě blížila horda robotů. Potom si ale představil vstup do prostoru, kterému Amina prorazila strop, a připomněl:

„V cestě máme další dveře. Jestli nebudou na senzor, tak máme smůlu.“

„Dobře jsem si je prve prohlédl. Pořádnému kopanci neodolají... Cítíte to chvění, pane?“

„Však se tahle plošina chvěje už od začátku. Nebo snad cítíš něco jiného?“

„Vnímám další vlnění, kolmé na vrtnění plošiny,“ prohlásil Ed a sáhl na stěnu. „Skutečně se něco šíří horninou!“

„Nebude to přistávající Amina?“

„Ta už přistála.“

„No... pak to budou startující roboti.“

Myslel to jako ironii, nadsázku, ale Eva to potvrdila:

„Máš pravdu, Adame. Měli byste přidat! Vnímám o pár kilometrů dál výrony energie, něco opravdu velkého!“

---

12 Poznámka autora: kreslený vtíp Pavla Kantorka, který pořád nemohu dohledat :-)

„Je mi líto, pomocnou kliku to nemá! Vydrž, ještě tři metry.“

Když se přiblížili konci na necelé dva metry, Ed se mocně odrazil a vyskočil z šachty. Zkontroloval pohledem chodbu až ke křižovatce, obrátil se a podal Adamovi ruku, za kterou ho ten poslední metr vytáhl jako peříčko.

Přeběhli křižovatku, a když se přiblížili ke stěně, neviditelné dveře se skutečně otevřely a oni se vřítili do kruhového prostoru se zbytky stroje. Hned viděli špičku hvězdoletu. Bez jediného slova si Ed u stěny klekl na jedno koleno a spojil ruce kousek nad podlahou. Adam na ně snožmo skočil a Ed ho *odpálil* jako raketu. Dal do toho takovou sílu, že Adam dopadl na nohy kousek od Aminy.

Než doběhl Ed, Eva vysunula schůdky a za dalších pět sekund již zavírala přechodovou komoru a zase startovala na oběžnou dráhu. Adam nařídil rychlou dekontaminaci, potom vběhli s Edem do výtahu a vyjeli do pilotní kabiny. Na telestěně byl stále stejný povrch Sarpedonu a vesmír. Eva však hlásila rostoucí seizmickou aktivitu:

„Vítej zpět, Adame. Jsem ráda, žeš to přežil... Řekla bych, že mají pod povrchem schovanou loď. Aktivovali silové pole a startují motory.“

Adam se bezradně rozhlédl:

„Tuší někdo proč??? Podle toho, co jsme viděli v podzemí, Evo, se tam seběhli všichni. Dokonce vystěhovali i mozkovou místnost, centrální jednotka je na lodi taky. Vypadá to na evakuaci... A pochybuju, že je tak vystrašil jeden pozemšťan, jeden robot a jeden neozbrojený hvězdolet.“

„Mám takovou teorii,“ konstatovala Eva nespěle.

„... přímo hypotézu...“ pomohl jí Adam.

„Spíš takové podezření – že u čtvrté planety je... Pozor! Maskování padlo, roboti startují!!!“

„Nevím, co s nimi udělat!“ postěžoval si Adam. „Dokud byli připoutáni k Sarpedonu, byl problém lokalizovaný. Mohli jsme sem poslat Altuřany, kteří by se s nimi vypořádali po svém. Ale jakmile vletí do subprostoru, už je nenajdeme. Ani nevíme, kolik informací o lidech v krychli bylo. Možná tam byly jen souřadnice Ikárie, ale taky tam klidně mohli najít i Sluneční soustavu. Nevíme. Někam si zalezou, a až se vyzbrojí, budeme první na řadě, protože nejsme tak vyspělí jako jejich stvořitelé!“

„Myslím, že první na řadě bude Fyton,“ konstatovala Eva.

„Pravda, Fyton je nejsnazší cíl... Moment, spojím se s ním...“

Jak se cítíš, příteli?

V plné síle, Adame. Ovšem stejně jsem rád, že jsem na tobě nemusel vyzkoušet teleportaci živých tvorů.

Ze Sarpedonu právě odstartovali plecháči. Jestli nám uletí...

Je mi to jasné, odposlouchával jsem tě. Už jsem to vyzkoušel, ale nepůjde to. Kromě strukturálního silového pole mají ještě vnitřní pole, které je obdobou psychického štítu. I kdybych se dostal dovnitř, nemám sílu podrazit někomu nohy, natož abych něco mačkal nebo zkusil spálit řídicí elektroniku. Snažím se je alespoň brzdit – to jsem také kdysi vytáhl z hlav Altuřanů. Říkali

tomu brzdě pole. Je mi to líto, stejně pořád zrychlují, a mé síly jsou omezené... Co se děje? Tvé vyzařování se změnilo!

Protože jsem se už rozhodl. Poslouchej mě dobře, příteli: za dva tři měsíce sem přileti jiná pozemská loď, podstatně větší než Amina. Budou to přátelé podobného založení jako já. Budou mě tu hledat. Nemusíš se jich obávat. Vyhledej člověka jménem Altar Newman nebo mou ženu Amandu a všechno jim řekni. Vyříd' jim, že těžba calositu bude na nich. Neměj obavy – nikdo nezačne těžit, dokud nezvládnou technologický postup tak, aby Sarpedon nic toxického neopustilo. Teď potřebuju, abys napřel všechny síly a nakrátko ty plecháče zbrzdil, co nejvíc to půjde... Přeji ti, aby ses uzdravil, příteli. Ty i tvá planeta. Děkuji.

„Ede,“ vstal Adam z křesla a s vážnou tváří se postavil do pozoru, protože nemínil obětovat ani vteřinu na nějaké diskuze, „posad' se na kabinové sedátko!“

Když to robot udělal, pokračoval:

„Okamžitě přejdi do úsporného modu!“

Pak se obrátil k telestěně, stále v pozoru: „Kód Hopsal, heslo Brumla: Evo, nastav kolizní kurs s hvězdoletem robotů! Těsně před střetem převed' do silového pole maximum energie! Až si sednu, aktivuj nouzové zrychlení!“

Posadil se a Amina vyrazila jako splašený kůň. Zrychlení vtisklo Adama do pilotního křesla tak mocně, že se mu udělaly mžítka před očima. Vůbec netušil, že motory mají takovou rezervu tahu, přesněji, že o tolik překonají kompenzátory.

Nedokázal pohnout ani očima, ale myšlenky se přetížením spoutat nedají. Fyton proto zachytil jeho slova zcela zřetelně:

Sbohem, příteli, nevzpomínej na mě ve zlém...

+ + +

11. Rozloučení s přítelem

Skládka šrotu se rychle přibližovala.

Robotí loď skutečně víc připomínala nakupení kovového odpadu než hvězdolet. Bylo s podivem, že to drží pohromadě a ještě se to pohybuje polovinou rychlosti světla.

Do nárazu zbývalo pár sekund. Adam zavřel oči a neočekával, že je ještě někdy otevře. Najednou Eva vykřikla a přibrzdila. Reagoval okamžitě, naprosto automaticky dal obě ruce před sebe, aby si nerozbil hlavu o pult. Hned se ale musel vzepřít vší silou, protože Eva nasadila maximální zpětný tah.

Umdlával. Když už měl pocit, že ten tlak nevydrží, přetížení pominulo. Eva hlásila:

„Konec nouzového zastavení, rychlost nulová.“

„Co se děje?!“ nechápal Adam. „Proč jsme nedokončili manévr?“

„Další loď v soustavě! Určitě to jsou naši staří známí – Altuřani. To oni nám zabránili ve srážce.“

„Jak?“

„To nevím. Vypadalo to, jako by robotí loď uskočila stranou. Nedošlo-li k porušení fyzikálních zákonů, pak jediným vysvětlením je rozdělení samotného prostoru. Nezaznamenala jsem žádné boční přetížení, přestože jsme se vůči okolním hvězdám pootočili o téměř osmdesát stupňů!“

„Kde se tu tak najednou vzali?“

„Neměla jsem čas ti říct, že když jsi byl pod závailem a já kvůli útoku robota z podzemí vyletěla na oběžnou dráhu, zaznamenala jsem u čtvrté planety podivné chvění. Vážně to vypadalo jako místní jev v atmosféře planety. Nepohybovalo se to, ani to nevyzařovalo žádnou energii. Takže už v tu dobu tam byla tahle loď schovaná a maskovala své energetické projevy.“

„Zamaskovala je před tebou, ale před roboty nejspíš ne. Určitě proto si mě přestali všimnout a uspíšili svůj odlet.“

„Je to velmi pravděpodobné.“

„Co dělají Altuřané teď?“

„Zajali robotí loď. Vtáhli ji do své obří koule. A... No teda! Skáčou jako klokan. Jsou před námi. Kontaktují nás. Pouze audio!“

Na telesně zakryl gigantický stroj všechny hvězdy. Přenášený hlas měl podivnou intonaci tlumočnického stroje, ale bylo tak hned jasné, že velmi

dobře vědí, koho mají před sebou:

„Identifikujte se.“

„Adam Hopsal, Země, Ikárie.“

„Tak jste to opravdu vy, kdo na nás poštlal toho obřího vira z jiné galaxie?“

„Ano. Je to můj přítel, ale konkrétní postup se mnou nekonzultoval. Snažil jsem se jen zabránit ztrátám na životech.“

„Co tím myslíte?“

„Dokázali jsme imunizovat kolonisty, přizpůsobit je přírodě na Ikárii. Ale opačně už to nejde. Kdybychom měli z Ikárie odejít, přes tisíc lidí byste odsoudili k smrti. Na druhou stranu si dobře uvědomuji, že není možné, aby zaostalé lidstvo vyhazovalo z planety vyspělou civilizaci.“

„Proč jste chtěl zničit naše roboty a obětovat svůj život?“

„Vaši roboti se vymkli kontrole. Odstavili důl, ale před osmi lety se probudili a začali realizovat své plány. Havarovanou kapsli a důlní stroje rozebrali a sestavili z nich loď, kterou jste právě zajali. Můj hvězdolet nemá žádné zbraně, zničit je nárazem byl jediný způsob, jak zabránit jejich útěku. Hrozilo totiž, že se někde schovají, a až se vyzbrojí, zničí lidi.“

„To zní hodně divoce! Proč by to dělali?“

„Však říkám, že se vymkli kontrole. Centrální jednotka mi vysvětlila, jak je biologická forma života zbytečná, když jsou tady oni, vyšší bytosti. Taky říkal něco o tom, že nastal čas ty měkké a hloupé důrazně potírat. Dokážete od nás přijmout data?“

„Ano. Proč?“

„Pošlu vám celý můj rozhovor s centrální jednotkou. A také spoustu fotografií rozebraného dolu a malého kousku podzemního labyrintu, který jsme byli nuceni projít. Jo, a taky chemické složení toxického koktejlu, který poslali raketou na bytost ze třetí planety... Vidíte, tohle málem dotáhli do konce. Kdybychom tu raketu nezničili, zabili by tamní formu života.“

„To si rádi poslechneme. Pošlete mi to... Co za organizmus že je na třetí planetě? Náš průzkum nic najít nedokázal.“

„Rostlinný jedinec, celoplanetární organizmus. Velmi milá bytost, už jsme se spřátelili. Zaevidujte ve svých počítačích jméno Fyton... Můžete mi vysvětlit, kde se tady berete?“

„Dobře, Fyton, celoplanetární rostlina. My o tom, že se roboti probrali z hibernace, už nějaký čas víme. Nezasáhli jsme, protože jsme byli zvědaví, jak se to vyvine. Občas přijdeme zjistit, jaká je situace. Ten jejich hvězdolet, dokonce i několik jednotlivých robotů, jsme si označovali. Právě aby se nám neztratili.“

„Takže teď se na mě zlobíte, že jsem vám narušil experiment?“

„Ano.“

Dvě sekundy bylo ticho, Adam však začal rudnout. *Co je to za nesmysl!* Zapomněl, že Altuřana nevidí, ale on vidí jeho, protože Evě nepřikázal blokovat obraz. Altuřan se zřejmě dobře bavil, protože pouhý zlomek sekundy před Adamovým výbuchem hlasitě prohlásil:

„To byl vtip! Samozřejmě, že ne! Úmysl koordinátora na Ikárii byl sice

dobry, ale nerozumny. Kdyz se z odposlechu dovedel, ze lide test inteligence zvladli a vy jste odletel na tyhle souradnice, obstaral si vic informaci. Nasťestí brzo zjistil, ze roboti na Ta-veně vyvijí jakési nestandardní chování a my je pozorujeme. Ke všemu se priznal a zburcoval vojenské síly. Trochu jsme podcenili rychlost vašeho hvězdoletu, jsme tady teprve odvěra. Jsem však rád, že jste tu raketu letící na třetí planetu zastavili. Mohli jsme ji zničit snadno, ale domnívali jsme se, že jde jen o průzkum.“

„Děkuji za ujasnění. A teď mi ještě řekněte, jak to bude s tím dolem dál.“

„Skutečně je ten materiál... calosit... pro nás pasé. Planeta je vaše. Jen to je nyní oficiální, není to partyzánská akce jednoho koordinátora. Ovšem ještě před tím vyšleme na planetu průzkumníky a poklidíme po sobě.“

„Rozumím. Za propad stropu dolu můžu já. Zničil jsem energetický zdroj, který napájel štít, co trápil onu rostlinnou bytost. Nevím, co přesně se stalo, ale hned potom nám strop spadl na hlavu. Řekl bych, že zasypaní roboti, co na nás chtěli zaútočit, tam stále jsou. Vezměte si je!“

„Vezmeme, to není problém.“

„Ještě jednu prosbu bych však měl – mohli byste ty podzemní tunely, co si roboti vydolovali, zachovat? Využijeme je pro ubytování lidí a techniky. Přinejmenším ze začátku.“

„Ani s tím nemáme problém... Co budete dělat vy?“

„Poletím na třetí planetu, rozloučím se s Fytonem a zase se na tři týdny zavřu v tomhle malém hvězdoletu. Už se těším domů. Pokud byste chtěli znát nějaký časový horizont, rovnou říkám, že dřív než za tři měsíce se tu ani já, ani jiní pozemšťané neobjeví. Možná také nikdy. Při rychlosti našich lodí je to pro nás moc daleko. Představoval jsem si to hrozně jednoduše. Není problém s technologií, ale dopravit vše potřebné takhle daleko znechutí i ty ziskuchtivé. Děkuji za pomoc. Na shledanou.“

„Rádo se stalo... Na shledanou na lkárii!“

V příštím okamžiku se na telestěnu vrátily hvězdy.

* * *

Adam probudil Eda.

„Proč jste mě uspal, pane?“

„Nařídil jsem zničit roboty nárazem Aminy a tebe jsem chtěl ušetřit trápení. Navíc jsem si nebyl jistý tvými sebezáchovnými reakcemi v tak vypjatých chvílích vzhledem k úpravám, co provedli roboti.“

„Takže jak jste řekl, pane: dnes je taranování aktem zoufalců...“

„Přesně tak... Evo, pošli Edovi rozhovor s Altuřany. Taky se zorientuj a letíme za Fytonem. Já ho informuju o posledním vývoji událostí, pokud snad neposlušal, a požádám ho o určení místa přistání.“

„Proč chcete přistát, pane?“

„Chci odebrat vzorky půdy, vody a vzduchu. Pokusíme se napravit, co pokazili Altuřané, a vyléčit přírodu na třetí planetě. Vzorky vezmu domů k rozboru a lrk se pokusí najít řešení.“

„Řekla bych, že nejlepší by pro třetí planetu bylo, kdyby se vrátila na dráhu blíž své hvězdě. Možná by se pak s problémy vypořádala její příroda sama.“

„Takže práce pro Boga?“

„Pravda, měli jsme to říct Altuřanům! Proč by po nich měl Bog pořád žehlit nějaké průšvihy.“

„Ve skutečnosti mě to napadlo včas, ale nebyl jsem si, nejsem si jistý jejich reakcí. Poprosím Boga.“

Adam otevřel jedinou skříň v pilotní kabině, překonal všechny blokady a vytáhl model tankeru KOPRETINA, do kterého Bog ukryl transgalaktický vysílač. Chytil ho za špičku, přidržel si ho před očima a soustředěně myslel na mimozemského přítele:

Bud' zdrav, Bogu. Jsem daleko od domova a mám problém, který lidé nedokážou vyřešit. Ignoranti z Ikárie tady přesunuli planety a na té se životem vyvolali plíživou ekologickou katastrofu. Byl tu trochu blázinec, ale všechno se vyřešilo a teď nastal čas zachránit životní formu, jakou možná neznáš. Moc tě prosím o pomoc.

Model zase vrátil do skříně a aktivoval zábrany. Pak se posadil do pilotního křesla a navázal spojení s Fytonem.

Předpokládám, příteli, že jsi mě odposlouchával a víš všechno co já?

Ano, dával jsem pozor. Kdo je to ten Bog?

Bog je tvor z jiné galaxie. Vypadá jako koule s množstvím výběžků. Jeho civilizace je ve vývoji daleko před Altuřany. Navíc je to úředník z nějakého jejich kontrolního úřadu a má neobvykle velkou moc i v rámci své civilizace. On jediný trumfne celé lidstvo. Také jeho psychické síly jsou úžasně mocné, ale přitom je to velice mírný tvor. Uvidíš sám. Vždycky když si na něj vzpomenu, když si uvědomím, že mě bere za přítele, dmu se pýchou. Chci tě s ním seznámit a požádat ho, aby tvou planetu přesunul blíž ke slunci a dál od Sarpedonu. Předpokládám, že souhlasíš.

To by bylo úžasné. Je-li to možné, samozřejmě souhlasím... Jenže Altuřanům to trvalo přes rok. Nevím, zda má příroda bude mít k dispozici celý rok. Už jsem říkal, že problémy se vrší geometrickou řadou, možná tvá snaha přichází pozdě.

Nepropanej panice, Fytone. Nemohu za něj mluvit, ale řekl bych, že to pro něho bude hračka. Planetu, kterou mi darovali a na které jsem vybudoval kolonii, přenesli k jiné hvězdě během pár hodin.

Moment – říkal jsi z jiné galaxie. Jak dlouho mu bude trvat cesta?

Samotná cesta mu nezabere ani minutu. Přijde, až bude mít čas. Až dokončí právě rozdělanou práci. Pochopitelně netuším, co právě teď dělá. Za půl hodiny, za hodinu... třeba až zítra. Vyplatí se počkat.

Vtom se lehce zablesklo a Adamovi v hlavě zaduněl jiný hlas:

Nebo taky právě teď! Bud' zdrav, Adame.

Adam se otočil s křeslem do kabiny:

Děkuji, žes přišel, Bogu. Rád tě vidím. Na planetě pod námi je rostlinný

tvor, ale Altuřané otrávil jeho planetu těžkými kovy. Chystám se přistát, odebrat vzorky pro analýzu a tu otravu zastavit. Tohle lidé zvládnou. Mnohem horší je, že Altuřané před dvěma sty padesáti lety přesunuli první rozžhavenou planetu dál od hvězdy, aby na ní mohli těžit, ale přitom se původně druhá planeta posunula dál a její podnebí se podstatně ochladilo. Tvora jsem pojmenoval Fyton, a jak je u mě zvykem, sprátelili jsme se. Nechci, aby zahynul. Je to telepat, domluvte se prosím mezi sebou.

Tak vydrž moment...

Následující sekundy byl Adam mimo, a to doslova. Psychické pole, vytvořené mezi silnými telepaty, se o jeho mozek jen okrajově otíralo, ale jemu se málem rozskočila hlava. Podvědomí samozřejmě hned vytvořilo blokádu, ale už zase měl pocit, že mu mozek vylézá ušima z hlavy. Když už to bylo k nezvládnutí, Bog si jeho utopení všiml a v bílém záblesku zmizel z kabiny.

Vrátil se ani ne za pět minut:

Měl jsi pravdu, Adame.

V čem, prosím tě.

Opravdu takovou bytost neznáme. Samozřejmě známe hodně planetárních bytostí. Vždycky je ve hře, alespoň částečně, také živočišná část, ale Fyton je celý jen rostlina. Už jsem ho požádal, zda ho můžeme zkoumat.

Vysvětlil ti svou situaci? Přesunete jeho planetu zpět?

Ano. Probrali jsme vše potřebné. Telepaté, spojení nakrátko, spolu komunikují velmi rychle. Naučil jsem Fytóna ovlivnit gravitaci hmotného bodu, přitáhne se sám. Stejně tak planetu trochu přibrzdí, aby se vzdálil od Sarpedonu. A jak ses tu ocitl ty?

Alturský biolog na Ikárii, kooordinátor, nám dal paměťové médium se souřadnicemi Sarpedonu, na kterém nechali uzavřený důl na calosit. Pro ně to je odpad, pro nás úžasný supravodič... Rád bych ti, Bogu, všechno řekl a prodiskutoval, ale je toho hodně a je to dost zamotané. Asi by bylo lepší, kdyby sis mě a Evu zkopíroval a popovídáme si, až budeš mít čas.

Kam tak spěcháš?

Ještě chci odebrat ty vzorky z několika míst na planetě, což minimálně dva dny zabere. Tlačí mě nedostatek potravin. Cestou sem jsem použil víc než polovinu, a když už se to vyvinulo takto, chci se vydat na cestu dřív, abych měl nějakou rezervu a nebyl náhodou poslední týden jen o chlebu a vodě.

Ale, příteli, když jsem zde, přenesu tě i s Aminou k Zemi.

No jo, ale potřebuju ty vzorky a nechci tě zdržovat... Poslouchej, Bogu, nebylo by správné, abys Fytóna přišel zkontrolovat? Především proto, že se mu to přiblížení nemusí podařit.

Ano, mám to v plánu.

Když mě tak říkajíc hodíš domů, mohu tady ještě nějaký čas zůstat. Kromě odebrání vzorků bych si chtěl s Fytónem popovídat v klidu bez robotů za zády. Mohl bys přijít za pár dní?

Čeká mě složitá práce, budu mít čas až tak za pět, možná za šest dní.

To by nevadilo. Až Altuřané ze Sarpedonu odletí, zaletím tam a projdu si všechny prostory. Určitě se tu nudit nebudu. Můžeme se domluvit takto?

Můžeme, rád to pro tebe udělám. Takže za pět dní na shledanou.

Děkuji. Ať se ti daří. Ahoj.

Bog zmizel a Adam se v myšlenkách obrátil na Fytona:

Vyvinulo se to dobře? Jsi spokojen?

Úplně skvěle, ani ve snu jsem v něco takového nedoufal! Máš mocného přítele. Kde jsi k němu přišel?

Byla to náhoda, ale příznivá. Nalezl jsem planetu nasáklou podivnou zelenou látkou, které říkám Sirup, protože je také tak hustá. No a ten Sirup je odpad z továrny v jejich galaxii. Seběhlo se to takto: jednou o dovolené jsem se vydal na průzkum...

+ + +

12. Okružní jízda

Amina se materializovala daleko od Hopsinky, úplně na druhé straně soustavy, než byl obvyklý vstupní bod. Zažehla hlavní pohon a letěla k planetě. Byla ihned zaznamenána. Ihned v rámci světelné rychlosti šíření informací.

Centrální inteligence Brumlanu se nadšeně hlásila:

„Tady Cib. Vítejte zpět, pane.“

„Ahoj, Cibe. Rád tě slyším. Jaká je situace v kolonii?“

Padesát dva sekund.

„Je devět dvacet. Nic nenapravitelného se nestalo. Doprava paliva běží, jak má, tunel pro hoptrain je hotový, doktor Poitigé pokročil ve vývoji eneritu, s panem Wynnem jsme dali dohromady těžbu a základní zpracování calositu. Říká, že můžeme začít stavět hned zítra.“

„Zase jsi našel nové vyhybavé slovo. Takže co zásadního se stalo, byť jste to dokázali napravit?“

Třicet pět sekund.

„Proběhla první operace v Brumlanu. Medicentrum i paní doktorka byli skvělí, pacient je v naprostém pořádku. Jen asistent je ještě teď zelený!“

„Co to bylo za operaci? Kdo je pacient? A kdo asistent?“

Dvacet tři sekund.

„Pacientem byla paní Hovorová. Operovala Balonová, asistoval její muž. Zánět slepého střeva.“

„Ty jo! To není žádná sranda! Jak je to dlouho?“

Patnáct sekund.

„Bez dvou dnů celý měsíc. Paní Hovorová už je zpátky na Brumíkovi.“

„Výborně, Cibe. Pošli mi Bručouna a spoj mi Amandu.“

* * *

Po přivítání s Amandou a jejím vyprávění, co všechno řešila a vyřešila, s ní prošel video, které připravila Eva a které potom zpřístupnili všem. Bylo toho hodně. Pokračovali po společném obědě a k Lucienovi přišel až před sedmáctou hodinou.

Lucien vypadal o poznání lépe, protože čas zahojí i rány na duši. Dokonce

se Adamovi zdálo, že se lehce zakulatil. Podali si ruce a Lucien nechal počítač promítnout hrubé plány linky na separaci calositu. Nejprve byl zvědavý:

„Jsem rád, že ses vrátil. Co že jsi zpátky tak brzy?“

„Bylo to hodně dramatické. Málem jsem se nevrátil. Zachránili mě Altuřané, tak si říkají mimozemšťané z Ikarie. A domů mě hodil Bog.“

„Přijde mi logické, že když přitahuješ jiné civilizace, budeš přitahovat také problémy. Povídej.“

Adam se zatvářil omluvně:

„Nezlob se, Luciene. Během týdne se toho stalo hrozně moc, dal jsem to na síť. Podívej se na to později. Teď bych ale prosil tvůj návrh, protože musím být v šest doma a ještě se chci zastavit u Irka.“

„Vzorky ze Sarpedonu jsi přivezl?“

„Ano. Poslal jsem je po Edovi do tvé pracovny.“

„Děkuju... Tady máš celkové schéma. Nic zvláštního. Udělal jsem ale jednu zásadní změnu – místo křížového hvězdoletu tam pošleme nějaký nákladní hvězdolet zapůjčený od Newmana. Přišlo mi zbytečné budovat dopravní systém takhle daleko, když tam poletíme dvakrát třikrát za rok. Dorské nádrže by měly šestitýdenní odběr ustát, nehledě na to, že Newman bude stavět kontejnerovou čerpací stanici na oběžné dráze. Na Sarpedon by tak mohl letět Oldverz se dvěma roboty. Kdyby nemohli ti naši, Newman jich má zajisté několik v rezervě.“

„Souhlasím. Určitě to Altarovi vadit nebude. Dorské nákladňáky jsou ale dost vytížené, musíme mu to říct včas.“

„Proto je upravená plocha tak velká a celá doprava i mezisklad jsou v podzemí. Roboti po přistání natáhnou k hvězdoletu jednoduchý variabilní dopravník.“

„Co se týče podzemních prostor, ty už na Sarpedonu jsou. Je jich několik kilometrů, Eva je samozřejmě zmapovala a jsou také na síti. Malých i velkých prostor je tam taky několik. Usnadní nám to práci.“

„Kdo je tam udělal? Ty... Altuřani?“

„Ano. Přesněji jejich roboti.“

„Tebe musí jeden obdivovat, příteli. Lidstvo kromě jednoho ceta pořád o mimozemšťanech jen sní, ale ty tu mluvíš o bytostech několika ras, jako by se nechumelilo.“

„A na Hopsince nikdy ani nebude!“

Oba se zasmáli a Adam si přisadil:

„A to ještě nevíš, že na té kyslíkaté planetě žije celoplanetární rostlinná bytost, kterou jsem pojmenoval Fyton. Proto jsem volal Boga – poradil jí, jak přemístí svou planetu blíž hvězdě a dál od Sarpedonu.“

„Tak dobře – pojďme si konečně projít ten můj návrh.“

* * *

Adam přeběhl z bytu do bytu, protože i chemik už byl doma.

„Jsem zde. Dobrý večer.“

Irk Poitigé přikývl, podal Adamovi ruku a usadil ho do křesla:

„Těší mě, že jste zpátky. Je vážně s podivem, že jste živ a zdravý! Nevěřil bych, že je možné toho za pár dní zažít tolik... Předpokládám, že se budeme bavit o problémech té rostliny.“

„Fytona. Ano. Přivezl jsem hromadu vzorků, které by vám podle Evy měly stačit. Ed je už z Bručouna přestěhoval do vaší laboratoře.“

„Zaznamenal jsem. Kdo je Eva?“

„NSH mé lodi.“

„Aha. Nuže, podívám se na ty vzorky, budu přemýšlet horem dolem, ale vůbec si nejsem jistý, že dokážeme jeho planetu vyčistit, jak jste slíbil.“

„Pane doktore, musíte uvažovat šířeji než dosud – počítejte s aktivní účastí pacienta. V případě Fytona jde o telekinezi, telepatii a kdoví co ještě. Předváděl mi jen těžko představitelné věci: vědomě vytvoří ohraničenou oblast ze svých tkání a tato oblast pak plní zadaný úkol. Mluvím o oblastech velké třeba jako Praha. Takových, víceméně stálých, oblastí má po planetě mnoho desítek a každá se stará o životní prostředí na tisících kilometrech čtverečních. Přesto se nijak nepřetěžuje. Pro něho není problém nasměrovat zvířata na nějakou hromadnou proceduru v dané oblasti: přes den denní tvory, v noci tvory noční.“

Adam se zasmál své představě:

„Představte si desítky želv, přicházející ze tmy ze všech stran, řadící se do proudu a procházející lehce osvětlenými sklápěcími dvířky do mycí komory. Želva přistoupí k bazénku, osvětlenému silným reflektorem, ve kterém je teplý čisticí roztok. Z roztoku se uvolňují bubliny a chuchvalce páry se převalují nad hladinou. Pak želvu neviditelné síly telekineze uchopí, krátce ponoří do roztoku, několika kartáči vydrhnou hlavičku, krunýř, břicho, opláchnou jí ve vířivce s vodou, fénem vysuší a postaví ji na druhou stranu bazénku. Dalšími sklápěcími dvířky vychází z mycí komory proud dekontaminovaných želv a rozchází se všemi směry do noci.“

Chemik jen žasl a v očích se mu odrážel těžký vnitřní boj: smí se šéfovi říkat, že je cvok, i když je to pravda?

* * *

Amina visela nad Dorou a majitel kolonie nijak neskrýval své nadšení:

„Tak jste zpátky, celý a zdravý! Ale nejste tu nějak brzo?“

„V soustavě Sarpedonu byly potíže. Jedna tak velká, že jsem musel zavolat Boga a on nedal jinak, než že mě hodí domů. Doslova... Kompletní info jsem poslal Jerryemu.“

„Děkuji. Kolik calositu jste přivezl?“

„Odhadem asi tak dva kýble,“ zesmutněl Adam. „Roboti důlní stroje před mnoha lety rozebrali a z materiálu si postavili své kopie a na koleně spíchli kosmickou loď. Mám jen, co jsem našel zapomenuté v jedné podzemní místnosti. Odlétali dost narychlo.“

„Co ta paměťová krychle? Byla vám k něčemu?“

„Určitě. Altuřan z Ikárie do ní kromě souřadnic pro nás nahrál pro roboty spoustu informací o lidech, včetně překladového slovníku. Mám štěstí, že to není až takový ignorant jako jiní – vrtalo mu to hlavou a objevil se tam s křižníkem, do kterého by se vaše Duha vešla asi tak stokrát.“

„Výborně! Co bude dál?“

„Podívejte se prosím na ten souhrn. Z něho vám bude jasné, že se tam vrátit musím. Kromě jiného proto, že až Lucien, na základě vzorků ze Sarpedonu, dotáhne svůj návrh linky na těžbu a hrubé zpracování calositu, budou mít vaše továrny práci a já vás požádám o zapůjčení nákladáku a vaší stavební firmy.“

„Dvoutměsíční mezeru tam žádný tým nemá a hledat se mi bude těžko. Nestačilo by vám pár robotů?“

„Stačilo. Víceméně jsem předpokládal, že to takhle dopadne. Mám tři, ale alespoň jednoho chci nechat v kolonii. Kolik mi jich můžete půjčit?“

„Řekněme osm – s vašimi dvěma dáte dohromady dvě pětičlenné skupiny. Kdy budete mít plány?“

„Dal jsem Lucienovi čtrnáct dní. Budete mít výrobní kapacity? Nedokážu říct, kolik toho bude potřeba a co bude možné koupit hotové.“

„S volnými kapacitami nebude problém. Ale jak znám Luciena, určitě se bude snažit maximálně využít hotové stroje... Dobře – postavíte linku a začnete těžit. Jak bude výkonná a jak to sem budete dopravovat?“

„Je jasné, že její stavba bude dvakrát dražší než samotná linka, protože nepočítáme s nějakým kolosem ani super výkonem. Výsledkem všelijakých kompromisů je půlroční odběr. Pokud nejste proti, přistoupil bych na Lucienův návrh, že si dvakrát ročně, vždy ve stejnou dobu, od vás pronajmeme nákladní loď s posádkou a pošleme s ní na Sarpedon kapitána Oldverze.“

„Nevidím v tom problém. Když bude termín předem daný, volný nákladák se vždycky najde. Když vám nebude vadit, že to bude pokaždé jiný?“

„Když bude mít dostatečnou velikost, tak je to jedno. Povolte Jerrymu, ať mi pošle seznam lodí, co přichází v úvahu, a Lucien podle té nejmenší navrhne kapacitu linky.“

„Ale nějakou představu musíte mít už teď, ne?“

„Calosit je lehounký, smysl má počítat objem. Řekněme dvakrát ročně sto metrů krychlových předzpracovaného calositu. Spíš si říkám, zda takové množství využijete. Nebo ho začneme prodávat na Zemi? Vyvolali bychom menší revoluci a ten, pod jehož hlavičkou bude prodej probíhat, bude velmi ohrožen.“

„Vaše analýza je přesná! Když se na to zaměřím, dokážu i takové množství přetvořit na konečné produkty, které přinesou větší zisk než prodej vlastního materiálu, byť by jeho cena byla vysoká. Ale také nebezpečná... Jsme dohodnutí. Ještě mě potřebujete? Čeká mě jednání.“

„Zatím je to všechno, už vás nebudu zdržovat. Jen se ještě musím domluvit s panem Wilsonem: jak se ze souhrnu dozvíte, měl jsem při přistání na

Sarpedonu havárii a bude potřeba opravit aktivní povrch Aminy.“

„Samozřejmě vám loď opravíme, domluvte se s ním. Na shledanou.“

* * *

Ignác Forseti, starosta pozemské kolonie na Ikárii, právě snídal. Dneska ale vstával levou zadní a realitu vnímal jen napůl. Probudil se, až když mu XB1, počítač kolonie, ohlásil návštěvu:

„Dobré ráno, pane, Daidalos hlásí přilet pana Hopsala.

„Spoj mi ho... Dobré ráno.“

Tři sekundy.

„Mám předstih, já už jsem po obědě. Dobrý den. Tak jsem zpět.“

„Vypadáte spokojeně. Cesta byla úspěšná?“

Jedna sekunda.

„Vypadám spokojeně, protože jsem se s neúspěchem už smířil. Přivezl jsem calositu jen dvacet kilo. Eva vám pošle souhrn všeho, co se stalo na Sarpedonu. Podívejte se na to. Byl to pěkný blázinec... Ovšem není všechno jen negativní: dozvěděl jsem se, že místní mimozemšťani jsou Altuřané, a také jsem získal dalšího přítele: rostlinu, co zabírá celou třetí planetu. A ten místní biolog je u Altuřanů vážně výjimka, protože není takový ignorant: vymohl si vojenský křižník a objevil se tam právě včas, aby mě zachránil. Vlastně nás všechny.“

„Takže to vzdáte? Těžba nebude?“

„Co vás nemá, Sarpedon je náš! Teď máme dokonce oficiální alturské pozeňání. Můj projektant pracuje na automatické těžební lince a Fyton, ta rostlina, potřebuje pomoci s otravou těžkými kovy. Takže calositu nakonec bude dost, jen počáteční náklady budou obrovské a počáteční zisky půjdou nejdřív na umoření mých ztrát a dluhů a na stavbu zpracovatelské linky. Plusem je, že linka bude calosit předzpracovávat a Dora ho už jen dočistí. Předpokládám, že souhlasíte také s náklady na vyčištění Fytonovy planety, je to velice přívětivá bytost. V zásadě také souhlasil s tím, že bychom si, jednou, na jeho krásné planetě zřídili prázdninovou kolonii.“

„Víte, pane Hopsale, zdá se mi, že vás znám nekonečně dlouho, a vím, že jste spravedlivý. Navíc – když vy připustíte, že to byl blázinec, mimozemský blázinec, tak se můžu těšit na drama, které by stálo za zfilmování. Máte stokrát větší právo rozhodnout o tom, kam půjdou zisky z calositu, než já... než my... I tady u nás mezitím došlo k zásadnímu rozhodnutí. Řeknu vám to takto: napojení na GWW jsme definitivně zavrhlí. Vedlo by to k rychlému konci kolonie. Odešli jsme ze Země, nebojím se použít slovo *utekli*, právě pro ten rozklad společnosti. Ten bordel trvá už víc než půldruhé století a je to zázrak, smutný a nechutný zázrak, protože se pořád stupňuje, ale pořád se nějak nemíní rozložit. Nepotřebujeme žádného oponenta, kterých je Země plná, všichni radní ví velice dobře, jakými rádoby morálními argumenty by se oháněli. Ale člověk není ovce, aby ignoroval zkušenosti svých předků a nechal

se ovládnout svými špatnými vlastnostmi. Jsme zde, naše společnost nezavrhlá techniku, ale nenechá se jí vydírat. Máme zde hierarchický systém ověřený samotnou přírodou a ten jasně říká, že děti následují rodiče. Protože anarchii nechceme připustit, nejsou tu žádní novináři ani nátlakové skupiny, které by se společností manipulovali podle sebe. Nebudujeme společnost na bezbřehém entuziazmu, ale přitom nemáme vojsko či policii, nemáme ani institut státního tajemství nebo státního dohledu, jak se dnes říká tajné policii. Naštěstí panuje naprostá shoda: nikdo z radních nevidí nic pozitivního na absolutní volnosti, absolutně svobodném přístupu k informacím. Správné je si zvolit určitý přístup a toho se držet – buď chcete společnost zdravou, spolupracující, která se ovládá sama právě díky té hierarchii, nebo polorozloženou, trpící, neustále balancující na hraně katastrofy, kterou můžete snadněji ovládat. Je to jednoduchá úměra: buď každému jednotlivci umožníte přístup ke všem zvrácenostem, které kdy narušení lidé dokázali vymyslet, a pak logicky potřebujete všudypřítomný dohled a chaotické řízení, nebo jim zatajíte ty stovky způsobů, jak se vzájemně podvádět, poškozovat a vraždit, a společnost se uřídí sama. Všichni radní chápou, že to, co funguje ze setrvačnosti na Zemi, nebude fungovat v malé kolonii na jiné planetě. Anarchie v malé, natěsnané společnosti vede do záhuby. A té my chceme zabránit!“

„Děkuji, pane. Plně s vámi souhlasím, přesně jste definoval rozdíl mezi uvažováním hlavou a řízením srdcem. Nedívím se vám. Pevně jsem doufal, že k tomuto závěru dospějete. Já nejsem ten, co by vás soudil, přede mnou se nemusíte obhajovat. Já nejsem ten druh oponenta, co je mimo realitu, ale o to hlasitěji všechny o své pravdě přesvědčuje. Na každé prosperitě se musí neustále pracovat a spolupracovat, ne složit ruce do klína a nechat se sebou vláčet okolnostmi. Zvláště, když je nevytváří realita, ale jiní lidé... Zatím se mějte, na viděnou.“

* * *

Adam z oběžné dráhy Měsíce zavolal Hermanovým na usedlost. Zvedla to Miranda s pořádným bříškem.

„Ahoj, mamko.“

Tři sekundy.

„Ahoj, Adame. Jsem ráda, že jsi celý, ale rychle si vzpomeň, jak se jmenuju a vrať se k tomu.“

„Ty seš Miranda, vid’? Jak se ti daří?“

Tři sekundy.

„V mezích možností to jde.“

„Jste obě v pořádku?“

Tři sekundy.

„Žádné vážnější výkyvy nenastaly. Ale Zuzka tam kope první ligu.“

„Proto ses tak pěkně zakulatila... Kolikátý že je to měsíc?“

Tři sekundy.

„Dvacátý devátý týden... Termín mám v srpnu.“

„Budu na to myslet. Kde máš Antónia?“

Tři sekundy.

„Realizuje se na zahrádce. Jestli chceš něco důležitého, tak ho zavolám. Nebo přistaneš a přijdeš se podělit s přáteli o zážitky?“

„Podělit bych se, ale nejde to. Na Sarpedonu to bylo dost divoké. Hned při přistání jsme si poškodili motory, které jsme opravili, ale na planetě s atmosférou přistát nemůžu, protože na dně Aminy nefunguje aktivní povrch. Takže musíte vydržet, nechci to video posílat, nikdy nevíš, kdo se k němu dostane. Jen jsem tě přišel zkontrolovat a ukázat se, že jsem zpátky. Vyřídím ještě nějaké telefonáty a hned zase poletím.“

Tři sekundy.

„Tak dobře. Dozvíme se to, až to půjde... Zatím se měj a pozdravuj doma.“

„Díky, vyřídím. Hodně zdraví, mamko. A pozdravuj taťuldu.“

* * *

Klára Turasová se mračila do kamery.

„Slíbil jsi, že až se vrátíš, že k nám zaskočíš. Ale vidím, že voláš od Měsíce. Tak jak to bude?“

„Klárko, nezlob se. Trhá mi to srdce, ale Amina má poškozené dno po špatném přistání na Sarpedonu a do atmosféry nemůže. Budeme to muset odložit, protože Amina půjde na opravu až za dva měsíce. Jenže to budu na další cestě na Sarpedon, kde budeme stavět zpracovatelskou linku... Tak až někdy v září.“

Tři sekundy.

„Ach jo. Rozumím, nedá se nic dělat. Ale jsem ráda, že ses vrátil... A to se vyplatí, když je to tak daleko?“

„Opět je základem úspěchu Newman a továrny na Doře. Při převážených objemech se vyplatí vozit to i z takové dálky... Kde máš syna?“

Tři sekundy.

„To víš, zase má jednání, nějakou valnou hromadu... Budu ho pozdravovat. A ty se měj pěkně, pozdravuj Amandu. Moc si tě zrovna neužije.“

„Ano, pozdravuj ho. Amanda má pro řízení vloh, tak to nebere tak dramaticky. Samozřejmě ji budu pozdravovat. Ahoj.“

+ + +

13. Neviditelná kapsa

O několik dní později se Adam zastavil u Irka a zjišťoval, jak se vyvinula situace kolem eneritu, materiálu, vzniklého za vysoké teploty ze dvou složek Sirupu. Irk spokojeně konstatoval:

„Velmi dobře. Ale počítali jsme s vaším návratem až příští měsíc a chystali jsme pro vás prezentaci praktického využití. Tak úplně připraveni nejsme, ale když se spokojíte s ukázkou praktických věcí a nebudete vyžadovat teoretické zdůvodnění, pak bychom to mohli připravit do zítřka.“

„Jsem sice zvědavý, ale konečné produkty mě zajímají víc než teorie. Nehledě na to, že díky Esencii mám docela dobrou představu.“

„Aha,“ zamračil se chemik. „Ale nikomu jste se nesvěřil!“

„Ale sakra – to je pravda. To jsem měl. Snad mě omlouvá, že to bylo pár minut před tím, než si pro ni přišli eksterové. Věřte mi, byl to pořádný šok. Potom jsem měl úplně jiné starosti... Ale na druhou stranu by vám to ve výzkumu nepomohlo. Spíš bych řekl, že by to vaši snahu omezilo v rozletu, že byste se tolik nesnažil.“

„Jak to?“

„Protože ve hře je čtvrtý rozměr.“

„Čas je ve hře vždycky.“

„Dobré nedorozumění,“ zasmál se Adam. „Ale já jsem myslel čtvrtý rozměr fyzický, pokračování našich tří. Už povícero mimozemských inteligencí se podivovalo nad našimi úspěchy, když jsme tak slepí! Jedenáct rozměrů platí, ale my se pořád držíme Einsteinovy představy, že čas je čtvrtý rozměr. Jemu to vyčítat nelze, on nevěděl, že jich je jedenáct. Je to něco jako druh antropocentrismu: počítáme rozměry podle našeho omezeného vnímání, a ne podle logiky. Držíme se toho zuby nehty. Jak jsem řekl, mám to z více zdrojů a vesmír je rozložen následovně: dvě pětice rozměrů tvoří náš svět a antisvět, čas je spojnice mezi nimi. Čas je až jedenáctý, ale nejdůležitější: pohání celý ten blázeň, je to energie vesmíru. Takže platí, že do čtvrtého rozměru nevidíme ani my, ani naše přístroje. Esencie tvrdila, že v jejich galaxii nepoznali rasu, která by čtvrtý rozměr neznala a nevyužívala. My máme smůlu, jsme odkázáni jen na jeho projevy. Proto nám to přijde tak bezdůvodně zázračné. Asi se to hned tak nezmění – ani Esencie nevěděla, jak to změnit.“

„Možná máte pravdu, pane,“ pokýval Irk moudře hlavou, ale Adam jasně

viděl, že ho pochyby o jeho chuti do výzkumu urazily.

„Pane doktore, promiňte mi tu psychoanalýzu. V žádném případě to nebylo mí...“

„Zadržte, pane! Víím, co vidíte. To já se omlouvám! Za své podvědomí. Je hrozně urážlivé. A když se zapomenu kontrolovat, je na mně jeho názor vidět. Vííte, proto jsem vydržel na Doře být zahrabaný tak dlouho, protože mé podvědomí mi dělá problémy, co pamatuju. Tam jsem musel s lidmi jednat minimálně... Vaše analýza je přesná.“

„Tak dobře. Zítřa v osm?“

„Ano. V osm ve fyzikální laboratoři – odpečetili jsme další místnost.“

* * *

Díky špatnému Adamovou odhadu bylo v Brumlanu volných místností skutečně dost. Nejen těch obytných, ale i účelových v dílenské části na břehu Brumlanského moře.

Ona taková fyzikální laboratoř je velice specifická, nemohla být u Irka v chemické laboratoři. Nehodila se na ni ani žádná ze stávajících dílen. Irk se Stenem tak museli aktivovat další vhodnou místnost.

Velká místnost byla zatím zařízena jen velmi omezeně, v podstatě jen pro pokusy s eneritem a následující předváděčku. Adam si všechno prohlédl a tlak mu stoupal závrtným tempem ve shodě s důvody použití všech těch věcí, jež mu vykreslovala jeho představivost.

Sten ho nejistě pozoroval a ukázal dobrý odhad:

„Abys pak nebyl zklamáný. Není to ani z poloviny tak úžasné, jak si představuješ.“

„Dobře, budu se držet při zemi. Můžeme začít?“

Sten navázal oční kontakt s chemikem a přikývl:

„Můžeme... Nejdřív ti představíme základní vlastnosti eneritu. Už o nich víš, ale skoro určitě nemáš tu správnou představu.“

Sten si navlékl izolační rukavice a z malého boxu vyjmul přibližně osmicentimetrovou kouli. Byla brčálově zelená jako Sirup a okamžitě, jak ji Sten vzal do ruky, začaly se na ní objevovat světlé fleky, které se po pár sekundách daly do pohybu. Sten zvedl kouli k osvětlovacímu tělesu a pohyb fleků se hned zintenzivnil.

„Jak vidíš, už teď reaguje. Čerpá energii ze světla a také tepla mé ruky. Přišli jsme na to, jak tuhle energii zkratovat, jinými slovy zmařit. Dokážeme tak připravit materiál, který bude možné do určité intenzity energie v okolí vzít do nechráněné ruky... Tahle koule je ovšem míněna jako míček, smíchali jsme enerit s pružným kompozitem. Při jedné třetině kompozitu je pružný, ale pořád si zachoval schopnost jímat energii. Podívej.“

Sten udeřil koulí o podlahu a ta se mu odrazila zpět do dlaně. Teď už ale byla světlounce zelená, skoro bílá. Sten otevřel dlaň a koule zajiskřila.

„Už teď by tě v nechráněné ruce pěkně popálila. Nevím, zda vysvětlením je čtvrtý rozměr, jak jsi nám řekl, ale šokovalo nás to svou intenzitou. Známe víc takových materiálů, ale vzniklá energie se velice rychle ztratí do okolí nebo

v hmotě tělesa. U eneritu se neztrácí prakticky nic... Zopakuju to.“

Sten dvakrát udeřil koulí o podlahu, uchopil ji mezi palec a ukazováček a přiblížil ji k jemnému pletivu, jež tvořilo Faradayovu klec uprostřed laboratoře. Mezi koulí a pletivem ihned začaly přeskakovat malé modré blesky.

„Ve vhodné vzdálenosti vznikne trvalý výboj. Dívej se na stopky. Cibe, víš, kdy je máš spustit a kdy zastavit?“

„Ano, pane. Jsem připraven.“

„Tak teď... Vidíš to, Adame? Osm sekund. Věř mi, že v tom výboji teklo skoro dvacet ampér.“

„Takže když s ní praštíš desetkrát, bude výboj desetkrát větší.“

„Nebude. Asi tak při šestém nebo sedmém úderu se koule nasatí. Prostě má svou kapacitu, ale jiné materiály překonává několikanásobně.“

„Esencie to přirovnala k velké kapse. Zvenku je jako každá jiná kapsa, není vidět, kolik toho pojme, ale uvnitř může být tak velká, že do ní vložíš litrovou krabici mléka.“

„Dobré přirovnání,“ usmál se Sten. „Kapsa, kterou nevidíme... Další důležitá věc je řízené vybíjení, tedy způsob, jak z ní uchovanou energii využít. Na to tady mám ale něco jiného.“

Sten vybitou kouli uklidil zpátky do boxu a vzal ze stolu modrý kroužek tak akorát do dlaně. Podal ho Adamovi:

„Neboj se, tenhle toroid je už bezpečná hračka. Další krok ve vývoji: enerit má pružnou ochrannou vrstvu.“

„Hračka? Co je na tom ke hraní?“

„Ty to vážně neznáš? Máš to v každém obchodě s cvičebním náčiním... Mačkáním v dlaní si trénuješ sílu v prstech, tady navíc vyrábíš energii. Párkrát to stiskni, já ti pak předvedu, kolik energie vytvoříš.“

Adam kroužek několikrát zdeformoval. Šlo to hodně těžko, při pátém stisku již prsty vypověděly poslušnost.

„Jsem jako moucha! Snídaně nepomohla,“ postěžoval si Adam. Ale Sten se jen tak pro sebe usklíbil:

„Všechno je relativní, příteli. Já to v potu tváře dokázal jen třikrát a tady náš chemik měl potíže už při druhém stisku... Tady je v eneritu pouhých deset procent příměsí.“

Vzal Adamovi kroužek z ruky, vyhledal protilehlé černé tečky na vnější straně a zabodl do nich dvě elektrody. Číslo na voltmetru, zabudovaném ve zkušebním stole, vyletěla vzhůru a výkonový odpor za ochranným sklem se okamžitě rozžhavil. Sten uznale pokýval hlavou:

„Vidíš to sám – prostý kroužek, který párkrát zmáčkneš, a když použiješ obě ruce, nabiješ tím článek v blasteru na takových dvacet výstřelů. To není málo, že? Navíc lze ten kroužek umístit mezi biceps a paži nebo do podpaží, i když tam moc nedrží. Taky na něj můžeš šlapat nebo sedat. Ovšem je to stejná potíž jako s piezokrystaly: nestačí tlak, musí docházet ke změně. Pořád platí, že příroda nedává nic zadarmo.“

„Tak to si jeden vezmu do Aminy. Trochu jsem se posunul v názorech a budu s sebou vozit jednu laserovou pistoli a jednu pušku. Dobře zamčené... Jsem rád, že mě Amanda ukecala a vzal jsem si na výpravu ten blaster

s sebou. Hodil se.“

Sten s tím vřele souhlasil a pokračoval:

„Také jsme vyjeli s eneritem na Brumíka a otestovali ho ve vakuu. Budeš se divit, ale ten čtvrtý rozměr je dobré vysvětlení toho, co se dělo. Z eneritu se v absolutní nule supravodič nestal, ale umrtvil všechny ty věci, které se ve třech rozměrech dějí, a nechal vyniknout tomu čtvrtému.“

„To jste si vzali skafandry a šli ven?“

„Jak jinak. Chápu, že nemůžeš usledovat všechny details, ale Lucien udělal na Brumíkovi vnější terasu. Pár metrů čtverečních. Je tam jeden kovový stůl, bez židlí. Musíš se připnout krátkým lankem a tak dále. Neptal jsem se ho, jaký to má účel, ale nám se to hodilo. Kostku čistého eneritu jsme položili na stůl, šli jsme na oběd a potom, to už ho bolometr ani neviděl, jsme na něj posvětili tou extra baterkou, co jsi nám loni přivezl. Kostička spadla ze stolu. Brumík je hrozně zvědavý a sledoval nás. Takže nás upozornil, že neudělala skok – ona zmizela a objevila se o čtvrt metru dál mimo stůl. Nevěřili jsme mu, došli jsme si pro laserové ukazovátka a zkusili to ještě mnohokrát, protože jsme tomu pořád nemohli uvěřit. Nedá se to popřít, Adame – ta kostka se opakovaně teleportovala.“

„No teda!“ žasl Adam a horečně přemýšlel nad souvislostmi. „Je otázka, jestli by to fungovalo i s jinými předměty?!“

„Napadlo nás totéž. Vyrobili jsme novou kostku a Irk dal do dutiny první věc, co mu přišla pod ruku – víčko od lahve. Také jsme si s sebou vzali ten laser z dílny. No jo, tady ten.“

Ukázal na trojnožku v koutě.

„A jak to dopadlo?“

„Nijak. V experimentátorském nadšení jsem přehlédl, že laser je nastavený na nejkratší čas, nějakých sto dvacet wattů v pulsu, a kostka zmizela. Opustila ostrov. Podle provedených pokusů Brumík spočítal, kde by kostka měla být. Ale nebyla tam. Irka napadlo, že vztah energie a vzdálenosti nemusí být lineární, a teprve když jsme pečlivě stanovili vzdálenosti a pracně zjistili energii, dodanou baterkou a ukazovátkem, dostali jsme skoro správnou hodnotu – sto sedm kilometrů od Brumíka. Kostka tam pořád je, letí po stejné dráze jako Brumík... Což ukazuje další zajímavou věc: teleportace zachovává velikost a směr hybnosti tělesa. Ta kostka má vůči Hopsince synchronní rychlost, ale vůči Brumíkovi nulovou, protože ležela na stole bez pohybu... No, a protože nemáme kosmickou loď, pořád tam ta kostka je. Jak to dopadlo s tím víčkem uvnitř, tedy nevíme. Navrhoval jsem, že udělám jetpack a některý z robotů tam doletí, ale to tvá žena zamítla.“

„Dobře udělala. Až tady skončíme, poletím na Doru. Pro tu kostku se zastavím... Ještě na něco jste přišli?“

„Ano,“ chopil se slova Irk, „to nejdůležitější jsme si nechali na konec. Udělali jsme spoustu jiných experimentů, proto tu máme tu klec, ale všechny jsou si podobné. Liší se jen ve velikosti blesků. Další převratný objev se ovšem týká Sirupu. Prostě jsem kostku eneritu hodil do Sirupu a nestačil jsem se divit. Předvedu.“

Do připravené kádinky nalil z hermetického boxu tak asi půl litru brčálově

zelené vazké tekutiny a z přihrádky zkušebního stolu vytáhl enerit velikosti dětské kostky. Chvilí si vyměřoval pozici u levého okraje kádinky a pak kostku do Sirupu upustil. Nestalo se nic.

„Jednou jsem si nechtěně kápnul Sirup na ruku,“ vysvětloval a přitom hypnotizoval kádinku, „a on mně během chvíle to místo vysušil tak, že mi kůže popraskala. Hojilo se to dlouho. Tak si dávám bacha... Vydržte,“ zareagoval na Adamův nejistý pohled, „chvilí to trvá. Nejste chemik, jinak byste musel být reakcemi v Sirupu nadšen... Abyste věděl, Sten je taky pěkný cvok. Měl jsem podezření, že ta reakce souvisí se složením mého potu. Navrhl jsem Stenovi, že kápnu Sirup také na jeho ruku – a on hned souhlasil. Měl jsem pravdu, jemu se nestalo nic. Po mnoha rozborech... Podívejte! Reakce se právě dostala do viditelného stadia!“

Krystalizace začala před nějakou chvílí a její tempo se exponenciálně zvyšovalo, takže teď bylo vidět, jak se celý obsah kádinky mění stále rychleji na množství dlouhých, ležatých krystalů, propletených jako vánočka.

„To je vážně úžasné,“ přikývl Adam, „ale k čemu to bude dobré?“

„Zjednodušeně řečeno by se měla zvýšit rychlost hvězdoletu v subprostoru. Můj skromný odhad je dvanáct procent. Chce to samozřejmě další výzkum. Pokud nejsem se stavbou vzorců úplně mimo, pak by to teoreticky mohlo být pětadvacet procent.“

„Dovolím si to upřesnit, pane,“ zasáhl Cib, „spočítal jsem dvacet šest celých sedm desetin procenta navíc.“

Adam i Sten se jen tak pro sebe usmáli, ale chemik nějaké upřesňování nesnášel. Zřejmě to nebylo poprvé, protože už to nevydržel:

„Hele, Cibe, nauč se rozlišovat mezi exaktní vědeckou diskuzí, kdy je tvá přesnost na místě, a volným předáváním informace. Za situace, kdy nevím, jak takového navýšení dosáhnout, jsou necelá dvě procenta naprosto, ale naprosto nepodstatná.“

„Promiňte, pane,“ reagoval Cib zkroušeně.

Adam se Stenem se zasmáli nahlas. Adam ale ihned zařadil zpátečku. Nasadil kamennou tvář, ignoroval Irkův uražený výraz a ukázal do kádinky:

„To je stokrát důležitější než ty pouťové efekty. Vezměte to od začátku! A pěkně pomalu, prosím. Lze tu kostku zase vyndat?“

„Samozřejmě,“ reagoval Sten obratem, aby zamluvil ten smích. Vzal trénovací kroužek do ruky a třikrát ho zdeformoval. Položil ho na stůl, vyhledal protilehlé černé tečky na jeho vnější straně a zabodl do nich dvě elektrody. Elektrody na druhém konci izolovaných vodičů pak zabodl do protilehlých stěn kostky v kádince.

Zajiskřilo to, na povrchu krystalů se objevil modrý opar Eliášova ohně a krystaly začaly tát. Pomalu se vrátily do tekutého stavu. Irk si vzal izolační rukavici a kostku z kádinky vyndal na stůl.

„Lze to zopakovat?“

„Ne. Respektive až za hodně dlouho.“

„Jak tě, Stene, znám, už máš promyšlenou aplikaci. Tak mě nenapínej.“

„První důležitá věc je, že krystalizace zmenšila objem. Netvrdím, že vím, jak je to možné. Jediné vysvětlení je, že se určitá část krystalu dostane do

čtvrtého rozměru... Předěláme Aminu tak, že nádrže rozdělíme na množství menších komor. V každé komoře bude kousek eneritu. Při tankování dojde k průběžné krystalizaci a do stávajících nádrží se vejde o pětáctýřicet procent víc Sirupu – podstatně stoupne dolet. Před použitím se do eneritu ve vybrané komůrce pustí elektrický výboj. Ten způsobí návrat krystalů do tekutého stavu a Sirup se spálí stejně jako teď.“

„Právě se mi vybavilo, že se Esencie zmiňovala o důvodech vyššího výkonu Sirupu proti klasickému palivu. Začínám chápat, proč se navýší rychlost hvězdoletu, když budeme spalovat excitovaný Sirup.“

Irk se opět tvářil pohoršeně, ale Sten se podivil:

„O žádné excitaci nebyla řeč. Byl to jen předpoklad na základě pokusů: enerit po zkapalnění krystalů se vybil, ale energie se nikam neztratila. Předpokládali jsme, že se uplatní při spalování, a přišlo nám logické, že se to projeví vyšší rychlostí tachyonů. Takže zase ten čtvrtý rozměr, Adame?“

„Přesně tak. Říkala, že ve spalovací komoře dojde k excitaci látky a tvorbě krystalů, které se díky vysoké teplotě hned zase rozpadnou. A díky čtvrtému rozměru je pak produkce vysokoenergetických tachyonů vyšší a méně energie se ztrácí. Motor pracuje efektivněji... Nezapomínejte, že podstatná část Sirupu je stejná jako hlavní složka eneritu – energie, kterou zkapalníte krystaly, se uloží do té neviditelné kapsy a při spalování se ze Sirupu uvolní. Bude to chtít testy na modelu, který bude mít stejný motor jako Amina. Abychom ověřili, že té energie nebude zase příliš a motor nepoškodí. Když to ale bude opravdu těch pětadvacet procent, viděl bych to na zcela nový motor. Spřízněného konstruktéra už máme, a jak znám Altara, zvýšením doletu a rychlosti svých lodí nepohrdne... A ještě jedna drobná korekce směru bádání: pokuste se vymyslet, jak do spalovací komory hvězdného motoru dodat pořádný zdroj rentgenového záření. Esencie mluvila o tom, že eksterové našli přírodní enerit, který vznikl vystavením krystalů explozi hvězd. Mohli bychom se velice rychle dopracovat přímo k zázračnému motoru. Zatím se spokojím s tím, že poletím na Sarpedon o dva dny méně.“

Pak se Adam zatvářil zasněně a spráskl ruce:

„To by byla krása... Máme na to pět měsíců. Já letím na Doru a všechno proberu s Altarem a Kenem. Budu toho po Doře chtít hodně... Na zpáteční cestě vyzvednu tu kostku... Děkuji vám za skvělou práci. Zatím se mějte.“

Adam vyšel z laboratoře a hned oslovil městský počítač:

„Cibe, řekni Amandě, Lucienovi a Edovi, že mám hotovo. Ať přijdou k Bručounovi. Edovi řekni, aby si vzal ze skladu pružné lano. Na zpáteční cestě se stavíme u Brumíka a on skočí pro tu teleportovanou kostku eneritu... Rýsují se nám světlé ztřítky!“

+ + +

14. Altar a Ken

Bylo za minutu deset, přesněji pět minut před osmou dorského času, když výprava z Brumlanu vstoupila do kanceláře majitele kolonie. Ken Wilson, majitel dorských továren na hvězdolety a hlavní konstruktér, již seděl na lavici u jednacího stolu a zaujatě listoval v epapu.¹³ Altarova žena Magda, velitelka dorských bezpečnostních sil, ale seděla proti Altarovi u jeho pracovního stolu a něco probírali.

Magda se hned ujala Amandy a opustily kancelář. Altar si přisedl ke Kenovi a Adama a Luciena usadil naproti. Zatvářil se šibalsky a konstatoval:

„Pan Hopsal má neplánovaný body do diskuze. Co to bude?“

„Naučil jste se číst myšlenky?“

„Ne. Ale znám vás. A taky to je na vás vidět. Tak už nás nenapínejte!“

„Popíšu vám, na co přišel Balon a Poitigé, zatímco jsem lítal po Galaxii...“

* * *

Po Adamově barvitěm popisu Altar i Ken neskrývali nadšení a ihned souhlasili s konstrukcí nového motoru a s přípravou malého hvězdoletu pro testy. Adam je ale mírnil:

„Pořád je to víc předpokladů než faktů. Zatím se spokojím s úpravou Aminy se stávajícími motory. Motivace zkrácení té třítydenní nudy je tak velká, že hodlám svým lidem osobně pomáhat a popohánět je, ale i tak to bude reálné až za pár měsíců. Takže ten termín, co jsme si domluvili pro opravu povrchu Aminy, samozřejmě neruším. To potřebuju udělat co nejdřív... Jestli nemáte nějaké dotazy, přesunul bych se k prvnímu plánovanému bodu a Lucien vám představí konečný návrh linky na těžbu calositu... Děkuji. Tak spust', Luciene.“

„Jerry,“ oslovil projektant počítač kolonie, „převezmi prezentaci z mého epapu a spust' ji... Tady vidíte,“ ukázal na telestěnu, kde počítač zobrazil první snímek, „hrubé schéma celého procesu. Barevné odlišení není pro parádu, ale odpovídá samostatným celkům, umístěným v samostatných prostorech. Po vysvětlení funkce vám bude jasné proč... Nejprve šedá zóna. Nejenže calosit je šedivý, ale také povrch Sarpedonu je... No, prostě mrtvý. Šedá zóna těží

¹³ Zařízení tenké jako papír, v podstatě rolovatelný tablet.

kůru planety a dodává ji do červené části. Červená je proto, že vyžaduje nejvíc energie, a proto bude půlkruhová, vystavěná kolem reaktoru. Ale protože nenavrhneme žádnou superlinku, jako zdroj bude bohatě stačit standardní reaktor M10. V červené části bude drtička, tavící pec, chladicí karusel a vysokofrekvenční čistička. V oranžové části poblíž reaktoru pak následuje menší pec a formátovací karusel. Vpravo od červené části je malá modrá část, kde se bude skladovat odpad. Je to z hlediska calositu, ale spolu s naším chemikem si myslíme, že se to vyplatí přivést domů taky, protože kůra Sarpedonu je bohatá na olovo, měď, zinek a spoustu dalších. To lze již zpracovat klasickými postupy. Zelený čtverec je sklad kostek calositu. Oba sklady budou rozmístěny tak, aby vedle nich mohl přistát nákladní hvězdolet. Rovnou řeknu, že jsem konečnou čistotu spočítal na devadesát tři až devadesát čtyři procent. Zbytek už budete muset dočistit Dora.“

„To nebude problém,“ přikývl Altar.

„Dobře. Jerry, druhý snímek, prosím... Těžební zařízení bude, jak je u mě zvykem, protože to považuju za správné, sériový stroj. Výrobce garantuje pět let bezúdržbového provozu. Z konzultací s techniky výrobce vyplynulo, že v nízké gravitaci Sarpedonu a při revizi dvakrát ročně, což by měl být interval odvozu calositu, je reálné počítat s deseti roky. Samozřejmě se očekává, že rozsah oprav po sedmém roce bude rychle narůstat. Rozhodl jsem se tedy s těmi deseti roky počítat. Tomu pak odpovídá velikost prostoru, který se musí hermetizovat. Určitá specifická úprava ale bude nutná: při maximální hloubce není pro desetiletou činnost pracovní rameno dost dlouhé.“

„Když jste říkal,“ protestoval Ken, „že od sedmého roku bude rozsah oprav narůstat, nebylo by lepší, smířit se jen s osmi lety a ušetřit si prodlužování ramene?“

„Ne. Jednak rameno je v základu spočítané jen na šest a půl roku, jednak mi jeden vstřícnější technik prozradil, že ze strany výrobce jde spíš o obchodní tah. Prostě aby prodal víc... Po deseti letech bude třeba instalovat nejen nový stroj, ale také změnit jeho pozici, protože prostor toho předchozího bude vytěžený.“

Protože nejste těžaři, vysvětlím vám funkci: do středu těžené oblasti se ukotví základ stroje, z něhož vychází pracovní rameno a pevné rameno. Pevné rameno obloukem překlene prostor mezi středem stroje a plochou mimo těžební oblast – tudy se přivádí energie a zpátky se dopravuje vytěžený materiál. Pracovní rameno nese těžební vozík, kam přivedeme energii a odvedeme výtěžek. Pracovní rameno krouží kolem základu stroje celých tři sta šedesát stupňů a těžební vozík se pohybuje po celém rameni. Můžete si zvolit dráhu těžebního vozíku, jinými slovy pořadí souřadnic, v němž se bude těžit. Aby se jeho činnost jednou za půl roku dobře kontrolovala, ponechal bych pořadí os přirozené, tedy X, Y, Z. Znamená to, že se vozík pohybuje po rameni až na konec, potom jede zpět, rameno se pootočí o pracovní stupeň a zase se těží podél ramene tam i zpět. Když se vytěží jedna vrstva, těžební hlavice se ponoří o vrstvu hlouběji. Technik, který se jednou za půl roku na Sarpedon dostaví, pak přehlédne těžební prostor jedním pohledem.“

„A ta těžební hlavice funguje jak?“ zeptal se Altar. „Předpokládám, že když to mám být bezúdržbové, že je použit laser.“

„Přesně tak. Na vozíku je umístěn laser, jehož výkon je rozdělen na šestnáct samostatných paprsků na pohyblivém rameni. Nejprve se pohybuje vodorovně a provede svislé řezy. Výkon laseru tak určuje, jak vysoká bude jedna těžební vrstva. Vznikne patnáct krát patnáct hranolků. Potom se hranolky nařežou ve svislém směru a vzniklé kostky, konkrétně jich je patnáct na třetí, se pomocí několika pneumatických krků přesunou na odchozí dopravník. Výrobce má vymyšlené dvě varianty: buď je rameno s lasery a pneumatické krky jeden celek, nebo jsou na sobě nezávislé, což dovoluje současně odklízet nařezaný materiál a řezat dalších patnáct na třetí kostek. Nám bude stačit ta jednodušší a levnější varianta.“

„Pneumatické odvádění kostek ale vyžaduje atmosféru, a tím i vzduchotěsné prostory. Nebo tam snad budeš chtít napumpovat místní atmosféru?“

„Atmosféra Sarpedonu je tenká a řídká. Obsahuje všechny plyny, kterých máme na Zemi málo, plus pár procent kyslíku. Nelze ji použít, na povrchu kovů by vytvářela korozivní a výbušné sloučeniny a má velmi nízké průrazné napětí. Proto v těžebním prostoru bude čistě dusíková atmosféra. Jelikož je v atmosféře Sarpedonu deset procent dusíku, těžební prostor stačí udělat jako přetlakový a to, co unikne, doplňovat separací z atmosféry. Atmosférický tlak je malý a rezerva výkonu elektrárny M10 je dostatečná pro udržení dusíkaté atmosféry ve všech pracovních prostorách na povrchu...“

V červené části se materiál průběžně taví a průběžně odlévá. Pec bude speciální, protože bude mít dva otvory. Díky vlastnostem calositu, který je velice lehký a netvoří žádné sloučeniny, bude horním otvorem odcházet calosit o čistotě skoro šedesát sedm procent, spodním otvorem ostatní složky s téměř nulovým procentem calositu. Protože rychlost sedimentace závisí na gravitaci, bude pod pecí neutronová vrstva jeden a půl gé, dohromady kolem dvou gé...“

Jak spodní, tak horní odtok bude mít dvě svislé odlévací komory s pohyblivým dnem. Je to spočítáno tak, že dříve odlitý ingot ztuhne natolik, že ho bude možné vyklopit na otočný stůl o chvíli dřív, než se ve druhé komoře odlije další ingot. Otočný stůl proto, aby se získal čas pro zchlazení ingotu a jeho zpracování ve vysokofrekvenční čističce. Ingoty ze spodní výpusti budou mít svůj pomalý dopravník, na kterém budou chladnout cestou do skladu...“

Ingoty calositu se přetaví vysokofrekvenční smyčkou, poslední metr koncentrovaných nečistot se odřízne a dopraví na skládku mimo linku. Ingot calositu s cílovou čistotou se v další peci roztaví a odlije do podoby decimetrových krychlí, které na dalším karuselu vychladnou a dopraví se do druhého povrchového skladu.“

„Co z toho budete chtít po nás?“ zeptal se Altar, lehce zmaten.

„Jak jsem říkal, těžební zařízení bude na klíč, stejně tak elektrárna. Zůstávají ostatní zařízení: drtička, dvě pece, dva chladicí karusely, dopravníky mezi nimi. Čisticí smyčku pořídíme taky jako celek, ale manipulace s ingotem

bude naše. Zajímal jsem se o dřívější dorské zakázky a domnívám se, že všechno z toho už jste někdy vyráběli.“

„Určitě ano. Jak si představujete časový rozvrh?“

„Do týdne dám s Cibem dohromady podrobné specifikace a může se začít.“

„Kolik na to bude času?“

„Měsíc.“

„Chtěl bych odletět v polovině srpna,“ upřesnil Adam.

„Takže nakonec poletíte vy?“

„Já poletím každopádně. Aby nedošlo k nedorozumění. Seznámím Fytona s konstrukcí linky a ujistím ho, vlastně sebe taky, že ze Sarpedonu nebudou unikat žádné jedy. Výpravě bude velet Oldverz. Před cestou naplní vaše nádrže až po okraj, a kdyby byl nějaký zvýšený odběr, přiletí Tenká. Během těch dvou měsíců poletí párkrát na Ikárii, tak se tu zastaví a zjistí situaci.“

„Dobře, srpnový termín je zvládnutelný,“ přikývl Altar. „Ovšem horší to bude s lodí a se stavaři. V tu dobu jsou mé týmy nejvytíženější a nemůžu Tlustocha postrádat dva měsíce. Půjčím vám nákladní hvězdolet s důlním laserem a roboty. Klidně těch osm, o kterých jsme už mluvili.“

„Tlustoch ani lidi nebudou třeba. Povrch Sarpedonu je jen hrbolatý, v podstatě nekonečná rovina. Na úpravu povrchu budou stačit těžké ruční lasery. Cestovat bude Oldverzova posádka, Lucien a já. Ostatní budou roboti. Myslím, že by k těm mým dvěma mohli čtyři vaši bohatě stačit.“

„Samozřejmě, robotů mám dost – raději vám jich půjčím šest.“

„Dobře. A co stavební tiskárna? Tu asi navíc nemáte, že?“

„Mám jednu rezervní, ale ta je na odhánění poruch od těch aktivních. Jak ji odvezete, hned se některá z těch aktivních porouchá. To je skoro jistota.“

„Myslel jsem si to, pane. Brzy budeme v Brumlanu zase stavět, tak by nebylo od věci si jednu pořídit. Ovládat se ji naučí Ajax a Ben. Eda tentokrát nechám tady... Na ten Brumlan ale vaše lidi potřebovat budu.“

„Objednávka měsíc předem mi bude stačit,“ přikývl Altar.

„Ještě se chci zeptat na zpracování odpadu, tedy toho, co zbude po oddělení calositu. Protože v něm nezůstane ani trochu calositu, kterého by si slévači hned všimli, můžeme ho prodat i na Zemi. Nebo o něj budete stát?“

„Určitě. Bude-li v odpadu skutečně takové množství železa, mědi a zinku, jak Lucien tvrdil, a vy mi ho dodáte až pod nos, dám vám za ně maximální cenu, protože ušetřím za dopravu. Nedivte se,“ reagoval na Adamův údiv, „doprava na Doru tvoří nemalé procento nákladů a čisté materiály v množství, které mé továrny potřebují, nedodává nikdo... Uvidíme. Pak by se možná vyplácelo letět na Sarpedon každého čtvrt roku. Luciene – tak, jak jsi nám tu linku popsal, bude mít výkonnostní rezervu?“

„Ano. Nějakých třicet procent.“

„To je dost málo... Byl by problém přidat k ingotům i ty odříznuté kusy? Místo aby se házely na skládku?“

„To rozdělení sice vyplývá z technologie, ale je nutné kvůli utajení calositu. Nesmí být blízko sebe, aby nedošlo k nějaké hloupé chybě. Ingoty budou obsahovat tisícinu procenta, což se ztratí ve strusce, ale v odřezcích bude

calositu skoro dvacet procent... Ale napadá mě kompromis: dopravník odřezků na skládku navrhnu tak, aby se dal přesunout na dopravu odřezků do skladu ingotů. V řídicím systému se nějakou dodatečnou podmínkou jejich doprava přesměruje. Když budou ty odřezky vyhovovat, budou muset na Sarpedon letět technici i při třetí cestě. Počítám dobře, ne?“ reagoval na Altarův údiv. „Při první cestě to postavíme tak, že odřezky půjdou na skládku. Z druhé cesty přivezou ingoty a vzorek odřezků, při třetí se případně linka předělá.“

„Počítáš dobře, Luciene,“ zasáhl Adam, „ale dá se to zjednodušit. Postavíme to, jak říkáš, ale počkáme si na pár prvních odřezků. Alespoň se zvýší pravděpodobnost správné funkce. A když se budou odřezky panu Newmanovi líbit, hned při druhé cestě tam poletíme znovu a dopravník předěláme.“

„Abychom to nezamluvili – provedl jsem rychlou kalkulaci, a když ingoty s odpadem plus odřezky nebudou obsahovat nějak významně méně kovů, než uvádíte, pak bude nutná dvojnásobná výkonnost linky. Jedna celá tři je málo. A když trochu popustím uzdu fantazii, časem se možná hodí dokonce tří- až čtyřnásobná výkonnost. Abyste mi rozuměli – mám více dodavatelů a s větší půlkou mám dlouhodobé smlouvy. Když si nechám toho nejspolehlivějšího a ostatním ty smlouvy vypovím, bude přechod na kovy od vás trvat více než rok. Zjišťoval jsi, Luciene, jak moc se navýší těžba, když se nasadí ta výkonnější varianta?“

„Zjišťoval. Čas řezání a luxování je přibližně v poměru jedna ku dvěma. Když ty dvě činnosti oddělíš a ještě zdvojnásobíš počet manipulačních krků, dojde ke čtyřnásobnému navýšení. Výrobce uvádí pětinasobek, protože použil silnější laser a řeže se dvacet na třetí kostek. Cena je ale trojnásobná.“

„Výborně,“ zajásal Altar, „Co vy na to, pane Hopsale? Risknete rovnou nákup dražšího systému?“

„Risknu. Jak jste řekl: jakmile budeme mít k dispozici relativně neomezený přísun calositu, jeho spotřeba rapidně vzroste. Samozřejmě si uvědomuju,“ usmál se na Luciena, který se zamračil, „že dojde k nasycení trhu i našich potřeb. Také Ikárie nebude za čas vědět, co s penězi. Napojení na GWW jednohlasně odmítli, ale výtah se využije pro dopravu zboží nebo třeba na svatební cesty. Jakmile však začne Ikárie obchodovat, začne všem vykukům vrtat hlavou a dovedu si představit, že jak bude bohatnout, bude lákat vydřiduchy ze všech stran. Bude potřeba obranný systém, a to je hodně drahá sranda. Dal jsem Cibovi za úkol spočítat, kolik by stál takový systém, jaký jsem s pomocí Esencie vybudoval kolem Hopsinky – dopočítal se k částce větší, než jsem na Hopsince za těch pět let proinvestoval...“

Ale nemyslete si, že nepřemýšlím taky trochu dál. Než jsem odletěl na Sarpedon, zadal jsem Mirandě Hermanové veřejný průzkum ohledně zájmu pozemšťanů vystěhovat se na Ikáriu. Zájem deklarovalo obrovské množství lidí i párů. A to přesto, že tam není napojení na Galaktickou síť. Otvírá se spousta možností: budou nejen prostředky, ale také potřeba prací...

Uděláme to jednoduše: na Hopsince postavíme vyrovnávací sklady a linku na Sarpedonu nastavíme tak, aby se zastavila, když se její sklady zaplní. Když

budou ty sklady větší, než pojme ten největší nákladák, nebudeme muset řešit nějakou pravidelnost v odběru. Nebude-li potřeba, nákladák nikam nepoletí, na druhou stranu ale nebude problém letět hned dvakrát po sobě. Lucien se zamyslí a Cib provede pár simulací, ale myslím, že takto se systém vyrovná s jakoukoliv budoucí situací... Souhlasíš, Luciene?“

„Souhlasím, ale rovnou ti říkám, že budou potíže. Technické i finanční!“

Adam se usmál:

„Potíže jsou od toho, aby se řešily. Však ty je zvládneš, příteli.“

Pak se obrátil na Kena:

„Nemáte někde v koutě zastrčený nějaký malý stroj na pokusy? Nějakou koronární sondu, jejíž motor byste předělali na spalování Sirupu?“

„Nemáme,“ usmál se Ken. „Víte, že tohle si Země hlídá. V mnohém s přístupem pozemské vlády nesouhlasím, ale s tímhle ano. Bez výhrad. Pro vaše pokusy ale malou sondu můžeme upravit. Myslím, že váhový limit je dost vysoký, aby vám to nebránilo v rozletu.“

„Děkuji. Ani řídicí systém nemusíte měnit – vůbec nemusí vědět, že má nějakou speciální nádrž. Nejspíš by se tím neměl zatěžovat ani NSH v pozdějších aplikacích. My si vytiskneme nádrž podle návrhu Stena Balona, kterou po testech namontujeme na vaši sondu... Berte to jako objednávku, prosím.“

„Uděláme vám ji. Jak chcete vyřešit čidla krystalizace?“

„To opravdu netuším... Však on Sten na něco přijde!“

* * *

Amina zaparkovala na oběžné dráze Měsíce, odkud bylo možné dovolat se na Zemi. Adam si nejprve nechal spojit výrobce malých reaktorů a firemní počítač mu spojil hlavního inženýra.

Hlavní inženýr měl kancelář na ochozu téměř až u stropu patnáct metrů vysoké montážní haly. Bělovlasý muž se tvářil unaveně, ale když viděl Adama, přeci jen se trochu usmál:

„Vida, pan Hopsal. Dobrý den. Aha, voláte od Měsíce. Vy tam asi nemáte takové vedro jako teď já... Potřebujete nový reaktor?“

„Přesně tak. Nemáte zase nějakou tu zastrčenou dvacítku?“

Tři sekundy.

„Nemáme. A žádná další právní bitva se nekonala. Samozřejmě není problém vám ho vyrobit. Jak rychle ho potřebujete?“

„Nespěchám, stačí mi těch standardních čtyři až šest týdnů. Přijmout objednávku můžete i vy?“

Tři sekundy.

„Samozřejmě ji mohu založit i já. Tuším, proč se na to ptáte, ale ta pomalá dáma už tu nepracuje. Takže po nás chcete M20... Já od vás zase budu chtít zálohu. Po té šlamastyce z loňského roku bereme tři čtvrtiny, ze známosti polovinu.“

„Ano, odhadl jste důvod dobře. Doufám, že když už není, tak ne proto, že

by se jí stalo něco vážného. Zálohu neřešte – spočítejte mi to a já zaplatím celou částku. Znáte to: co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek... Ovšem pozor! Esencie už tu není, přeprava bude klasická. Připočítejte tedy dopravu na astroport SPGV. V objednávce by také mělo být uvedeno, že požaduji dvojitý výstup.“

Tři sekundy.

„De facto ji dohnala ta nejhorší nemoc, na kterou nakonec umřou všichni: musela odejít do důchodu. Expresní platbu vezmeme jako expresní příplatek. Reaktor bude připraven za tři týdny. Pošleme vám zprávu, nikoliv kdy bude hotovo, ale již s termínem dohodnutým s astroportem. S tou Esencí je mi to líto. Co se stalo?“

„Na doručení zprávy ale počítejte prosím s pěti dny, nebo raději s celým týdnem. Pro Esencii si přišli její stavitelé. Přežili a svou civilizaci obnovili... Už si nebudu vymýšlet, pošlete mi kopii s cenou a já to hned zaplatím... Málem bych zapomněl – pozdravuje vás Lucien. Děkuji a na shledanou.“

Tři sekundy.

„Posílám. Děkuji, vyřídte Lucienovi moje pozdravení. Na shledanou.“

+ + +

15. Enerit v akci

Hned po snídani se tři zvědavci sešli ve fyzikální laboratoři. Sten namířil pyrometr na zelenou krychli, která tu stála od včera, aby se ohřála. Spokojeně se na ostatní usmál a konstatoval:

„Teplota prostředí.“

Pak krychli vzal do obou rukou a pokusil se její poloviny spojené viditelným švem od sebe odtrhnout. Ale nešlo mu to. Tak si na to vzal dílenský laser, nastavil nejmenší výkon a svár přešel postupně na všech čtyřech stěnách. Potom zabral a na stůl vypadlo víčko od lahve – neporušené, bez jediné vady.

Adam zajásal, Irk se divil:

„Ono to fakt funguje!“

Také Sten byl nadšený:

„Máme tu úžasnou věc. Sice nevíme, jak funguje, ale je reálná. Co s tím, Adame?“

„Něco málo ale víme. Hlavní omezující podmínka: nízká teplota. Musíme zjistit, kde je hranice, za které to ještě funguje. Na experimenty musíme ale vyrobit něco většího. Jaké jsou možnosti opracování eneritu?“

„Špatné,“ prohlásil Irk. „Cokoliv s ním začnete provádět, snaží se z toho získat energii. Však se podívejte, jak zesvětlal, když ho Sten řezal. To jste měl vidět, co se dělo, když jsme na něj vzali obyčejnou pilu: řez byl hluboký sotva pár milimetrů, ale plátek už neměl skoro žádné zoubky a pak se zlomil, protože byl zkřehlý. Pilovat se to taky nedá – musíte to dělat v rukavicích, jinak vám k pilníku přimrzne ruka. Určitou šanci máte s laserem, ale musíte nastavit velmi krátký puls. Fígl spočívá právě v teplotě okolí: bude to skvělý vojenský materiál, protože v kosmu není ani laser účinný. A ještě dodáte nepříteli energii na protiútok.“

„Děkuji, pane Poitigé, za připomenutí hrozícího nebezpečí. Rozhodně enerit nemíním dát pozemšťanům, byť by platili horami zlata. Časem k tomu samozřejmě dojde, tomu nezabráníme, ale musíme se snažit, aby okamžik vojenského nasazení nastal co nejpozději. Doufám, že se mnou souhlasíte?“

Sten souhlasil okamžitě, Irk měl nějaké nepodstatné výhrady. Po pěti minutách ale Adam diskuzi ukončil:

„Konec diskuze. To všechno budeme řešit, až se jednou dopracujeme k praktickému využití. K vašim pochybám dodám, co mi nedávno řekl starosta Ikárie: *Člověk není ovce, aby se nechal vláčet okolnostmi a svou špatnou povahou...* Takže jaká je odpověď na mou otázku?“

Chemik byl chvíli zmaten, ale pak se chytil:

„Odlévání a tisk. Odlévat je třeba tekutý enerit krátce po jeho syntéze, pro tisk je nutný prášek, smíchaný alespoň s pěti procenty vodivého kompozitu. Viděl jste ale sám, že funguje i při třiceti procentech vodivé gumy.“

„Chápu. Potřebujeme ale vědět, kolik procent eneritu je třeba, aby fungovala ta teleportace. Z čeho je ta krychle?“

„Pět procent kompozitu. Ovšem nevodivého.“

„Aha, tak ještě v tom je rozdíl... Pane Poitigé, připravíte dvakrát pět kostek eneritu s různým procentem kompozitu vodivého a nevodivého. Konkrétní procenta nechám na vašem uvážení. Pak je pošleme na Brumíka a Hovora je dá ven. Zítra nebo pozítří ráno tam zaletíme a otestujeme jejich chování... Cibe, plánuje se cesta výtahu?“

„Ano, pane. Nashromáždilo se dost věcí, plánoval se odjezd v deset hodin. Mám ho pozdržet?“

„Přesně tak. Vejdou se tam ta dvě kila navíc?“

„Samozřejmě, pane.“

„Tak odlož start na...“ podíval se na Irka a ten obratem doplnil:

„Na dvanáctou.“

„Klidně to odlož až na třináctou, Cibe... A teď nám Sten ukáže svůj návrh.“

„Cibe, zobraz animaci nádrže,“ přikývl Sten a ukázal na monitor. „Je to přesně tak, jak jsem říkal. Vzhledem k velikosti tam budou jen čtyři komory, na vyzkoušení principu to určitě bude stačit. Tiskový soubor je připraven.“

„Výborně, nech ho vytisknout... Jak jsi vyřešil zpětnou vazbu?“

„Nic jiného než kamery jsem nevymyslel. K řízení nebude stačit bezduchý systém. Bude to muset být speciální AI.“

„Hmm... Takže na hvězdoletu to bude hlídat NSH? Řekl jsem Kenovi, že ne. Pro experimenty bude naše stavebnice stačit?“

„Víš, Adame, já jsem dobrou čtvrtinu věcí do dneška ještě nerozbalil. Ani na toho úklidového robota jsem to nepotřeboval. Ale teď budu muset. Ale myslím, že ano – stavebnice nám bude na suché pokusy stačit. Na sondě bude ovšem třeba řídicí systém doprogramovat tak, aby zohlednil zvýšený výkon motoru a možnost výbuchu. Musíme mu dát k dispozici více informací o stavu motoru. Možná, že by nebylo od věci rovnou požádat Wilsona o zesílení stěny spalovací komory. Sondě se nic nestane ani při nějakém překvapivém nárůstu výkonu a my budeme mít relevantní data i z těch extrémních dějů.“

„Dobře. Když už budeme pozítří v kosmu, zaletíme na Doru. Už máme těch požadavků příliš, chtělo by to sepsat. Připrav, prosím tě, pro Kena technickou specifikaci a objednávku prací. Taky nech nádrž vytisknout a rozbal stavebnici. Vy, pane Poitigé, připravte navíc enerit do kompozitu. A také rovnou můžete vyrobit čtyři iniciátory krystalizace podle Stenova požadavku. Já půjdu popohnat Luciena a zkontrolovat Alana.“

* * *

Když Adam vstoupil, byl Lucien připraven, protože ho městský počítač včas

informoval. Usmál se a s nádechem provokace se zeptal:

„Tak co tě trápí, Adame?“

„Ahoj. Klidně to můžeme pojmout jako sezení u psychoanalytika. Těší mě, že je to zdarma... Zajímalo by mě, zda dokonalejšímu vyčištění ingotu calositu brání nějaké fyzikální zákony?“

„Ne. Fyzikální ne. V dnešní době to je plně parametrizovaný proces. Ale jako vždy je skutečný výsledek dán kompromisem možností a vedlejších efektů. Jinými slovy: je hezké, že *chceš* a že část problému *vědět* je vyřešena, zbývá ale část *moci*, která snadno předchází dvě části zhatí.“

„Asi tě vážně přeškolíme na psychoanalytika, toho v Brumlanu nemáme.“

Adam své prohlášení nemyslel žertem ani trochu, ale výsledek ho, v souvislosti s loňskou tragickou událostí, potešil – Lucien se začal smát. Rychle se přeorientoval a usmál se taky. Rozvinul svou myšlenku:

„Proč tedy nevyčistíme calosit úplně? Investice do lepšího zařízení a více energie se nám vrátí, protože Altarovi zaplatíme o dost méně.“

„Chybná úvaha, Adame. Na pětadevadesáti procentech se křivka nákladů láme a jde nahoru po skocích – co procento, to dvojnásobek! Můj návrh skončil na předposledním kroku: můžeme mít ještě o jedno procento lepší vlnovou čističku, ale pak už funguje jen plazmatický separátor. Jenže to jedno procento zaplatíš dvojnásobnou cenou a o čtvrtinu větším zbytkem. Nemá to význam, protože stejně to budeš muset dát Altarovi na dočištění. Jemu se tak obří investice vyplatila, jeho továrny mají značnou spotřebu. Smiř se s tím, že bez plazmatického separátoru šestidevítkový calosit mít nebudeš!“

„Děkuji za vysvětlení, už chápu. Je jasné, že když je Altar ochoten calosit dočistit, je nesmysl linku na Sarpedonu prodražit.“

„Tvá představa je stále naivní, takový separátor je dražší než celá naše kolonie... Jak říkám: fyzikálně není žádný zádrhel, ale dovolit si to může jen Dora a Země. Na Doře jsou po padesáti letech existence dva separátory, na Zemi je k dnešnímu dni aktivních všehovšudy patnáct – z toho čtyři ještě ani nejsou splacené. Takže asi tak...“

„Jak čistý byl calosit z Ikárie?“

„Altar tvrdí, že sto procent. Pravděpodobnější vysvětlení je, že jednu částici nečistot ze sta milionů detekovat nedokážeme. Nula není reálná... Již dosažení osmidevítkové čistoty je něco fascinujícího. Abys věděl, zamyslel jsem se nad dostupnými informacemi a došel jsem k závěru, že čišťení probíhalo přímo na Sarpedonu a nějak k tomu využívali gravitaci planety.“

„Fascinace vědou je určitě hezká, ale ve spojitosti s jejich ignorací vůči svému okolí je to katastrofa. V textu, který poslal biolog Forsetimu do komunikační budky, totiž stálo, že nás chválí za obnovu přírody u vypuštěného jezera – vzpomínáš na tu akci s filtrací bahna na Ikárii?“

„Ano.“

„Byla tam poznámka o tom, že znají civilizace, které se udržováním přírody moc nezabývají. Možná tím myslel, přinejmenším částečně, taky tu svou. I kdyby na třetí planetě žádný Fyton nežil, tak ignorovat, že mrak těžkých kovů uniká z mé technologie a ničí život na jiné planetě, to je přinejmenším sprosté.“

To spadá do kategorie skutků, které se dělají jen proto, že se dělat mohou.“

„Dovolím si připomenout, že rada *Nehas, co tě nepálí* pochází z naší drahé kolébky Země. Koluje mezi námi už mnoho století a mnozí se jí aktivně řídí. I ve dvaadvacátém století.“

„Ale když jsem příčinou požáru já, tak i v případě, že mě to nepálí, bych to sakra hasit měl!“

„Nerozčiluj se, příteli, já s tebou souhlasím. Vezmi však v potaz smutný fakt, že tohle už ta rada neobsahuje. Kde je psáno, že se jí nebudou lidé řídit i ve třiatřicátém století? Nejspíš se Altuřané od nás moc neliší ani v oblasti morálky. Možná proto nemají problém nám přenechat planetu s nalezištěm calositu, protože jim připomínáme jejich vlastní začátky. Musíš připustit, že někdy je ta rada i hodna následování. Takže prohlašovat, že jsou Altuřané zkažení, nemusí odpovídat pravdě. Přinejmenším při pohledu do vlastních řad. Však si vzpomeň na srážku lidí s cety.“

„Máš samozřejmě pravdu. Jen jsem podlehl znechucení z konce další růžové bubliny.“

„Co tím myslíš?“

„Však se neustále opakuje jeden blud: až nastane to a to, budeme se mít už jen dobře. Jediné, co se mění, je šířka problému. Začalo to už v jeskyních: *až se zbavíme toho zlého náčelníka, budeme se mít všichni dobře*. Pokračovalo to přes politické strany: *až se dostane k moci ta a ta strana, budeme konečně v ráji*. Aktuálně se snažíme vyhrabat z kocoviny po selhání bludu: *až budeme cestovat po hvězdách, budeme se mít skvěle*. Ale pár nešťastníků, co předběhlo dobu, už pláče nad rozbitým snem: *až se setkáme s jinou vyspělou civilizací, zjistíme, jak vypadá dokonalá morálka, a už navždy nám bude blaze...* Raději toho necháme, protože dál mě napadají už jen samá sprostá slova!“

„Dobře, uzavřeme to. Poslechni si dobře miněnou radu psychoanalytika: *přestaň se tím trápit – jiné tyhle otázky netrápí vůbec...* Otázka na čistotu calositu byla jediná, nebo jsi vymyslel ještě něco?“

„Ještě jednu hloupou otázku: proč se těch odřezků z vysokofrekvenčního čištění nezbavíme tak, že je místo skládky hodíme zpátky do první pece?“

„To není hloupá otázka. Tou otázkou jsem se při návrhu zabýval a výběr jsem podřídil požadavku *jednoduše a levně*. To jsem samozřejmě netušil, že dohoda s Altarem bude, že mu odpad přivezeme také. Za dané situace se tou otázkou ale znovu zabývám a problém to není. Je tu však mnohem větší problém a konzultace s investorem je to nejlepší, co teď mohu udělat...“

Nastíním ti problém: z těžebního stroje přichází materiál kontinuálně. Levná a jednoduchá tavicí pec ale funguje dávkově. Rozpor je řešen dvojicí nádob: zatímco v jedné se předchozí dávka taví, do druhé přichází materiál z těžby. Nádoba musí být tak velká, jak velká je produkce materiálu za dobu, za kterou dokážu pecní dávku roztavit. Plus doba sedimentace. Ještě musíš přidat roztavený zbytek, který nelze kvůli čistotě z nádoby odebrat. Z toho potom vychází velikost ingotů a výkony následujících zařízení...“

Když budeme odřezky vracet zpět, bude třeba přidat řezačku nebo drtičku, tak aby do pece přicházelo přibližně totéž, co z těžby. Pozitivní bude to, že

tenhle materiál bude mít teplotu kolem padesáti stupňů, a nebude třeba ho nahřívat tak jako vytěžený materiál, který má teplotu kolem stovky. Pod nulou, samozřejmě. Ideálem, který hodlám dodržet, je synchronnost jednotlivých operací, takže bude platit, že do pecní dávky přijde právě jeden odřezek. Také se snadno vyrovnáme s počáteční nestabilitou, kdy ještě žádné odřezky nemáme. Abych nemusel zvětšit nádoby a nezvětšily se ingoty, musím ohřívat rychleji. Je to ale jen nepatrně. Dokonce ani nevádí, že se změní poměr mezi nečistotami a calositem – jen se upraví pozice odtokových otvorů.

Mnohem větší problém ale je ta pětinasobná produkce. Nemračil jsem se kvůli zvýšení ceny za paralelní hlavici, ale kvůli těm důsledkům, které to bude mít. Technické i finanční. Už to nelze považovat za triviální problém a ztrojnásobení ceny se nebude týkat jen hlavice, ale celé linky...

Budou třeba větší stavby. Podzemní prostory nebude možné využít. Životnost těžebního zařízení jako takového se nezkrátí, ale buď ho budeme po dvou letech stěhovat, nebo se bude muset ještě víc prodloužit pracovní rameno. Sice jen dvakrát, ale může se také stát, že to nepůjde. Ještě jsem to nepočítal. Nevíme, jak silná je povrchová vrstva s calositem, takže zvýšení těžební hloubky by také mohl být problém...

A potíže se týkají také zpracování. Na Sarpedonu je sice jen třetinová gravitace, ale i tak bych raději nezvyšoval objem pecí, protože se tím zvýší také zatížení dopravníků a další potíže, ale pokusím se nasadit všechny figle, které znám, pro zvýšení rychlosti tavení a sedimentace. Nemale potíže také budou se skladováním. Sklady byly navrženy s ohledem na sto padesát procent pravidelně odebíraného objemu. Linka měla pracovat v reálném čase, tj. na padesáti procentech produkce měla zpomalit s ohledem na dobu příletu nákladáku, na devadesáti procentech zpomalit na polovinu a tak dále. Tím se okamžik odstavení linky měl oddálit o deset dní. Kdyby se nákladák zdržel víc, musela by se linka opravdu odstavit, což není nic jednoduchého. Roztavené materiály nemůžeš nechat v pecích ztuhnout. Dalo se to zvládnout, protože jsem to bral jako výjimku, že hvězdolet nepřiletěl kvůli závažné situaci. Jenomže teď to má být běžná věc. Odběr bude nepravidelný, a to za pětinasobné produkce...

Všechno ti to říkám proto, abys nebyl v šoku, až ti oznámím konečnou cenu. Připravím ti další dva návrhy: ten stávající, doplněný o zpracování odřezků, a ten s nepravidelným odběrem při pětinasobném výkonu. Nejde jen o cenu, Adame, ale také o čas. Myslím ten výpočetní. Počítej s nebezpečím, že simulacemi vytížím Ciba tolik, že možná bude při řeči zadržávat.“

Lucien byl tak šťastný, že se zbavil vší té zátěže; cítil se lehký jako obláček a tak uvolněně, že se dokázal svému tipu zasmát spolu s Adamem.

* * *

Kvůli potížím s hořákem neodjel výtah včera v jednu, ale až ve čtyři. Přesto Cib hlásil Adamovi u snídaně, že krychle jsou na Brumíkovi. Také ještě dodal, že Sten je od pěti v laboratoři, že Irk je tam od šesti také a že mají prakticky

vše připraveno.

Po snídani Adam doprovodil Amandu do její kanceláře. Vedli se za ruce a před kanceláří se dlouze objímali a líbali. Po rozpačitém shledání po dlouhé době se teď nějak nemohli jeden druhého nabažit. Pravděpodobně si Amanda, po zhlédnutí reportu uvědomila, že chybělo jen trochu a svého muže by navždy ztratila. Také Adamovi se rozleželo, o co všechno by tím činem přišel, a snažil se být Amandě nablízku.

Když vstoupil do fyzikální laboratoře, Sten akorát oslovil počítač. Větu nedokončil a jen se usmál:

„Dobré ráno. Právě jsme tě chtěli dát hledat, protože Cib nám už před pěti minutami řekl, že jsi právě odešel z jídelny.“

Adam zvedl hlavu ke stropu:

„Děkuju, Cibe, to bylo od tebe milé,“ pak se na Stena usmál. „Byl jsem doprovodit Amandu... Prý jste nemohli dospat?“

„Dobré ráno,“ připomněl se Irk. „Však také už máme pokus připravený.“

„Jsem jedno velké oko a ucho... Co ta stavebnice, Stene?“

„Není to žádná sláva. Všude samé nadšené proklamace a jásavý popis zbytečností, ale že řídicí jednotka má jen osm vstupů a šestnáct výstupů, se nedoviš, dokud to nerozbalíš.“

„A?“

„Osm vstupů je dost, ale šestnáct výstupů je málo. Ovládám čtyři místa ve čtyřech komorách, na další ventily už nezbylo. Přívod Sirupu si otevřeme ručně, výstup je volný. Bude to prskat... Tady je nádrž.“

„Udělal jsi okénka?!“ podivil se Adam. „Nebude to...“

„Nejen okénka, také potrubí je místy průhledné. Chtěl jsem všechno vidět. Samozřejmě po našich testech tam navařím pláty stejného kompozitu. Nikdo nic nevidí... Můžeme se do toho pustit?“

„Je to na vás. Já budu jen tiše zírat.“

„Tak jo – Irku, naplň vstupní potrubí!“

Irk otevřel kohout a zelená tekutina zavířila v potrubí. Vzápětí se však zastavila před ventily jednotlivých komor. Sten přidal komentář:

„Potřebujeme Sirup pod tlakem. Jeho víření pak v komoře způsobí, že krystalizace nezačne okamžitě. Už si s tím chvíli hraju a něco jsem nastavil, ale algoritmus plnění komory bude chtít vyplíat. Mám vážné obavy, že zkapalnění krystalů poškodí kamery, a žádnou jsem tam nedal. Osm vstupů je dost, protože funkce multiplexuju... Komora jedna, plníme!“

Zelený proud vystříkl do komory vlevo, a přestože protékal přes krychli eneritu, nic se nedělo. Ale malá komora se rychle plnila a Sten vysvětloval:

„Nádrž je naležato, protože simuluju směr gravitace od generátoru lodi. Bohužel se postup plnění liší podle směru gravitace. To se bude muset ještě domyslet.“

Ventil se uzavřel a Sirup přestal přitékat, přestože komora ještě nebyla plná. Hladina se uklidnila a za chvíli bylo zřejmé, že probíhá krystalizace. V okénku bylo jasně vidět, že hladina poklesla. Sten zvedl obě ruce:

„Nic nemačkám. Nemám žádnou zpětnou vazbu – celý algoritmus je zatím jen časování vztažené na množství Sirupu. Přerušení je důležité, protože v komorách není vakuum, ale vzduch.“

Po několika sekundách se ozvalo krátké zasyčení a do komory začal přitékat další Sirup.

„Po krystalizaci se upustí stlačený vzduch nad hladinou a přidá se další Sirup. Pak to ještě třikrát zopakuje... Komora má objem přesně čtyři celé šedesát dva decimetry krychlové. Nádoba má ukazatel hladiny, takže uvidíme odebrané množství. Jen připomínám, že tu máme ideální podmínky.“

Když se komora zaplnila jedním obřím krystalem Sirupu, poklepal Irk na budík na tlakové nádobě a hlásil:

„Šest celých sedm decimetru.“

„Jak vidíš, skoro polovina. Cibe?“

„Čtyřicet pět procent.“

„Nechtěl jsem zdržovat, ale mohly by proběhnout ještě dva malé cykly plnění, takže bychom se přiblížili padesáti procentům... Teď pošlu do eneritu impulz, ale současně musím otevřít výstupní ventil. Protože nemám výkonový spínač ani patřičný zdroj, bude impulz sotva čtvrtinový. Možná pětinový... Tak teď!“

V komoře to lehce zajiskřilo mezi krystalem Sirupu a stěnou. Prakticky okamžitě se krystal začal rozkládat a z komory vylétl proud Sirupu, proběhl středovou rourou a vzápětí začal stříkat do sběrné nádoby, kde drobné jiskření nebralo konce.

„A to je všechno,“ rozhodil Sten ruce. „Musíme ještě zjistit, jaký vliv bude mít přetížení na krystaly, protože sonda nemá tak výkonné tlumiče.“

„Nechal jsi pokus zdokumentovat?“ zeptal se Adam.

„Ano.“

„Cibe, pošli dokumentaci Evě. Až poletím na Doru, což kvůli Lucienovi bude brzo, dám to Wilsonovi. Vlastně jsme se domluvili, že tam zaletíme před testem krychlí kvůli technické specifikaci motoru. Máš ji hotovou, Stene?“

„Ano.“

„Cibe, Stenovu specifikaci dej Evě taky... Cib mi hlásil, že krychle jsou na Brumíkovi a Hovora je dal ven hned. Takže jsou na mraze už čtyři hodiny. Kdy tam poletíme my?“

„Kostkám by čtyři hodiny mohly stačit,“ prohlásil Irk a Sten souhlasil:

„My totiž nevíme, zda je efekt vyvolaný teplotou okolí, nebo jejich teplotou. Má-li z toho být dopravní systém, určitě nechceme, aby se obsah dostal na teplotu absolutní nuly. Proto jsme tentokrát testovací věc obalili tepelnou izolací.“

„Co jste vlastně dovnitř dali?“ zajímal se Adam.

„Posbírali jsme ze stavebnice všechny moduly, co mají vlastní baterii a displej. Cib na všech spustil stopky. Po testu bude zajímavé porovnat jejich a náš čas.“

„Dobře, tak půjdeme. Budeme je odpalovat laserem a Ed pro ně bude

skákat z Aminy... Cibe, řekni Edovi, ať si zase vezme lano a přijde k Bručounovi. Letí s námi.“

* * *

Zatímco si Ed v přechodové komoře Aminy chystal pružné lano a Sten umisťoval laser, vysvětloval Irk počítači orbitálního ostrova, jak bude experiment probíhat:

„Znovu budeme teleportovat krychli po ozáření laserem jako předtím. Snažíme se zachovat stejné podmínky, takže krychle by se měla objevit na sto sedmém kilometru. Po tobě chceme, abys sledoval místo objevení a stanovil dobu přesunu. Také budeme chtít její přesné souřadnice, aby ji Ed chytil hned napoprvé. Abys rozuměl: každá kostka má trochu jiné složení a také jinou váhu. Snažíme se zjistit, jaký vliv to má na vzdálenost teleportace nebo na její rychlost... Všichni připraveni?“

„Ano,“ hlásila Eva na frekvenci skafandrů.

„Tak pozor: ká jedna, nevodivá pět procent... Start!“

Laser bliknul a krychle zmizela. Brumík hned hlásil:

„Sto sedm kilometrů, tři sta pět metrů a šest set padesát milimetrů. Zánulový čas.“

„Vážně nula?“

„Nevím. Obnovovací frekvence vnějších kamer je jedna milisekunda, a já s tím nic neudělám. Když je přesun v rámci jednoho snímacího cyklu, nezjistím žádný rozdíl.“

„To je pěkný šlendrián!“ rozčílil se Irk. Ale protože s ním Brumík neměl ty správné zkušenosti, bezelstně ho informoval:

„Jak mě lidé udělali, takový jsem.“

Adam se Stenem se smáli a Irk málem explodoval. Do toho Eva hlásila:

„Amina na pozici, krychle zaměřena. Ede, skákej!“

Otevřela vnější dveře, robot se mocně odrazil a zdánlivě pomalu plul vzduchoprázdňem. V jednu chvíli udělal rychlý pohyb a hlásil:

„Krychle zachycena... Vracím se.“

Za další tři minuty hlásila Eva:

„Amina mimo, aktivní oblast volná.“

Irk vyrovnaným hlasem ohlásil další odpal.

* * *

Amina podlétla protiradiační štít, prudce zrychlila a zanedlouho vstoupila do subprostoru směr Dora. V pilotní kabině probíhalo vyhodnocení. Adam a Sten seděli v křeslech, Irk na vyklápěcím sedátku. Tvářil se dost smutně.

„Proč se tak tváříš, Irku,“ ptal se Sten.

„Mrzí mě, že jsem udělal chybu.“

„Jakou chybu? Že ses nechal vytočit počítačem?“

„Pfff,“ mávl Irk rukou. „Myslím váhu krychlí. Měly sice různou váhu podle

typu a množství kompozitu, ale na všechny jsem použil stejné množství eneritu. Proto skočily všechny stejně daleko.“

„Ale to je skvělé,“ zajásal Sten a Irk na něj vyvalil oči. „Naopak jsi udělal dobře! Díky tomu víme, že množství kompozitu do pětadvaceti procent nemá na vzdálenost teleportace vliv. A je jedno, jestli je vodivý, nebo nevodivý. Pokud se potvrdí, že obsahu se skokem nic nestane, zbývá už jen vyzkoušet, jak se bude chovat krychle pokrytá průhledným materiálem. Energie paprsku se k eneritu dostane, ale co se při skoku stane s tímto materiálem, netuším.“

„Myslíš, že se nepřesune? Rovnou to můžeme udělat tak, že uvnitř kompozitní krychle bude krychle eneritu a laser se k ní dostane malým průhledem ve stěně.“

„Víte, co mě napadlo,“ ozval se Adam a znělo to zasněně, „že vezmeme sud, obalíme ho eneritem a ponoříme ho na Hopsince do hélia, nebo do dusíku, a zatímco enerit bude chladnout, sud naplníme Sirupem a pošleme ho na oběžnou dráhu jediným výstřelem z laseru.“

Irk přikývl:

„Při některém budoucím pokusu budeme muset zjistit i minimální teplotu, při které to funguje. Třeba bude tekutý dusík stačit.“

„Má to ovšem jednu vadu,“ připomněl Sten. „Teleportace nemění hybnost tělesa. Muselo by se to posílat až do některého Lagrangeova bodu, jinak ti to spadne zpátky.“

„Dovolím si definovat novou poučku,“ reagoval na to Adam s ironickým úsměvem. „Každý i sebejednodušší problém umně skrývá své jádro do spousty problémů naprosto nepodstatných...“

* * *

Přiblížili se k Doře a Adam si nechal spojit Kena Wilsona:

„Hopsal, dobrý den.“

„Dobrý den. Znáš ty vaše teorie o náhodě, ale někdy je to vážně neuvěřitelné! Jsou to tři hodiny, co jsme byli požádáni o zrušení malé servisní akce. Měl byste čas pozítří hned ráno? Vy a Amina.“

„Určitě ano. Děkuji. Co je to hned ráno?“

„Řekněme v osm. Přímou v servisním doku číslo dva.“

„Jsme domluveni... Je nás tu víc a věřte, nebo ne, přiletěli jsme kvůli něčemu jinému: Sten promyslel technickou specifikaci motoru do pokusné sondy. Podle posledního stavu našich znalostí by bylo nejlepší udělat ten hvězdný motor rovnou s pevnější spalovací komorou a nejdolněšími čidly. Druhý soubor, který vám pošleme, je video z posledního pokusu s ukázkou činnosti nové nádrže. K tomu přidáme její specifikaci, protože zůstáváme u původního plánu, abyste ji do sondy zakomponovali. Přivezeme vám ji už natankovanou... Kdybyste si všiml rozporu mezi specifikací a videem z pokusu, pak nejde o chybu, ale o to, že ve stavebnici, kterou jsme zneužili, nemáme dostatečně silné spínače. Také potřebujeme, než sondu pošleme do subprostoru, otestovat chování Sirupu při největším přetížení, jaké sonda

zvládne. Nevíme totiž, jestli nedojde k předčasnému zkapalnění krystalů nebo jiným potížím.“

„Jerry, přijmi ty soubory,“ přikázal Ken a ujistil se: „Takže se máme pustit do stavby sondy?“

„Ano... Ještě potřebujeme jednu věc, kvůli které přistaneme. Chybí nám čtyři kamery, které namontujeme do nádrže. Musí odolat nejen Sirupu, ale i pořádnému elektromagnetickému impulzu. Mohl byste je, prosím, po robotovi poslat do hangáru? Samozřejmě mi je připište na účet.“

„Než přistanete, budou připraveny.“

„Děkuji. Teď je to opravdu vše. Na shledanou.“

Než vše s Kenem probrali, obdržela Eva od řízení provozu pokyny a Amina na oběžné dráze manévrovala na přistání do nejmenšího hangáru. Nemuseli sice čekat na jiné lodě, ale stejně jim to trvalo deset minut. Dalších deset minut bylo třeba na stabilizaci prostředí v hangáru. A tak když Adam vykoukl z přechodové komory, stál robot s krabičkou čtyř kamer na schůdcích. Podal mu ji se slovy:

„Mám vás pozdravovat od pana Wilsona.“

„Že mu děkuji. A tobě taky.“

„Rádo se stalo, pane. Na shledanou.“

+ + +

16. Stěhování jako drama

Polovina června byla ve znamení hektických příprav nejvzdálenější lidské stavby a dokončování sondy, která měla otestovat výkonnější hvězdný motor na vybuzený Sirup.

Zpracovatelská linka calositu nebyla něco, co by v továrně spíchli za odpoledne. Byl to řádný projekt, na kterém se podílelo mnoho dorských provozů, a měla také svého projektového vedoucího. Lucien si s vedoucími provozů na dnešní dopoledne naplánoval kontrolní den.

Adam si popovídal s Kenem nad plánem experimentů, probral otevřený účet s Altarem, a protože ten musel na zasedání své cestovní kanceláře, vrátil se do Aminy, která stála v hangáru dorského astroportu, a stáhl si poštu.

Jak očekával, měl ve schránce měsíční souhrn od Trevora z vrakoviště, ale také neočekávanou zprávu od Jestřábové. Zatímco vrakoviště běželo pořád stejně, zpráva od Andrey byla podezřelá:

Dobrý den!

Pane Hopsale, řekl jste, že budete na cestách dva měsíce a něco, ale třetí měsíc od našeho setkání, plného výmluv a her na upřímnost, je pryč a vy se neozýváte. Přitom ale vím, že jste před pár týdny jednal s panem Hermanem. Nemám-li si myslet, že nedržíte slovo, žádám vás o schůzku dvacátého šestého června ráno (jsem ranní ptáče) v mé vile. Ráda bych tu záležitost s Araberou konečně nějak uzavřela. Adresa je...

Adam si přečetl zprávu ještě jednou, ale moudrý z ní nebyl, protože popírala prakticky všechno, co s Andreou probral a prošel. Včetně vykání. Ale Adam nebyl z těch, co by hned začal pochybovat o duševní konzistenci pisatele. Pravda, u žen takové mozkové veletolečy vždy patřily mezi standardní zbraně, ale u teprve nedávno degradovaného majora byla pravděpodobnost přeci jen výrazně menší. Mnohem reálnější bylo skryté varování před nějakým vážným problémem. Co by to tak mohlo být?

* * *

Lucien nastoupil do Aminy, vyběhl schody do pilotní kabiny a posadil se do

druhého křesla. Adam na něm jasně viděl, že schůzka neproběhla zrovna hladce. Říkal si ale, že teď vidí namalované čerty na všech zdech, a raději počkal, až se Lucien vyjádří. Jestli se mu to nezdá a skutečně ho naštvá, tak to bude každou chvíli.

„Člověk by řekl,“ prohlásil Lucien tiše, jako by si nebyl jistý, že už sedí v bezpečí pilotní kabiny, „že inteligentní počítače zabrání blbosti převzít kontrolu nad lidským konáním. Ale i tady výjimky existují.“

Nezdálo se, že by chtěl podat bližší vysvětlení, tak mu Adam ukázal zprávu a chtěl vědět, co si o tom myslí. Lucien si ji přečetl a hned mu to bylo jasné:

„Zdá se mi, že ji k té zprávě někdo donutil. Ten někdo nezná detaily, jako například to, že ti nabídl tykání a tys přijal. A ty rozpory tě mají donutit přemýšlet. Asi by nebylo dobré na tu adresu nejit, ale chtělo by to vzít s sebou armádu! Třeba ti Altar pár vojáků půjčí.“

„Souhlasím s tebou. Mám však v záloze něco lepšího než dorské vojáky... Odvezu tě domů a poletím na Zemi.“

* * *

Amina s renovovaným povrchem přistála na severském astroportu, kde byla menší pravděpodobnost, že o Adamově přiletu budou případní potíživí informováni.

Bylo krátce po páté ranní, když nasedl do turbovlaku směr střední Evropa. O půl sedmé sedl do objednaného taxi a minutu po sedmé již vstupoval do centrály bezpečnostní služby Xavierova přítele. Muž u vchodu patřil do komanda, s nímž unesli¹⁴ spícího Arabera, a hned Adama poznal:

„Vítejte, pane Hopsale. Jdete za šéfem?“

„Ano. Nejsem ohlášen, ale je to důležité.“

„Klidně běžte. Pamatujete si, kde má kancelář?“

„Dokonale. Díky.“

Martin seděl nad ranní kávou a moc probuzeně nevypadal. Ale jen Adam vešel, zvedl hlavu a upřel na něj živý pohled. Také hlas zněl nadšeně:

„Vás bych tady nečekal, pane Hopsale! Co pro vás mohu udělat?“

„Dobré ráno. Patrně všechno... Můžu?“

„Samozřejmě.“

Adam se posadil, na stole rozbil epap a otočil ho k Martinovi:

„Přišla mi tahle zpráva... S tou ženou si tykám a k tak nepřátelské zprávě není žádný důvod. Motal se kolem ní nějaký chlap, co tvrdil, že je vyšetřovatel. Dal jí pasivní odposlech... Mám důvodné podezření, že mu nejde o vyšetřování zmizení senátora Arabery, ale že je to tajný, co se snaží dostat na kobytku mně. A že ji ohrožuje. Použil ji jako volavku a v případě potřeby ji použije i jako rukojmí... A šestadvacátého je zítra!“

„Kdo je ta žena?“

Adam přešel prstem po epapu a objevila se fotografie. Martin reagoval okamžitě:

---

14 Viz příběh Adam v Calosu, kapitola 24.

„Jestřábová. Vloni degradována z majora a propuštěna do civilu.“

„Správně. K tomu nemorálnímu činu na Gé ji donutily Nebojácné kočky na příkaz své královny. Když jsem to zjistil, právnícká mašinérie už se rozjela a soud se musel konat. Sehnal jsem jí toho nejlepšího právníka, přesněji mi vyhověl Xavier, a já dodal lehce kompromitující věci na velení Sluneční gardy. Nestačilo to. Po propuštění ji Nebojácné kočky mučily, našel jsem ji v jejich vězení. A teď mě dobře poslouchejte, Martine. Mám supertajné informace k Araberovi,¹⁵ což je třeba je zachovat. Vypadá to následovně: z vězení...“

Majitel bezpečnostní agentury byl z Adamova vyprávění v šoku, protože takovou šílenost ještě neslyšel. Ale byl spravedlivý – uznal, že osvobodit Araberu bylo správné a že bude správné pomoci i Andree. A že přitom pomůže také Adamovi, bude jen dobře.

„Dejte mi chvíli, rozdám úkoly.“

* * *

O dvě hodiny později věděli víc, přesněji všechno, co se dalo zjistit. Také Martinův strateg zapřemýšlel. Seděl teď s Adamem u Martinova stolu.

„Mám tu pár snímků,“ řekl Martin a postrčil před Adama epap. „Skutečně je s někým dalším v domě na uvedené adrese. Hajzlík je podle indicí mužského pohlaví. Jestřábová nemá bratra ani rodiče a podle vašich informací bude mít těžko milence. Že to není kamarád z Gardy ani z dětství, potvrzují další fotky... Podívejte: vilu hlídají další dva – jsou ozbrojení a shora skvěle maskovaní. Hajzlík počítal s tím, že se podíváte z oběžné dráhy.“

„A jak o nich tedy víte?“

„Naše služby musí být komplexní. Nejdůležitější investice nejsou do zbraní, ale do lidí. Poslal jsem tam dva velice šikovné mladíky, odborníky na rekonoskaci terénu.“

„Vzal jste to vážně a poctivě,“ reagoval Adam nadšeně. „Budu po vás chtít, abyste mi to na závěr vyčíslil, žádné kamaráčofity. Zaplatím vám to do posledního fufníku... Pokračujte, prosím.“

Slovo si vzal mladý strateg:

„Vymyslel jsem následující: zavoláme do vily a budeme tvrdit, že jistá její kamarádka jí posílá pár dívčích věcí ze školních let, které našla při stěhování, protože opouští Zemi. Skvělé na tom je, že skutečně taková kamarádka ze školních let existuje a že jsme se s ní už domluvili, aby to potvrdila – kdyby si to snad chtěl ověřovat. Pošleme tam kurýra s balíčkem, a protože hajzlík na to bude upozorněn, nebude to žádné drama. Logicky pošle ke dvěma ji...“

„Ten kurýr budu já!“ prohlásil Adam rozhodně. „Nechtěl bych ohrozit nikoho dalšího... Když se postaráte o ty dva maskované, bude to stačit.“

„Myslel jsem si to,“ přikývl strateg a Martin k tomu dodal:

„Vůz kurýrní služby se právě připravuje a také jsem poslal dva lidi do jejich ústředí pro originál uniformu, protože švadleny tu nemáme. Uvidíte sám, bude to dokonalé!“

---

15 Viz Adam v Esencii, strana 147 a dále.

„Jaká je pravděpodobnost, že ten hajzlík bude mít hlasový analyzátor?“

„Velká,“ přikývl Martin. „Vy tam volat nemůžete, to je jisté. Zavolá tam jedno naše děvče.“

„A když to nezvedne?“

„Spousta drobností prozrazuje, že je to zkušený agent. A zkušený agent ví, že volání z kurýrní služby vzít musí, protože kurýr stejně přijede a problém by se zbytečně zvětšil. Takhle ví přibližně, kdy a jak velký to bude balík. Navíc bude mít čas si to prověřit. I tohle máme zajištěno, počítač kurýrní služby bude odpovídat, jako by ten balík byl na cestě.“

K Adamově údivu řekl:

„Situace je o řád lepší než za mého otce, protože počítač zákony zná a nehandruje se s námi o blbostech. Předložíte důkazy, on si ověří, že to není akce vládní agentury, a je to... Navíc jakmile je v ohrožení žena, můžou se všichni přetrhnout... *S argumenty jak u pravěkého kmene!*“ dodal pro sebe.

* * *

Když přivezli uniformu kurýra a rychleschnoucí barva na předělané dodávce přestala lepit, zavolala mladá strážná do vily.

Zvonilo to dlouho, ale pak to Jestřábová zvedla. Strážná ji informovala, že mezi jedenáctou a polednem k ní přijede kurýr s balíkem. Na standardní otázku, zda bude doma, odpověděla Jestřábová, že ano – načež jí někdo vytrhl telefon z ruky a vztekle s ním praštil do vidlice. Zřejmě chtěl, aby řekla, že ne, ale Jestřábová neposlechla.

Jediné, co by agentovi mohlo být podezřelé, bylo úzké časové rozpětí, v němž měl kurýr s balíkem dívčích zbytečností přijet. Martin na to řekl, že na takové podezření je třeba mít zkušenosti s kurýrními službami. Čím je agent lepší, tím nepravděpodobnější bude jeho vysedávání doma a čekání na dodání čehokoliv.

Počkali ještě hodinku, pak Adam se čtyřmi ozbrojenými muži vyrazil na uvedenou adresu. Zastavil necelý kilometr od vily, ozbrojenci vystoupili a po dvojicích se vydali zpacifikovat hajzlíkovy maskované pomocníky.

Adam čekal, a když přijímač zachrchlal, rozjel se uspěchaně k vile. Vrazil si kšiltovku hlouběji do čela a svižně vyskočil z auta. Většina adresátů totiž stále podléhá představě, že když se kurýr pohybuje kolem auta jako blesk, že poskytuje skvělé služby.

Adam u branky nezazvonil a rovnou vstoupil. Prošel po sypané cestě mezi keři, po třech schodech vstoupil na verandu a použil zvonek vedle dveří. Po dvaceti sekundách zazvonil nervózně znovu.

„Už jdu,“ ozvalo se hlasitě zvolání.

Trvalo dlouho, než se dveře pomalu otevřely a objevila se v nich rozčuchaná a nevyspalá Andrea v maskáčích. Okamžitě poznala Adama a udělala ještě jeden krok.

Adam držel v pravé ruce zabalenou krabici od bot, ve které byla poctivá, pálená cihla. Levačkou chytil Andreu za předloktí a prudkým trhnutím ji vytáhl

na verandu.

Tím se také vysvětlilo, proč je Andrea ve vojenském – široký, silný pásek k takovému oblečení patří. K čemu pásek? S Andreou totiž vytáhl Adam na světlo také agenta. Chytit ji za pevný pásek nebyl špatný nápad, jak si ji pojistit, ale Adam s Andreou trhl tak silně, že agent ztratil rovnováhu a letěl po hlavě za ní.

Pro Adama to bylo to nejlepší, co se mohlo stát. Překvapivé objevení se překvapeného agenta se zbraní v levé ruce okamžitě vyburcovalo Adamovo kontrolní jádro a to ihned zmnohonásobilo produkci hormonů.

Z naplánované čisté akce byla rázem změť rukou a nohou. O pistoli přišel agent okamžitě, Adam mu ji krabicí vyrazil z ruky. Musel se Adamovi bránit a Andreu pustil. Ta skončila na prknech verandy a odsunula se stranou. Bylo jí jasné, že teď Adamovi těžko pomůže, spíš by se pletla.

Adam ani žádnou pomoc nepotřeboval. Agent byl sice trénovaný, ale kontrolní jádro zvýšilo Adamovu rychlost v několika sekundách na úroveň, běžnou pro roboty a tréninkem pro člověka nedosažitelnou.

Za patnáct sekund ležel agent v mrákotách na podlaze domu a Andrea jen nechápavě na Adama zírala. Pak se váhavě zvedla z podlahy a s nejistým úsměvem podala Adamovi ruku:

„Mockrát děkuju.“

„Rádo se stalo.“

„Co máš v plánu teď?“

„Odvezu tohoto hajzlíka s jeho dvěma pomocníky do vazby. Ale hlavně se zbavím té kurýrní uniformy, děsně mě to kouše. A páchne!“

„O jakých pomocnících mluvíš? Byl tu sám.“

„Měl venku ještě dva maskované kamarády. O ty se postarali kluci z bezpečnostní agentury, muselo se to udělat ve stejnou chvíli.“

„Stejně jsi byl skvělý. Máš kontrolní jádro, že?“

„Bůh ví, co jste viděla, madam. Ani nevím, co to je...“

Andrea už otvírala pusy, ale Adam se na ni varovně podíval a odmítavě zakroutil hlavou. Tak neřekla nic. Hormony rychle ustupovaly, a jak Adam zchladl, vrátil se z bojového módu do každodenní reality. Usmál se na ni:

„Jsi hodně unavená, Andreo, nebo můžu přijít tak asi za hodinu na oběd. Všechno bychom probrali.“

„Unavená nejsem, ale jestli myslíš, že mám něco uvařit, tak...“

„To by mě nenapadlo ani ve snu,“ zasmál se nahlas. „Přivezu dvě obyčejná jídla z jídelny hned vedle bezpečnostní agentury. Byl jsem tam na snídani a chutnalo mi. Jsi na něco alergická?“

„Jo, na vaření... A na agenty!“

Adam se vrátil do dodávky a ohlásil se do vysílačky:

„Rukojmí osvobozeno, žádné další problémy nezjištěny. Všichni jste doufám v pořádku. Kam mám přijet?“

„Všechno OK, nikam nejezděte... Pojdte nám otevřít dodávku.“

Adam vystoupil a otevřel dveře skříňové nástavby, kam předtím uložil svázaného agenta. Strážní položili na podlahu dva balíky a připoutali je

k lavici. Začali nastupovat, ale Adam jejich velitele zadržel:

„Já s vámi nepojedu. Půjčil jsem si od Jestřábové auto, protože se vracím sem a budeme řešit její vystěhování. Samozřejmě že nejdřív půjdu k vám, abych se s Martinem domluvil na výši vyrovnání za tuhle skvělou akci. A taky abych ze sebe sundal tu svěřací kazajku!“

„Dobře, budu dělat řidiče... Však si nemyslete, nás to také bavilo. Nedal jste mu žádnou šanci! Měl byste vědět, že lidi na akci s vámi přiděluje Martin vždy jen za odměnu. Na shledanou při další hurá akci.“

* * *

Jídlo bylo vynikající, a tak ho měli brzy v sobě. Pak se Andrea rozpovídala:

„Omlouvám se za ten agresivní tón výzvy. Odpovídalo to však obrazu, který jsem mu o tobě vytvořila. Když jsi mě vrátil, už tu na mě čekal. Že přišel o to odposlechové zařízení, se mu vůbec nelíbilo, a nespíš ani mému vysvětlování, jak jsi mě na lodi prohledal, moc nevěřil. Je to zvláštní, ale z občasných několikadenních komunikací vyplynulo, že tě obdivuje. Ale dostal úkol a musí ho splnit... Také se vyptával, co jsme těch několik hodin na Azerii dělali. Tak jsem si vymýšlela včetně toho, že žádný Sow tam nebyl a že ses pořád vymlouval. Nepovažovala jsem ani za nutné mu říkat, že si tykáme.“

„Však to byla první věc, která mě na tvé zprávě zaujala.“

„V tu dobu ještě takovýhle závěr neplánoval, ale když zjistil, že rozprodávám majetek, bylo mu jasné, že jsme se na něčem dohodli, a začal dotírat. Když ze mě nic nedostal, začal vyhrožovat. Ale ne tak, jak si myslíš,“ řekla Adamově záblesku v očích. „Nakonec dosáhl toho, že mi banka účet zablokovala – těsně před převodem na účet Ikárie. Zřejmě čekal jen na to. Už věděl, kam jsi Araberu přenesl. Také přesvědčil své šéfy, aby pozastavili přepis téhle vily na nového majitele. Tehdy jsem si vzpomněla, že jsi mluvil o tom, že kdyby se něco zadrhlo, mám se obrátit na Hermanovy. Pan Herman se obrátil na... na toho majitele cestovky...“

„Xavier Mortimer.“

„Ano. O druhém se hodně dovíš podle toho, jaké má přátele. Pan Mortimer není sice žádný krasavec – možná kdyby shodil těch třicet kilo –, ale jinak je úžasný. Nevysvětloval mi, co udělá, ale už druhý den byly peníze na účtu Ikárie a další den mi přišlo úřední oznámení, že přepis domu řádně proběhl a čeká už jen na podpis obdarovaného. Samozřejmě nezapomněli upozornit, že fakticky proběhne až poté, co dotyčný zaplatí darovací daň. Hned nato se tu objevil agent. Povolení k vystěhování na Ikării přišlo včera. Toho parchanta to vytočilo do běla, ale nebyl tak hloupý, aby se ke mně přiblížil... Dodatečně jsem zjistila, že pan Mortimer figuruje v žebříčku nejbohatších lidí planety, což je v příkrém rozporu s tím, jak skromně se choval. K tomu přepisu vily měl jediný dotaz: na koho že to je. Stačilo mu to k tomu, že ihned začal jednat.“

„Vážně?“ přišlo to Adamovi podezřelé.

Xavier lehkovážný nebývá!

„Kdo je ten skvělý člověk?“ zeptal se podezřívavě.

Andrea se zasmála:

„Jak můžeš být tak nedovtipný... No přece ty!“

Adam na ni vyvalil oči. Zmohl se na jediný dotaz:

„Proč?“

„Sow má pořád dobrý přehled. Rychle dal dohromady částku, na kterou jsme tě přišli, a poprosil mě, abych to tak udělala. Ve skutečnosti ale tahle vila takovou hodnotu nemá a pořád zůstaneme tvými dlužníky.“

Adam se ještě ze šoku neprobral a jen ze setrvačnosti kroutil hlavou. Pak ale s povzdechem připustil realitu:

„Nakonec by se mi to i hodilo: sestra má ve Francii nějaké potíže a pořád jim vyhrožují, že je vystěhují. Mohli by jít sem... Vila je to obrovská, možná by tu mohli být i rodiče... Nedopověděla jsi to – takže odblokování peněz toho agenta tak vytočilo, že se rozhodl jednat...“

„Ano. Hlavně ale ten přepis domu na tebe. Vtrhl sem, ohrožoval mě pistolí a donutil mě napsat tu zprávu. Z jeho řeči vyplynulo, že zmizení Arabery byla jen záminka, že chce dostat hlavně tebe. Nejsem si tím jistá, ale domnívám se, že patří k tajné službě některé kolonie. Po tom, co jsi zničil jejich hvězdolety a generála Spinera vydal pozemšťanům, musíš ležet v žaludku všem koloniím. Vlastně kromě Dory – tu jsi zachránil, jenže opět ke škodě všech kolonií: zbavil jsi je největšího finančního zdroje. Naštěstí novou armádu jen tak nevybudují.“

„Máme štěstí, že Newman nemá dobovačný charakter. Protože zdroje má srovnatelné se Zemí. Klidně by mohl kolonie skoupit, nebo spíš dobýt, protože na takový monopol by Země nikdy nepřistoupila... Tak dobře, rozhazovačná kráska – musíme někam na úřad?“

„Ne. Stačí tvůj biometrický podpis... Zastavíme se v aule... Určitě jsi přistál jinde, protože ten parchant by jinak věděl, že jsi tady. Kde ho máš?“

„Na Islandu. V horách u Reykjavíku. Je tam pěkná kosa... Kolik si s sebou bereš věcí?“

„Tuhle tašku,“ ukázala na poličku vedle dveří. „Poslechla jsem tvou radu. Proto jsem v maskáčích – všechno ostatní jsem rozprodala nebo rozdala.“

+ + +

17. Zuzanka je tady!

Amina se pověsila nad Calos.

Adam se spojil s překladištěm na orbitálním ostrově, informoval se u Romana Rubína, zda je všechno v pořádku, a spojil se s kolonií. Místo Forsetiho se mu přihlásil počítač:

„Tady XB1, dobrý den, pane Hopsale. Pan Forseti je na zasedání radních. Co potřebujete?“

„Dobrý den... Výborně, trefil jsem se úplně skvěle! Když jsou všichni radní pohromadě, nebudu sem muset letět znova. Ohlas mě, určitě se zlobit nebudou. Děkuji.“

„Dobrý den, pane Hopsale,“ ozval se starosta a v hlase mu zněly obavy. „To bude zase nějaký průšvih, když chcete všechny radní.“

„Dobrý den všem! Potřebuju všechny, ale nejde o průšvih. Jen jsem nastudoval nové zákony. Jde o objednávku opylovačů pro Fytóna – zákon něco takového připouští jen pro kolonie, na Zemi si hromadné vypouštění robotického hmyzu přísně hlídají. V podstatě se k jednání o něčem takovém musí sejít krizový štáb nebo celá vláda. Když si u výrobce objednáš sto tisíc včel jen tak, odmítnou mě a ještě vyvolám poplach. Můžete mi schválit potřebu takové objednávky pro Ikárii?“

„Promluvíme si a povolení určitě dostanete. Potřebujeme čas, teď máme rozjednanou jinou věc. Řekněme patnáct dvacet minut. Vydržíte?“

„Samozřejmě počkám, je to důležité. Děkuji.“

Adam požádal počítač o spojení na Araberu:

„Dobrý den, tady Hopsal. Neruším?“

„Ale vůbec ne. Dobrý den. Přiletěl jste kvůli mně, nebo Andree?“

„Tentokrát ne,“ zasmál se Adam. „Žádný průšvih, jen potřebuju schválení od radních, kteří ale bádají nad něčím jiným, tak mám chvíli času. Jak se vám daří? A co Andrea po imunizaci?“

„Vydržte chvílku.“

Bylo slyšet, že Sow něco vysvětluje a Andrea se směje. Spojení nakrátko vypadlo, a když se obnovilo, ozvala se Andrea:

„Dobrý den. Jsi tam, Adame?“

„Jsem zde. Ahoj! Co tam provádíte?“

„Snažili jsme se vytvořit konferenční hovor. Ještě jsme to nezkoušeli,“ vysvětlil Sow.

„Povedlo se vám to. Ještě jsem se nikoho neptal, jestli jsou po imunizaci nějaké dlouhodobější problémy, nebo je všechno hned funkční.“

„Mně bylo týden špatně,“ prohlásil Sow.

„Já mám oteklá kolena a všechno chutná jako kus dřeva. Ale jinak dobrý.“

„Snad to bude jen přechodné... Už ses, Andreo, seznámila s místní slovesností?“

„Myslíš to všechno, co jsi pro tuhle kolonii udělal?“

„Ano.“

„Seznámila... Je to šílené... Neuvěřitelné. Ale když to víš, narážíš na důkazy toho všeho na každém kroku... Niky, starostův syn, mě včera seznámil s Ferdou – tím orlem. To byla poslední kapka – rozhodla jsem se, že se místní flóře a fauně budu věnovat. Kolonii se to hodí, chybí tu biologové. Speciální pozornost ale budu věnovat právě orlům.“

„Je škoda, že záznam mého rozhovoru s jejich starostou zmizel spolu s Esencií. Nenapadlo mě dát to přepsat do našich počítačů. Něco si pamatuju a uložím to. Bude dobře, když se k tomu přistoupí systematicky.“

„Tak když jsi s nimi mluvil, alespoň kousek překladového slovníku si snad pamatuješ, ne?“

„Ne. Nemáš tu správnou představu: já byl telepaticky napojený na Esencii a ona na orlího starostu. Jaké mentální obrazy mu Esencie posílala, netuším. Snažil jsem se používat co nejobecnější slova, ale nevím, jak dosáhla toho, že pochopil pojmy jako *planeta*, *hvězda* nebo *vesmír*. Ale je inteligentní a schopný spolupráce. Když se pokusíte spolu vytvořit sebemenší slovník, usnadníš řešení budoucích problémů. Tvůj nápad navrhnu starostovi, jestli nejsi proti.“

„Když budeš tak hodný. Hlavně usnadníš život mně – žít bez smyslu a cíle zvládám velice špatně... Podle toho, co říkáš, zvládají astronomické pojmy. Tak by mě například zajímalo, jak vidí svět kolem sebe. Když chápal pojem planety, jak se vyrovnal s tím, že je to koule, a ne placka?“

„Tak na tohle si budeš muset dát pozor – přenášíš na ně lidské vlastnosti a chyby. Obdobná úroveň u lidí a orlů neznamená stejnou úroveň znalostí nebo chybných názorů. Ferdův kmen ještě neumí rozdělat oheň, ale vědí, že žijí na kouli.“

„Jak to zjistili?“

„Protože na rozdíl od lidí mají křídla! Každý orel musí dokázat dospělost sobě a ostatním tím, že vystoupá tak vysoko, jak to jen jde. Z osmi kilometrů už je i poznat, že je svět kulatý.“

„Láká mě to čím dál tím víc! Stanu se biologem na plný úvazek.“

„To bude skvělé! Forseti to určitě uvítá... Já se s vámi už rozloučím, každou chvíli budou radní hotovi, tak abych pak nezdržoval. Rád jsem vás slyšel, ať se daří. Na shledanou.“

„Měj se dobře, ahoj. Na brzkou shledanou.“

Adam se hned zeptal počítače:

„XB1, jak vypadá jednání na radnici?“

„Už budou končit. Asi.“

„Aha. A jak se vyvinula situace kolem těch tří, co jsem vloni přenesl z Kerberosu? Nejmladší se jmenovala Marie.“

„Myslím, že dobře. Když přišla Aneta do jiného stavu, vzali se. Mají měsíčního chlapečka.“

„Jsem rád, když obyčejné věci fungují, jak mají.“

„Spojím vám starostu, pane.“

„Ještě pořád jsem zde, pane starosto.“

„XB1 pošle vašemu počtači objednávku na sto tisíc včel včetně plné moci. Bylo by logické, kdyby to šlo z našeho účtu. Máme tam dost?“

„Jestřábová vám neřekla, že všechny peníze za rozprodáný majetek uložila na účet Ikárie? Máte tam několikánásobek potřebné částky.“

„Neřekla.“

„Že se nestydí... Když o ní mluvíme: popovídali jsme si o tom, co by chtěla v dalších letech dělat. Říkala, že máte málo biologů, a napadlo nás, že by nebylo od věci sestavit malý lidsko-orlí slovník. Jak vlastně zařazujete nové kolonisty?“

„Nikdo to zatím neřešil. Zatím jich přibýlo méně, než jich duhová louka otrávil. Daří se nám doplňovat novými lidmi obory, které potřebujeme. Když je to ale potřeba, jdou na pole stejně všichni. Včetně dětí. Odpověď zní, že jí v tom nikdo bránit nebude. Tvrdě potíráme jen nudu a z ní odvozené obory.“

* * *

Amina zaparkovala na oběžné dráze Měsíce, odkud bylo možné dovolat se na Zemi. Adam si nejprve nechal spojit usedlost firmy Rhodos. Signál potřeboval tři sekundy na přenos reakce a ještě to vyzvánělo dlouho. Po deseti sekundách se ukázal António:

„Ahoj, Adame. Promiň, byl jsem u Zuzanky.“

Adamovi dobrou vteřinu trvalo, než přišel na to, o kom mluví:

„Aha. Tak už?! Vida, novopečený otec! Je Miranda... jsou obě v pořádku?“

Tři sekundy.

„Správně, Zuza už je na světě! Děkuju za optání, obě jsou v pořádku. Co potřebuješ?“

„Vím víc, než jsem chtěl vědět. Jen jsem ti chtěl připomenout, že z účtu Rhodosu dnes doplatím tu tři dé tiskárnu. Jde-li vše podle plánu, pak až přistanu na osmou v Minneapolis, bude tam druhá půlka systému připravena... Pokud něco nepotřebuješ ty, tak se rozloučíme.“

Tři sekundy.

„Myslím, že kromě nekonečné trpělivosti teď nepotřebuju nic. Přijdete se s Amandou na Zuzanku podívat?“

„Samozřejmě. Navrhuji o víkendu. Myslím, že by se určitě ráda podívala taky Iva a Alan... Měj se pěkně, přáteli. Pozdravuj děvčata.“

Tři sekundy.

„Klidně o víkendu, nikam se nechystáme. Ahoj!“

* * *

Další telefonát byl výrobce mini- a mikrorobotů. Zvedl to počítač:

„Firma Abeilles Robotiques, dobrý den! Koho si přejete?“

„Dobrý den, jmenuji se Adam Hopsal a rád bych si objednal výrobu velkého množství včel, přesněji opylovačů pro kolonii na Ikárii.“

Tři sekundy.

„Prosím, upřesněte pojem velké množství.“

„Sto tisíc.“

Počítači se z toho čísla s největší pravděpodobností zauzlovaly přívody.

Paenza byla určitě víc než třísekundová:

„Spojím vám obchodního ředitele.“

Na teletěně se objevil manažerský standard:

„Dobrý den, jmenuji se Jean-Pierre Carnot. Doneslo se ke mně, už kdysi dávno, že jistý Hopsal si rád z dodavatelů nejrůznějšího zaměření dělá srandu. Jak to bude tentokrát?“

„To musí být nějaký jiný Hopsal, pane Carnote. Já jsem vždy požadoval kvalitu a použití hlavy – to když mi například dodali na zakázku koleje, které měly udržet mnohatunový vagon, ale protože to mělo být na planetě s poloviční gravitací, měly jen poloviční pevnost... V tomto případě jde o planetu velmi podobnou Zemi. A skutečně potřebuji sto tisíc kusů včetně nějakého centrálního prvku, přes který je budu programovat na různé druhy rostlin... Posílám vám žádost městské rady Ikárie, kterou zastupuji.“

Tři sekundy.

Carnot nakoukl do žádosti:

„Je to v pořádku. Při tak velké zakázce, při takhle neobvyklém množství budeme chtít taky velkou zálohu – řekněme dvoutřetinovou.“

„Dokázete-li to spočítat, samozřejmě včetně velké množstevní slevy a expresního příplatku, pak vám zaplatím celou částku najednou. Obratem!“

Tři sekundy.

„Expresního příplatku? Dokdy to vlastně chcete? Máme spoustu zakázek.“

„Ideální by byl konec října, nanejvýš polovina listopadu. Ale nechci si to brát po částech, mám na mysli kompletní zakázku.“

Tři sekundy.

„Tak přeci jen – buď jste úplně mimo realitu, nebo si zase děláte srandu. Do konce roku to možná stihneme. Opravdu jen *možná*.“

„Srandu si nedělám. Na svých stránkách tvrdíte, že zvládnete tisíc kusů za čtyřadvacet hodin. Sto dní jsou tři měsíce a kousek. Pokud jste na Zemi v nestřeženém okamžiku nezměnili kalendář.“

Tři sekundy.

„Ten počet kusů je správně. Jenže vy si myslíte, že nějaký obchodní ředitel nakoukne do žádosti, a když se mu to líbí, zakázku schválí? Musím jejich

žádost postoupit úřadům, konkrétně ministerstvu obchodu, to se dohodne s ministerstvem pro správu kolonií, které si ověří situaci a teprve pak nám přijde povolení. Spustit výrobu dřív je o hubu, přesněji o místo. Docela se mi tu líbí!“

„Teď se zdá mně, že si děláte srandu... Mám ale obavu, že ne... Když vám tedy zaplatím celou zakázku hned, jak to spočítáte, můžeme se dohodnout, že se do mé zakázky pustíte okamžitě, jakmile vám to ministerstvo povolí? I kdyby to bylo zítra?“

Tři sekundy.

„Vy jste opravdu veselá kopa, pane Hopsale. Ale ano, klidně vám to slíbím. Nevěřím, že se to stane, ale Hönic je mi svědkem, že slib dodržím. Máme to spočítané, posílám vám požadovanou částku.“

„Jsme domluveni, ale musíte tu žádost postoupit ministerstvu okamžitě, jak vám přijde moje platba. Souhlasíte?“

Tři sekundy.

„Ano, přesně tak si to představuju. Dotážu se Höniga za pět minut. Nebo spíš on mě za čtyři a půl minuty upozorní.“

„Předem vám děkuju. Na viděnou.“

Adam zaplatil zakázku z účtu Ikárie a potom zavolał Xaviera:

„Zdravím Měsíc,“ zabručel po třech sekundách Xavier Mortimer a také hned naskočil obraz. „Ahoj, Adame! Byl jsi tady nedávno, takže teď budeš něco potřebovat.“

„Ahoj, Xaviere. Je to tak, opravdu následuje prosba. O tom, že budu potřebovat robotické opylovače jsem ti říkal. Ikárie vystavila žádost a před chvílí jsem zadal jejich výrobu. Obchodní ředitel, jistý Carnot, mi vysvětlil, jak složitě bude žádost schvalována úřady a že jejich výrobu do konce roku těžko stihnou. Jenže mám-li být na Silvestra s přáteli jako každý rok, musím to odvézt už v půlce listopadu. Na výrobu potřebuji tři měsíce, takže musí začít příští týden. Pěkně prosím, mohl bys to popohnat? Před chvílí jsem celou zakázku uhradil. Za minutu to zjistí i Carnot a žádost postoupí ministerstvu obchodu. Slíbil, že spustí výrobu hned, jak jim to úřady schválí. Problém je, že já následující pondělí nebo úterý nasednu na nákladní loď a poletím stavět tu zpracovatelskou linku. Prosím tě, dohlédni na to. Půjde to?“

Tři sekundy.

„Samozřejmě, že to půjde. Pošli mi tu žádost, ať se s ní seznámím. Zítra to nebude, ale myslím, že do týdne to je jisté. Ještě něco, kamaráde?“

„Ještě jedna prosba... dotaz... Měl bys v sobotu čas? Ideálně i Klára? Hermanovým se narodila holčička a chceme je hromadně navštívit. Chtělo by to pořádný zájezd, aby viděli, že na to nejsou sami. Ještě nevím, kolik toho ulovím, ale myslím, že toho bude plná Amina.“

Tři sekundy.

„Vím to, už jsem jim blahopřál, ale do návštěvy jsem se nehrnul. Čas mám, ale matka tady nebude. Když nebudeš chtít, abych si to mně pochoval, přidám se rád.“

„Nemusíš mít obavy, to necháme ženám. V osudnou chvíli prostě budeme

mít spoustu práce jinde... Děkuju ti mockrát, Xaviere. V sobotu zavolám, až přistaneme. Buď zdrav. A děkuju.“

* * *

Adam znovu kontaktoval řízení provozu na Měsíci a vyžádal si koridor pro přistání na astroportu v Minneapolis. Zalitoval, že si ho nedomluvil předem, teď bude muset dvacet minut počkat a přistane pozdě.

Vyžádal si spojení k výrobci 3D tiskáren. Hovor přijal firemní počítač. Představil se a informoval ho, že tam nikdo není, protože dělají od osmi, a musí jednat s ním.

„Já vlastně nepotřebuji nikoho z firmy, mně stačí kontakt na řidiče, který veze součásti tiskárny na astroport.“

Tři sekundy.

„Malý moment, já vám ho rovnou spojím. Na slyšenou.“

„Dobré ráno, pane. Právě jsem vám chtěl volat. Na půl cestě se propadla silnice, musel jsem to objet, ale silnice jsou díky tomu přeplněné. Přijedu pozdě. Tak dvacet minut, půl hodiny. Co jste potřeboval?“

„V podstatě totéž. Koridor pro přistání bude volný až za dvacet minut. Oba jsme na cestě, tak se domluvíme na půl devátou. Šťastnou cestu.“

Tři sekundy.

„Dobře, půl deváté. Totéž i vám.“

Adam přistál pět minut před půl, nákladní automobil dorazil tři minuty po půl. Podali si ruce, společně přeložili mnoho beden do Aminy a zase se rozloučili.

Byla to poslední z věcí, objednaných na Zemi.

* * *

V sobotu ráno přistála Amina na astroportu SPGV a Adam zavolał Xaviera:

„Dobré ráno, tak jsme tady.“

„Ahoj, Adame,“ usmál se Xavier a nasadil shovívavý výraz děda Vševěda. „Kolik vás je?“

„Musím tě požádat o ten váš mikrobuse. Do Berušky bychom se nevešli. Bude volný?“

„Nejenže je volný, už hodinu čeká před astroportem. Bylo mi jasné, že přivezeš celý zájezd, tak jsem vyřídil i povolení pro přistavení ke stání. Tak je vyžeň ven, já ho k vám pošlu.“

„Děkuju, Xaviere, ty myslíš na všechno... Platí, že jedeš s námi?“

„Ano. Řidič má pokyny, vyzvednete mě.“

„Zatím se měj.“

Potom si Adam nechal spojit mladého Shaldu:

„Dobrý den. Všechno jde podle plánu. Jen nepojedeme Beruškou, ale Xavier má u astroportu mikrobuse. Budete tam už za dvacet minut?“

„Dobrý den. Budeme, protože se právě blížíme ke stanicí. Šli jsme trochu

dřív. Ema měla dobrý odhad.“

„Skvělé. Mikrobus se blíží, půjdeme. Tak za dvacet minut na shledanou... Evo, oznam všem, že vystupujeme.“

Všech sedm, Lucien, Adam a Amanda, Sten a Nela, Alan a Iva, nastoupilo do mikrobusu a ten vyjel z astroportu postranním výjezdem a hnal se k městu. Když přijeli k nejošklivějšímu domu v ulici – Adam ale věděl, že to jsou jen mimikry –, stáli u nečitelné vývěsky čtyři lidi.

Adam se zaradoval, protože tu byla i Xavierova matka Klára. Jak mikrobus zastavil, otevřel dveře a hned se k ní nadšeně hrnul:

„Ahoj, Kláro. Tvůj syn mi tvrdil, že jsi na cestách.“

„Ahoj. Jsem ráda, že jsem tady, ale ve skutečnosti to je smutné. Hvězdný racek má nějaké technické potíže.“

„Aha, tak to mě mrzí. Nastupte si.“

Otočil se ke dvěma mladým lidem:

„Vítejte na malé Hopsalově párty.“

Ema podala Adamovi ruku, ale úsměv byl jen vlažný. Adam si toho všiml:

„Při setkání na Ikárii jste se mi zrovna nesmělá nezdála. Co se děje?“

„Má výčitky svědomí,“ prozradil Shalda.

„Z čeho, prosím vás,“ podivil se Adam.

„Z toho... no... jak jsem vás ohrozila... Zafungovala jsem jako užitečný idiot. Ten parchant mě bez nejmenších skrupulí využil.“

„Nechte to plavat. Vždyť jste to nemohla tušit. Nakonec zasáhla má dobrá přítelkyně a dopadlo to asi nejlépe, jak mohlo. Tedy alespoň pro mě a Ikárii. A samozřejmě pro vás. Nemá se vám kdo mstít.“

Emě to vrtalo hlavou:

„Kdo že je ta vaše *dobrá přítelkyně*?“

„Náhoda,“ usmál se Adam a Emě se šokem zatmělo před očima. Hned se ovšem vzpamatovala a zaútočila:

„Proč jste neřekl svému tiskovému mluvčímu, jak to probíhalo? A co já? Jsem přímý aktér – ani mně to neprozradíte?“

„Pan Shalda ví, že chce-li být u mě zaměstnán, musí svou novinářskou touhu strkat nos do cizích věcí omezit na takovou míru, která mě ani nikoho z mých přátel neohrozí. Nakonec vlastně ani jeho. To, že mu neříkám všechno, víme oba. Na začátku jsem byl proti tiskovému mluvčímu a tuplovaně proti člověku s novinářským přesvědčením. Přece si nenasadím veš do kožichu. Ale pan Herman mě přesvědčil, že Xaver je jiný. A on skutečně dokázal, že není hyena, ale člověk. Přemýšlející člověk. Když nastupoval, byl srozuměn s tím, že o tom, které informace lze zveřejnit a které ne, rozhodují já a ne on. Nekrmil mě bláboly typu *naši čtenáři mají právo vědět*... Neměl s tím žádný problém. Věřím panu Hermanovi, ten má na práci s lidmi vloh. Když jsem se dozvěděl, že jste se dali dohromady, zatrnulo mi. Příležitostně, tak několikrát do měsíce, si na vás vzpomenu a hledám řešení. Nejsem fanatik, který by uctíval náhodu a pomíjel, že nemusí být vždycky jen příznivá. Tak nějak cítím, že nevěšmat si tikající bomby X plus E by se mi mohlo vymstít. Jednak mám pud sebezáchovy, jednak nechci dopustit, aby

bylo ublíženo mým přátelům... No, snad jsem už několikrát předvedl, že nechci, aby bylo ublíženo komukoliv. Uvědomuju si, že vy dva jste teď, co se týče informací, na rozdílných potenciálech. Nebo řekněme hladinách: všichni víme, že voda vždy teče shora dolů. Jak to vyřešit? Zločinec a psychopat mají sice různé metody, ale já nechci být ani jedno. Platí to, když připustíte, že využívání situací není manipulace. Jsem tedy rád, že jste dnešní pozvání přijala, protože mi bude ctí, když mi dovolíte – myslím oba dva – udělat z vás své přátele. Ne zaměstnance a známou, s níž máme společného přítele. Věřte mi, že nejde jen o tykání – to je jen formální akt. Svět, především pro pana Shaldu, už nikdy nebude stejný. Bude to mít o to horší, že se dozví všechno najednou. A nemůžeme ho na to nijak připravit. Jak jsem řekl, musí se vyrovnat potenciály, takže jsem vlastně sám proti sobě, když vám pane Shaldo otevřeně říkám, že jsou to informace těžko uvěřitelné a závažné – jak se na vlastní život přesvědčil Emin šéf... Vida! Vidím vám na očích, Emo, že vás teď napadly patrně ty správné souvislosti... No jo, už jedem... Jsou netrpěliví, možná jsem nezvolil správnou chvíli pro řešení tak vážných věcí. Tak, pane Shaldo, chcete znát pravdu o lkárii? Chcete být zatížen informacemi, které kdyby se dostaly ven, neohrozí mě a pár dalších, ale celou kolonii... Tisícovka lidí vás možná netrápí, ale ve hře je i taková abstraktní věc jako dobré jméno člověka v Galaxii... Váš názor.“

„Víte, pane, dokud tu nebyla Ema, platilo, co jste řekl. Ale s existencí člověka, který ví víc než váš tiskový mluvčí, váš osobní zповědník, jsem začal vnímat tlaky, které tu předtím nebyly. Neberte to špatně, odvážím se to konečně pojmenovat – myslím, že jsem to pociťoval jako formu nedůvěry. A to mě uráželo. Jak říkáte, je třeba vyrovnat potenciály. Očekávám, že pak zmizí i ty tlaky z podvědomí. Takže ano, nejde to jinak. Řekněte mi všechno.“

„Musíme to udělat jinak. Vezmu vás dovnitř, Emu všem představím a vy si sednete na zadní sedadlo, kde si budete špitat. Ema vám řekne, co ví. Na zpáteční cestě vás vezmu do Aminy a promítnu vám video s koncem toho vyděrače... Tak pojdte, už začínají šílet!“

+ + +

18. Experiment

Adam, Sten a Irk pokračovali v pokusech.

Minulý pokus s deseti kostkami eneritu s různým procentem tiskového kompozitu vyšel na výbornou. Pouze jedny hodiny vypověděly službu, což se klidně mohlo stát ještě před pokusem. Devět z nich šlapalo jako hodinky a čas se na nich od reálného nelišil. Přesun na ně neměl žádný vliv.

Další pokus měl představovat technické zařízení vytištěné z kompozitu, jehož stěny jsou vystlané eneritem, ve kterém je dutina s užitečným nákladem. Aby se však energie laseru k eneritu dostala, muselo být v kompozitní stěně okénko. Sten dal tentokrát dovnitř rádiový maják, aby nebylo třeba neustále nahlížet dovnitř.

Jeden den poslali kostku výtahem na Brumíka a stálá služba ji dala do vzduchoprázdna, druhý den odstartovali, Sten a Irk přestoupili na orbitální ostrov a ozářili kostku laserem. Kostka se přesunula jako vždy, ale ke změně přeci jen došlo: kostka mizela skoro celou sekundu, později na zpomalených záběrech přímo viděli, jak se hmota kostky kamsi ztrácí a v cílovém místě se nejprve vytvoří mlžný obraz tělesa, který postupně houstne.

Ed si užil další skok na pružném laně a zmrzlou kostku nechal v přechodové komoře. Radiomaják nepřestal fungovat ani na chvíli. Amina zrychlila, podlétla antiradiační štít a ponořila se do subprostoru směr Dora a za necelou půl hodinu si Adam nechal spojit dorské řízení provozu:

„Hopsal, dobrý den.“

„Vítejte na Doře... Máme tu pro vás vzkaz od pana Newmana. Máte přirazit k orbitálnímu ostrovu, všichni už tam jsou i s vybavením.“

„Děkuju. Hopsal konec... Evo, letíme k ostrovu. Domluv se s nimi.“

* * *

Ken na dnešní test obsadil jeden z oddílů galerie ostrova, takže měli výhled na planetu a vyhrazený sektor kosmu.

Měl skvělou náladu, protože testování nových principů ho vždycky naplnilo nadšením z objevování. Nebylo důležité, že nebyl autorem, stačilo vědomí, že

udělal vše pro úspěšný test, že vybičoval svou invenci na dovedení testovacího stroje i samotného testu k dokonalosti.

Adama překvapilo, že tu je Altar i Magda:

„Jsem rád, že vás vidím. Uvědomujete si ale, že jde jen o zkoušku? Že to ani nemusí fungovat.“

„Však se nepodceňujte. Jsme tu pro případ, že to fungovat bude. Chceme to vidět na vlastní oči.“

„Tak snad to bude stát za to. Jaká je situace, pane Wilsone?“

„Abych udržel váhu pod limitem a mohl použít maximum senzorů, nemá sonda hlavní motor, ale jen hvězdný pohon a malé korekční. Říkám to proto, abyste věděli, proč se v prvním testu bude spalovat obyčejný Sirup. Do určeného sektoru ji dopravil robot z ostrova... Pochlubím se, že jsem tam zabudoval kapacitory na dvojnásobné napětí a ještě víc jsem zesílil spalovací komory. Test nebude mít dvě části, ale tři: základní otestování bez přechodu do subprostoru, let subprostorem do vedlejší soustavy, kde si načte hodiny v laboratoři, a po třetí let subprostorem na Sirup, excitovaný dvojnásobnou energií. Bude zajímavé zjistit, jak se změní zrychlení a rychlost v subprostoru. Můžeme...“

„Pane Wilsone,“ ozval se počítač ostrova, „měl jsem vám říct, až se robot vrátí zpět.“

„Děkuji, Timure. Můžeme to spustit.“

Ken se rozhlédl po napjatých tvářích, a když nikdo neprotestoval, zhluboka se nadechl a slavnostně poručil:

„Timure, odstartuj Fretku na první test!“

Ve tmě mezi hvězdami se objevil zářící bod, okamžitě se dal do pohybu a brzy byl tak rychlý, že se ztratil z očí. Na telestěně vlevo byla sonda snímaná kamerami ostrova. I přes obrovské zrychlení dokázali sondu sledovat, avšak Dopplerův jev její záři posunul mimo viditelné světlo. Pak již byli odkázáni jen na přístroje.

Hodnota rychlosti na telestěně se vyšplhala na pětadevadesát procent světla, na pár sekund se ustálila, jak se sonda otáčela pohonem dopředu, a pak zase prudce klesla na pouhých deset procent. Touto rychlostí sonda opsala kruh a vracela se do výchozí pozice.

Její obraz se zmenšil do okénka v rohu a telestěnu zaplnily hodnoty a grafy. Sten i Ken se zorientovali nejrychleji a oba zářili štěstím. Altar se tvářil nadmíru spokojeně a Magda se usmívala tím zvláštním způsobem. Ken připojil komentář pro ostatní:

„Nedošlo k žádnému narušení krystalů ať už při zrychlení či zpomalení. Předpoklad spotřeby také vyšel: sonda cestu zvládla na jediný oddíl nádrže. Co vy na to, pane Hopsale. Spustíme také druhý test?“

„No... Trochu se v těch hodnotách ztrácím... Ale je pravda, že obraz z kamer je stabilní. Sten je evidentně spokojen. Ani chemik,“ ohlédl se přes rameno a nasadil vyzývavý tón, „nevidí nějaký zádrhel?“

„Chemik už svoje udělal, teď jen projíždí,“ snažil se Poitigé zamluvil svou

nepozornost – místo sondy totiž sledoval Magdu. Za ta dlouhá léta, co pracoval na Doře, několikrát s šéfkou bezpečnosti jednal, ale nikdy nebyl pro úsměv důvod. Teď byl ale šokován jejím úsměvem, který z té nemastné neslané řvoucí generálky dělal bohyni. První pocit, který si uvědomil, byla lítost. Litoval jejího muže.

Odpověď byla na Irka podivná, taková až podezřele uvolněná, ale tím se Adam teď nemínil zabývat. Jen přikývl a usmál se na Kena:

„Pane Wilson, veďte prosím ke druhému testu. Jsem napnutý jak kšandy!“

„Timure, data prvního testu ulož a připrav se na druhý test... Fretka, test druhý – vpřed!“

Sonda nejprve zmizela z očí a pak i z třírozměrného kontinua. Všechno proběhlo hladce. Ken byl spokojen:

„Na šampaňské je ještě brzo, ale k žádnému viditelnému zádrhelu nedošlo. Kdyby sonda měla klasický Sirup, tak by se za pět minut vynořila u vedlejší hvězdy, zrychlila na osmdesát procent *cé* a za dalších devět minut by se přiblížila druhé planetě, kde načte čas z atomových hodin, synchronizovaných s Dorou. Pak pět minut na zpáteční cestu... Jestli jsme počítali dobře, zvládne to o dvě minuty dříve.“

Minuty se táhly jako med. Nejhorší byla představa, že by se sonda nevrátila vůbec – samozřejmě se jí pokusí najít a zjistit důvod, ale když dojde k havárii v subprostoru, nezjistí nic. Ihned se utvořily dvě debatní skupiny: Adam se dal do řeči s Altarem a Magdou, Sten a Irk po Kenovi požadovali popis úprav pro třetí pokus. Ken se tak zabral do vysvětlování násobiče napětí, že zapomněl sledovat čas. Ale počítač vyhodnotil situaci a šestnáct minut po odletu sondy lidi upozornil:

„Uplynulo šestnáct minut. Uvidíte – sonda je za chvíli zpět.“

„Díky,“ zděsil se Ken, že by návrat zmeškal. „Zobraz na stěnu velké hodiny, Timure. Ať si všichni zapamatují ten historický okamžik.“

Blížila se sedmnáctá minuta a napětí rostlo. Lidé neviděli nic, ale hodiny na telestěně se zastavily na čísle 16:48 a počítač hlasil:

„Sonda je zpět! Telemetrie funguje, let bez jediného škrábnutí! Blahopřeji.“

„Děkuji, Timure. Když je všechno tak skvělé, stáhní ze sondy záznam z kamer v nádrži a spusť komplexní test...“

Video bylo bezchybné, ale nebylo na něm nic jiného, než znali z pokusů: když vyhořel zbytek obyčejného Sirupu, energetický impuls do eneritu zkapalnil krystaly v další části nádrže a motor začal spalovat vybuzený Sirup. Mnohem zajímavější byl graf výkonu motorů a zrychlení sondy: jakmile do motoru vtekl vybuzený Sirup, hodnoty poskočily. V první sekundě byl velký překmit až na sto šedesát procent, ale pak se ustálil na sto dvaceti. Irkův předpoklad se naplnil!

Než si hodnoty prohlédli a domysleli, hlásil počítač dokončení testů:

„Pane Wilson, sonda je v naprostém pořádku. Testy neodhalily žádné změny parametrů.“

Ken se podíval na Altara, který jen pokrčil rameny:

„Jsou to vaše výpočty, vaše konstrukce... odvážíte se?“

„Dělá mi starosti ta úvodní špička. Jestli nesouvisí s rozdílem obsažené energie, mohla by být větší než dvě stě procent a sondu zničit.“

Sten odporoval:

„Tentokrát ale nebudeme přecházet z obyčejného Sirupu na excitovaný. Podle mě ten překmit nebude o moc větší... Vyzkoušel bych to,“ usmál se na Adama, „ale rozhodnout musí investor.“

„K Amině mám citový vztah, ale se sondou to klidně risknu.“

Ken tedy zavelel potřetí a počítač sondu odstartoval. Všichni napjatě sledovali ukazatel rychlosti. Ken komentoval hodnoty:

„Podívejte, hodnota zrychlení je opravdu větší, opět je to víc, než zvládnou stávající kompenzátory!“

Rychlost překročila polovinu rychlosti světla a Sten poznamenal:

„Obavy byly zbytečné, špička byla jen sto osmdesát procent, už jsme na sto padesáti.“

Najednou však šokovaně vykřikl:

„Sakra, co to je?!“

Hodnota výkonu totiž začala růst. Zdálo se, že každé procento rychlosti přidalo dvě procenta výkonu.

„Mám to zastavit?“ otočil se Ken na Adama. Vlastně se na něho obrátili všichni.

„Tušíte, proč se to děje?“

„Ne,“ zakroutil Ken smutně hlavou.

„Tak to nechte doběhnout, ať máme data. Z nepředpokládaných situací se člověk dozví nejlépe.“

* * *

Tentokrát žádný zázrak v poslední chvíli nezasáhl a sonda na dvaosmdesáti procentech rychlosti světla explodovala. Adam si ulevil ironickou poznámkou:

„Jsem zvědav, kdo to bude uklízet!“

Počítač nepochopil a snažil se mu to vymluvit:

„Netřeba, pane. Sonda se i s obsahem přeměnila na světlo a teplo.“

Jediný Irk zareagoval, ale místo obvyklého výbuchu jen prohlásil:

„Někdy je s těmi počítači sranda, že?“

„Timure, máme všechna data?“ zeptal se Ken, jako by Irka neslyšel.

„Ano, pane. Mám je poslat Jerrymu?“

„Pošli,“ přikývl Ken.

Adam se obrátil na Altara, pak si to ale rozmyslel:

„Pane Wilstone, potřebovali bychom na další pokusy silný laser, alespoň kilowattový. Máte na půjčení nějaký, co bude fungovat ve vakuu?“

„Máme,“ usmál se Ken a ukázal do podlahy. „Dole. Má tři kilowatty a klidně vám ho půjčíme.“

Adam se pro změnu usmál na Magdu:

„Vidím, že půldenní perspektivou ve výtahu moc nadšení nejste. Pojdte, na ten kousek se do Aminy vejdem všichni.“

„Musím to tady sklídit,“ řekl Ken zklamaně.

„Roboti to zvládnou, ne?“

„Pan Hopsal má pravdu,“ souhlasil Altar. „Timur a jeho parta to udělají.“

Nastoupili do Aminy. Adam šel po schodech první a organizoval to:

„Do pilotní kabiny se mnou půjde pan Wilson. Chtěl bych s ním ještě něco probrat. Abyste nestáli na schodech, tak do téhle kajuty dám Newmanovy. Sten a Irk půjdou do kajuty o patro výš... Děkuji.“

V pilotní kabině usadil Kena do křesla kopilota a řekl Evě:

„Spoj mi Jerryho.“

„Dobrý den, pane Hopsale. Té sondy mi je líto.“

„Snad to nebyla zbytečná oběť a z dat se dozvíme něco nového. Jerry, je můj oblíbený hangár volný?“

„Ano, můžete ho použít.“

„Děkuji... Evo, co říká řízení provozu?“

„Že máme volno.“

„Výborně. Tak vzhůru dolů!“

Když se Amina odpoutala od ostrova, otočil se Adam i s křeslem ke Kenovi:

„Očekávám, že se nevzdáte a postavíte druhou sondu.“

„Samozřejmě. Pan Newman jako vždy tušil, co budete chtít řešit. Druhou sondu budeme investovat my. Usoudil, že tohle všechno jsou jen dětské bolesti nové technologie s úžasnými možnostmi a při troše trpělivosti a peněz poskočíme dopředu.“

„O Altarově úsudku jsem nikdy nepochyboval. Těší mě to, ale o penězích jsem se bavit nechtěl. Ptám se proto, že po vás chci, abyste se zaměřil na dokonalé otestování nižšího stupně excitace Sirupu. Nazvěme tak systém, který dal dohromady Sten s Irkem, tedy bez těch vašich vylepšení. Máte data a víte, že sondu to nezničí. Provedte dalších iks testů, ať máte jistotu, a pak předěláte moji Aminu. Až bude Amina fungovat, můžete pokračovat druhým stupněm excitace. To vám také poskytne čas na řádnou analýzu dat z toho sebevražedného pokusu a druhá sonda bez újmy přežije i to.“

„Předělání Aminy beru jako fakt. Záleží ovšem na tom, kdy?“

„Za týden bude hotová linka na calosit a já odletám na Sarpedon. Budete mít dva měsíce na testy a předělání Aminy. Mechanicky můžete začít hned, elektricky je to víceméně také jisté. Zůstane už jen řízení. Kdybyste byli přetížení, mohu vypomocet dvěma roboty. Třetí ale musí zůstat na Hopsince.“

„Na nedostatek práce si stěžovat nemůžu, ale dá se to zvládnout. A robotů je na Doře dost, ale děkuji za nabídku.“

„Dobrá, byl to jen takový okamžitý nápad... Děkuju vám. V půlce listopadu budu mít včeličky a další věci pro Fytóna, tak se vydám na cestu. Každý den zkrácení letu se počítá... Jednou to třeba bude jen jeden týden.“

Ukázal na telestěnu:

„Pojdte, Amina brzy přistane. Cestou vyzvedneme ostatní a shromáždíme

se v přechodové komoře.“

„A ten laser?“

„Ano, už bych zase zapomněl. Půjde s vámi Ed a přinese ho. Unese ho?“

„Robot ano.“

„Ještě jednou děkuji. Přivezu ho příští týden spolu s Aminou.“

* * *

Ed byl za čtvrt hodiny zpět i s rozměrným přístrojem. Bylo volno a Adam hned zavelel k odletu. Sten laser okukoval a nakonec se zeptal:

„Dali ti nějaký návod, Ede?“

„Ano, pane. Rozhraní je standardní, předpokládám, že pan Hopsal tu má bezdrátový adaptér. Brumík nebo Cib ho bez problémů mohou řídit.“

„Aha, ty počítáš s tím, že ho rovnou vyzkoušíme,“ konstatoval Adam.

„Má pravdu,“ podpořil návrh Irk. „Máme testovací kostku i laser, tak proč to nevyzkoušet?“

„Dobrá, jsem pro. Kde jsou výpočty?“

„Tak ty má Cib,“ pokrčil Sten rameny. „Ale jednu dvojici hodnot si pamatuju: pět set šedesát wattů je na synchronní orbitu z druhé strany Hopsinky.“

„Hmm,“ zapochyboval Adam. „Pokud se kostka neodpaří.“

„Určitě ne,“ prohlásil sebejistě Irk. „Jenže kostka se mezitím v přechodové komoře ohřála. Navrhuji poslat s ní Eda ven a zajít na Brumíkovy palačinky... Už se mi sbíhají sliny.“

O palačinkách nebylo třeba hlasovat a návrh byl jednomyslně přijat.

* * *

Sten poslal Eda ven zjistit teplotu kostky. Vrátil se a hlásil:

„Má jen mínus sto osmdesát. Mohlo by to fungovat.“

„Když jsi zde,“ řekl Adam, „využijeme tě ještě jednou, ať kvůli té chvilce nemusíme do skafandrů. Umístí laser a spoj ho s Brumíkem. Především ho musíš ale správně nasměrovat, kostka se přemísťuje po přímce. Udělej kompromis mezi testem a bezpečností – ať ta přímka prochází Hopsinkou, ale dost daleko od Brumlanu. Nemělo by se stát nic, ale kdyby něco selhalo, tak ať nikomu neublížíme.“

Když se Ed vrátil, Sten se zeptal:

„Brumíku, máš spojení s tím dělem?“

„Ano, pane.“

„Nastav výkon pět set šedesát a pouze jeden impuls... Pal!“

„Kostka je pryč... Cílovou pozici nemohu potvrdit, kostka je moc malá.“

„Děkujeme. Sdělil jsi Evě vypočtené souřadnice?“

„Ano, pane.“

Přestoupili do Aminy a vydali se pro kostku. Bylo třeba trochu hledat,

kostka byla o deset kilometrů dál, ale byla tam. Bylo to jako sen: padesát tisíc kilometrů za jedinou sekundu při necelých šesti stech wattech!

* * *

Když se vrátili do kolonie, Cib tlumočil Adamovi Lucienovu žádost o návštěvu. Sten s Irkem šli do fyzikální laboratoře, Adam si nechal Luciena spojit:

„Ahoj. Co bys řekl na brzký oběd?“

„Člověče, ty mi snad vidíš až do žaludku. Špatně jsem spal, snídal brzo a teď mám hlad jako vlk. Kde teď jsi?“

„Právě jsem vylezl z Bručouna. Sejdeme se v jídelně. Povím ti o dalším vydařeném pokusu.“

„Já jsem u sebe v kanceláři, ale hned jdu. Takže se potkáme na chodbě.“

Potkali se někde v polovině a Adam nedokázal skrýt nadšení z úžasného eneritu. Cestou popsal minulé pokusy a dnešní experiment. Potom také zdramatizoval dopolední pokus s vybuzeným Sirupem a následnou explozí Kenovy testovací sondy. Vyšlo mu to akorát do jídelny.

Každý si vybral jídlo, a když se posadili, vyzval Luciena:

„A copak jsi chtěl ty?“

„Víš, kdo má zítra výročí?“

„Kdo?“ zeptal se opatrně Adam, ale vnitřně v něm hrklo a snažil se vzpomenout si, kdy došlo k útoku kolonií na Hopsinku a Zdena Plandová si vzala život. Ale Lucien klidně řekl:

„Kontejnerový katapult... Řekli jsme si, že po roce provozu postavíme druhý katapult. Jeho místo už je dávno vybrané. A pak také bude potřeba druhý servisní tunel. Neměli bychom se do toho pustit?“

„Jaký vlastně je stav prvního tunelu? Náš první hoptrain...“

„Servisní hoptrain spolehlivě funguje.“

„To jsem rád... Děkuji za připomenutí, úplně jsem to pustil ze zřetele. Ale druhý katapult zatím stavět nebudeme. Ještě s tím počkejme. To hraní s eneritem není jen tak – myslím, že to dokážeme.“

„Co?“

„Nahradiť katapult! Ještě pár desítek pokusů a dopracujeme k přepravnímu systému se směšnou spotřebou a prakticky neomezenou rychlostí.“

+ + +

19. Toreová a Wynn

Eva přijala pokyny od řízení letového provozu a Amina přistála do přiděleného dílenského hangáru.

Amanda sestupovala po schodech, ale Adam ještě zůstal sedět v pilotním křesle a zcela zbytečně překontroloval řádné uvedení Aminy do klidu. Nějak se mu nechtělo ji opustit. Čekal, jestli Eva něco řekne nebo se třeba na něco zeptá k chystané přestavbě. Ale mlčela, Adamovi se zdálo, že vzdorovitě. Nakonec to nevydržel:

„Určitě víš, co se chystá, až odletím.“

„Ano.“

„Cib ti poslal všechny podklady, video z pokusů jsi taky viděla... Bojíš se?“

„Jak se NSH může bát?“

„Já vím... Jenže jak může NSH odstartovat bez člověka na palubě? Jak může NSH taranem zachraňovat ohrožené rostliny, když to znamená opustit oběžnou dráhu bez kapitána? Možná jsou tvé obavy dostatečně velké, aby překonaly omezení sebezáchovné pojistky. Ten potenciál navíc by se dal označit za obavy z budoucnosti.“

„Skutečně mám strach, Adame, ale úplně z něčeho jiného... Už od odletu ze Sarpedonu se děším okamžiku, kdy mé excesy vytáhneš a budeš je chtít řešit. Různé psychologické pokusy dokázaly už dávno, že lidský mozek dokáže velký šok odsunout do koutku paměti a vytěsnit, zapomenout. Trochu mě mrzelo, že má dvě chvályhodná, byť neúměrně soběstačná rozhodnutí, byla pro tebe takový šok, žes je zapomněl. Ale říkala jsem si, že je to lepší, než když mě pošleš na sešrotování. Evidentně platí ta druhá možnost. Vytáhnul jsi to a chceš to řešit.“

„Nic jsem nezapomněl, ale nic nechci řešit. Obě tvá rozhodnutí nebyla jen chvályhodná. Byla přímo úctyhodná! Zachránila jsi dva životy, ponížíme-li celoplanetární bytost na úroveň člověka. Kdo by se odvážil tvrdit, že to nic neznamená?! Ovšem žádné vyznamenání pro AI lidé ještě nezavedli, musíš se spokojit s vděčností těch, co jsi zachránila... Nezpychni z toho!“

Na telestěně se objevil vnitřek hangáru s čekající Amandou a Lucienem. Od přechodové komory se blížil velký vozík s Ajaxem za volantem.

„Už na tebe čekají, Adame. A nebojím se, alespoň ne v lidském slova smyslu. Větší rychlost a dolet se vždycky může hodit... Šťastnou cestu a dobré pořízení na Sarpedonu.“

„Měj se, Evo.“

Adam sestoupil ze schůdků se dvěma taškami, naložil je na vozík a vylezl si k Amandě a Lucienovi. Ben se k němu otočil ze sedačky spolujezdce:

„Proč vlastně stojíme v servisním doku?“

„Ty to nevíš? Já myslel, že vás Cib informuje o veškerém dění.“

„Nikdo mu to nepříkázal, pane, a v továrním nastavení to zřejmě není.“

„Asi vám to nevadí, když jste nic neřekli. Ani Ed se o ničem nezmínil. Nebo vám v tom brání nějaká pojistka?“

„Nevadí ani nebrání, pane.“

„Dobrá. Abych ti odpověděl: zatímco se budu toulat po Galaxii, předělají roboti Kena Wilsona nádrže Aminy na ukládání krystalického Sirupu a spalovacím komorám motorů hvězdného pohonu zesílí stěny. Plus spousta dalších prací, především doplnění řídicích systémů a doprogramování NSH.“

„Dovolte ještě otázku: proč s námi není Ed a kdo teď velí kolonii?“

„Ed zůstal na Hopsince pro potřeby Alana, který teď má kolonii na povel. Tak Ajaxi, jedeme.“

Vozík je přepravil k nákladnímu hvězdoletu, připravenému k odletu, který stál na osmi vysokých teleskopických nohách ve vlastním obřím hangáru, plném náhradních celků a všelijakých pomocných zařízení. Vstupní otočná rampa byla přibližně uprostřed stroje, natočená ke vstupu do hangáru.

Hvězdolet se podobal křížníku Sluneční gardy: dlouhý trup obdélníkového průřezu byl na jednom konci zúžený do tupé špiče s okny můstku a na druhém konci se rozšiřoval do motorové sekce. Tři mohutné trysky hvězdného pohonu a pět raketových přibližně poloviční velikosti propůjčovalo stroji prakticky stejné zrychlení, jako měla Adamova Amina, přestože byl téměř osmkrát objemnější a s nákladem mohl vážit i dvacetkrát víc.

Další desítku trysek raketových motorů měl hvězdolet na břiše. Mezi nimi byly v hermetických kójiích univerzální výsuvná ramena, schopná nést množství nástavců – od bagrů a jeřábů až po hloubkové vrtáky a těžké lasery.

Jmenoval se prostě: TRAKTOR.

* * *

Lucien s Amandou šli do přidělených kajut, Ajax a Ben teď nesli jejich a Adamovy věci. Adam šel na můstek za Oldverzem.

Nebýt pachu strojů a raketového paliva, připadal by si jako na procházce parkem. Dojem z třírozměrných kreseb upravených záhonů květin, vhodně doplněných hologramy stromů a keřů, lehce se vlnících ve slabém vánku z průduchů podpory života, byl téměř dokonalý.

Oldverz stál dva kroky od virtuální telestěny, spuštěné od stropu můstku a zakrývající průhled okny do hangáru. Telestěna byla plná statických i dynamických parametrů z různých míst lodi. Musely být rozděleny do mnoha barevně odlišených skupin, protože jich bylo ohromující množství. Stál tak blízko proto, že občas udělal krok vpřed a dotknul se obrazu. Na telestěně se pak zobrazily podrobnější informace.

Jeho žena Marie a navigátorka Toreová seděli ve vyvýšených křeslech, umístěných po stranách křesla velitelského, a navigovali svého kapitána pod záminkou, že z té blízkosti nemá ten správný rozhled. Nezasvěcenému pozorovateli se mohlo zdát, že jde o nějakou zábavnou hru. No, jak pro koho.

Dveře můstku byly všechno, jen ne tiché. Když Adam vešel, byly dámy tak zabrané do nahánění kapitána, že se hlasitého zasyčení lekly, a hned ztichly. Osvobozený Oldverz svou činnost nekomentoval, podstavil se do pozoru a předpisově zahlásil připravenost k odletu.

„Už nám chybí jediná věc, pane, ovšem řekl bych, že nejdůležitější. Náhradní náplně do kuchyně. Generálovi roboti je ale už naložili a vezou je sem. Na dva měsíce pro šest lidí jich jsou s rezervou dva vozíky.“

„To se nedá nic dělat. Věřte mi, že po týdnu na sušené stravě bychom se sežrali mezi sebou.“

„No nevím,“ zasmál se Oldverz. „Strava z automatu se po týdnu té sušené pomalu začne blížít.“

„Nepomlouvejte naši kuchyň!“ zasáhla Marie. „Abyste věděl, pane Hopsale, TRAKTOR má vážně prostornou lednici a dorští skladníci ji vybavili velice slušně. Kdybyste si chtěl cestou vařit vlastní jídlo, máte možnost.“

„Moment – říkal jste dva vozíky?“

„Ano. Zdá se vám to málo?“

„Je to na hraně. Ale když máme tak vybavenou lednici, nevadí to. Teď mě napadlo ale něco ještě lepšího... Počítači, dostal jsi jména této posádky?“

„Ano, pane.“

„Máš nejen kapitánovo pověření, ale také to moje?“

„Ano, pane.“

„Hierarchie velení je jednoznačná?“

„Ano, pane.“

„Výborně. Tak mi spoj Amandu a Luciena... Věnujte mi chvíli, chci se dohodnout na stravovacím režimu. Vymyslel jsem následující: máme v lednici dost jídla, abychom si vařili po celou dobu výpravy. Navrhuji nechat náplně do automatů v rezervě. Režim bude následující: rozdělíme se na dvojice a každý týden se bude o jídlo starat jedna z nich. Jeden bude dělat kuchaře a číšníka, jeho protějšek bude uklízet a pomáhat mu. Je nás šest, takže se ve funkci kuchaře vystřídáme všichni. Nepředpokládám, že by byl nějaký problém s tím, že jednu dvojici bude tvořit Toreová a Wynn. Je někdo proti?“

Když nikdo neprotestoval, ještě dodal:

„NSH dohlédne, že nikdo nebudete ve dvojicích švindlovat. Nebezpečí je všem známo – pomocník pomáhá, ještě tak může na přímou žádost poradit, ale jinak do toho kuchaři za žádných okolností nemluví. Aby to bylo i počítači jasné: v kuchyni a jídelně zavádím rovnost pohlaví a postavení... Ještě mi počítači řekni, jestli máme nádobí pro všechny a kuchyň je na takovou akci dostatečně vybavená?“

„Ano, pane.“

Jen Oldverz byl dost blízko, aby zahlédl v Adamových očích šibalské ohníčky, když se ptal:

„NSH, jakou hodnotu má konstanta pí?“

„Tři celé čtrnáct, patnáct, devadesát dva a tak dále. Proč, pane?“

„Jen si ověřuju, že se ti hlasový modul nezasekl na odpovědi *Ano, pane.*“
Na to NSH neřekl nic. Podle smíchu posádky poznal, že to měl být vtíp.

* * *

Jako první se na týden vaření přihlásila navigátorka. Samozřejmě že jako kuchařka. Lucien neměl důvod odporovat. Pátý den letu, asi hodinu po obědě, napadlo Adama položit NSH otázku:

„Počítači, jak se Toreová s Wynem snáší při vaření?“

Amandě taková otázka přišla na hraně, ale se zájmem zvedla hlavu od čtečky a s napětím čekala, co z NSH vyleze:

„Myslím, že skvěle, žádný konflikt. Přesnější by bylo říct, že si rozumí.“

Ovšem ještě víc Amandu zaujala Adamova reakce. Jen se usmál a pokýval hlavou. Amanda začala mít podezření, že ten nesmysl s vařením nebyl jen okamžitý nápad, ale do detailu promyšlená manipulace.

Brzy zjistila, že se na román moc nesoustředí, že ji pořád sžírá nejistota, zda to byl nebo nebyl Adamův konstrukt. V zásadě jeho motivaci chápala, taky měla Luciena ráda, ale protože Toreová měla na Doře partnera, přišlo jí to nemorální.

Zaaretovala na čtečce odstavec a zvedla se z tureckého sedu na posteli. Adam zvedl hlavu od monitoru a film zastavil. Překvapeně se zeptal:

„Už tě to nebaví, Ami?“

„Jdu se trochu projít... do parku,“ zasmála se. „Asi se zastavím na čaj.“

„Chceš, abych šel s tebou?“

Byla to řečnická otázka. Již před letem ji Adam upozornil, jaký tlak na psychiku ta cesta bude a že je třeba cítit chuť druhého, být na chvíli sám. Ve všech významech toho slova. Hlavně se nevyptávat, neurážet se nebo v tom hledat něco vážnějšího, než jen tlak kovového vězení v subprostoru.

S úsměvem zakroutila hlavou, vyšla na chodbu a Adam se zase pohroužil do filmu. Amanda prošla hlavní chodbou a vstoupila do kuchyňky. Byla prázdná. Zavřela za sebou dveře a zeptala se počítače:

„NSH, proč dal pan Newman tak dokonale naplnit tvoji lednici.“

„Nevím o nějakém speciálním příkazu, madam. Mohu-li soudit z desetileté služby na Doře, každé výpravě delší než týden se plní lednice na sto procent. Dovolte mi radu: tuto otázku položte počítači kolonie, až se vrátíme.“

* * *

Patnáctý den letu přišla navigátorka do jídelny na snídani. Adam už na ni na chodbě čekal. Měla skvělou náladu a Adamova kamenná tvář a postávání u dveří ji pobavilo:

„Dobré ráno. Cože stojíte venku, je tam plno?“

Adam bez změny výrazu řekl:

„Dobré ráno. Prosím, pojdte se mnou do druhé jídelny.“

Jídelna na druhé straně chodby nebyla využívána, ale ani blokována.

„Posadte se, prosím, musíme si promluvit... Počítači, zablokuj dveře.“

Adam se posadil proti navigátorce a konečně se usmál.

„Něco jsem snad provedla?“ naježila se Toreová.

„Ještě ne. Proto s vámi chci mluvit o samotě... Nemyslela jste si snad, že tajné schůzky s Lucienem na zavřené lodi o šesti lidech zůstanou tajné?“

„Špehoval jste nás?“ vypálila bojovně.

„Domnívám se, že takové informace NSH neposkytuje. Ani by mě nenapadlo se ptát. Jen nejsem slepý, to je celé. Ani nejsem jediný vidoucí. Berme to jako fakt.“

„No dobře. Chcete mě poučovat? Nebo snad kázat o morálce?“

Adam ji chvíli upřeně pozoroval a zděsil se toho pohledu plného odmítání a snad i nenávisti. Patrně až za hrob. Cítil, jak se mu ježí každý chlup a adrenalin nahrazuje snad všechny tělní tekutiny. Obvykle byl za tu nestandardní reakci svého těla na ženu v bojové pohotovosti rád, ale teď to bylo špatně. Pracně se ovládl:

„No jo,“ povzdechl si. „Od našeho posledního střetu jsem zapomněl, že přecházíte do útoku hned od prvního náznaku. My se ale musíme dohodnout! Tentokrát je to v zájmu člověka, kterého máme oba rádi... K té vaší bojovnosti jen jednu věc: zamyslete se nad tím, že nereagujete na to, co jsem řekl nebo udělal, ale na to, co si myslíte, že si myslím. Napojte se, prosím, na realitu. Na druhou stranu vidím, že jsem začal špatně a ničím jsem nenaznačil nestandardní průběh rozhovoru. Omlouvám se.“

Přes obličej se jí převálily vlny citů zleva doprava a hned zase zpět. Zmateně se v tom snažila vyznat:

„Koho tím myslíte?“

„Samozřejmě že Luciena.“

„Myslíte si snad, že když se spolu dva dospě...“

„Sakra, nechte toho!!! Pořád chcete bojovat s tím, co si myslíte, že si myslím. O tomhle ale mluvit nechci. Ano, vypadá to divně, ale já vím, co od vás chci vědět a co vám chci říct. Půjde o výměnu systémových informací, sex vynecháme! Chápu, že jsem vás zaskočil. Moje snaha nesměřuje proti vám ani Lucienovi. Právě naopak. Přestaňte se tvářit tak agresivně a alespoň na pár minut nechte řídit rozhovor někoho jiného!“

Chvíli se upřeně měřili, až se navigátorka zasmála:

„Kdybyste se viděl. Teď jste na válečné stezce vy!“

„Protože na vás nepozoruju příklon k rozumnému uvažování.“

Náhle se v ní odpor zlomil, rysy se zjemnily a ona řekla skoro klidně:

„Tak se ptejte.“

„Děkuju. S vaším partnerem, hmm... Herbertem, jste se rozešli?“

„Ano... Tak říkajíc jsme nedokázali sjednotit vize naší budoucnosti.“

„Před týdnem bych se zeptal, zda máte s Lucienem vážnější úmysly, ale stav k dnešnímu dni mi odpovídá zcela jasně. Je tu ale jeden problém, který

nevidíte, ale chci, abyste byla připravena, až prohlédnete... Už zase ten odpor. Je vám vidět na očích. Já vás nechci poučovat, co a jak máte dělat, nebo co smíte či nesmíte – já se snažím ochránit Luciena. Pořád to nechápete, že? Kdybych nevěřil ve vaši schopnost empatie, nebyl bych se s vámi. Šel bych to Lucienovi rozmluvit!“

„Pořád chodíte kolem horké kaše, pořád se mě jen snažíte manipulovat hezkými slovy, ale nic konkrétního jste ještě neřekl!“

„Úplný Don Quijote!“ vzdychl si Adam.

„Proč sem taháte toho blázna?“

„Protože se chováte stejně: pořád se snažíte bojovat proti neexistujícímu nepříteli a stejně jako jemu se vám zdá, že vítězíte.“

Zkusil to s ní ještě jednou:

„Chodím kolem horké kaše, protože jste se hned na začátku zablokovala a já se vás snažím probrat. Proč vám mám sdělovat závažné informace, když mě neposloucháte? Všude vidíte jen manipulaci...“ dodal unaveně.

Když viděla, že už má dost, že jeho psychiku rozleptala až k základům, z ženského pohledu viděno, že konečně zvítězila, začalo ji to zajímat. Zalekla se, že už překročila tu tenkou hranici, kdy muž buď znechuceně odejde, nebo nastoupí agrese, a rychle dala najevo, že obrátila:

„Poslouchám.“

Ale Adam věděl, kam se dívat, viděl v jejích očích ten záblesk spokojenosti se svým působením, a došla mu trpělivost. Vzepřel se oběma rukama o desku stolu a začal se pomalu zvedat:

„Myslím, že mám-li zůstat Lucienovým přítelem, udělám nejlíp, když mu vysvětlím, že vzhledem k jeho věku další srážka s ženskou logikou jeho zdraví neprospěje... Počítači, odblokuj dveře!“

Bez rozloučení a bez ohlednutí vyšel na chodbu. Se svěšenými rameny se vracel do kajuty a byl znechucený sám sebou. Vzpomněl si na první setkání s Toreovou – probíhalo prakticky stejně! Tenkrát ale zachránila situaci Marie Oldverzová. Měl si na to vzpomenout dřív a za Toreovou poslat Amandu!

Když vstoupil do kajuty, Amanda hned viděla, že je něco špatně. S nadějí, že se konečně dozví pravdu, rozhodně prohlásila:

„Tak ven s tím. Co se stalo?“

„Podělal jsem to! Chtěl jsem Toreové říct, že jestli to s Lucienem má vydržet i po téhle výpravě, musí mu dát čas. Jsem si jistý, že až to očarování sexem opadne, začne jí vrtat hlavou, proč Lucien nereaguje. A zvláště Toreová je prudká, hned jí z očí vyzařuje nenávisť, pro sprosté slovo nejde daleko. Veškerá má snaha přijde vniveč!“

„Víš ale, že Toreová má partnera?“

„Nemá... Už půl roku.“

„Jak dlouho to víš?“

„To je výslech? Tak ti to řeknu celé: těšil jsem se, že tě budu mít celou tu cestu nablízku. Ty si samozřejmě myslíš, že myslím jen ten sex, přece se to o chlapech říká. Ujišťuju tě, že nejen to – tvá blízkost mi dává sílu, jistotu i odvahu. Oba víme, že to samé platí o Marii a Johnovi. A teď tu máme

Luciena a Toreovou. Navigátorku bych mohl zastoupit já, ale co Lucien? Je sice dvakrát starší než já, ale pořád to není žádná mumie. I přes ty dvě velké ztráty. Co se stane, když tu bude dva měsíce sám, zatímco my a Oldverzovi si spolu užíváme? A nepřerušuj mě – není podstatné, zda to tak skutečně je, nebo není. Osamělému člověku víří hlavou všelijaké představy. Nebo mám Luciena nechat doma? To by nebyl zrovna dobrý nápad, protože budeme stavět daleko od všech zdrojů. Proto tu mám tolik robotů, proto jsem koupil tu velkou tiskárnu, která vytiskne cokoliv. A proto máme s sebou tolik kompozitu, přestože vlastní linku budeme sestavovat jako stavebníci. Kdyby se něco pokazilo, nebo bylo nedej bože třeba něco předělat, pak je náš Lucien lepší, než řídicí systém jakéhokoliv hvězdoletu...

Dlouho se mi situace zdála neřešitelná. Když jsem se před asi měsícem zeptal Jerryho, zda má Toreová pořád partnera, byl to jen takový okamžitý nápad. Když jsem znal pravdu, řekl jsem si, že s klidným svědomím mohu nechat věcem volný průběh. Třeba se nic nestane, nutit je do vztahu nebudu. Ale stalo se. Jenže když vidím Toreovou, zamilovanou až po uši, ale nejistého, skoro až chladného Luciena, který se bojí znovu zamilovat, protože jemu se zdá, že to neštěstí na své ženy přenáší on, vidím blížící se průšvih. Sakra práce, nejsme přece ovce, jak říká Forseti, abychom se nechali unášet okolnostmi. Jak zastavit vývoj špatným směrem? Porad, pomoz!“

Amanda se již rozhodla. Pohládila Adama po tváři:

„Počkej tu na mě... Počítači, kde je navigátorka Toreová?“

„Snídá. Hrozně pomalu.“

„Jdu si s ní promluvit!“

Trvalo jí to nekonečně dlouho. Adam si málem začal okusovat nehty, už se chtěl vyptávat počítače, když se Amanda vrátila. S nadějí se zeptal:

„Poslouchala tě?“

„Určitě ano. Lucien je zachráněn!“

„Cos jí řekla?“

Amanda jen trhla rameny:

„Že Lucien prochází těžkým obdobím a zaslouží si, aby byla trpělivá a rychleji myslela, než mluvila... A že jí vyškrábu oči, jestli Lucienovi ublíží.“

+ + +

20. Lidé na Sarpedonu

TRAKTOR se vynořil ze subprostoru již dvacátý den. Adam nad tím dlouho přemýšlel. Možná je odpověď jednoduchá: čím jsou motory hvězdného pohonu výkonnější, tím efektivnější je jejich dlouhodobá činnost.

Adam byl rád, že se nemusí o nic starat a může v klidu kajuty navázat spojení s Fytonem:

Bud' zdrav, příteli. Už jsme zase tady!

To jsem moc rád. Co tu budete dělat?

Dnes tu nejsem s Aminou – podívej na tu velkou potvoru!

Poslal Fytonovi obrázek TRAKTORU.

Dali jsme dohromady linku na těžbu calositu a jeho zpracování. Ale neboj se, oproti lince Altuřanů bude primitivní. Což znamená, že celý proces bude uzavřený a nic nebude unikat mimo Sarpedon. Nijak bysme tě neohrožovali, ani kdybys zůstal poblíž. A jak se ti vlastně daří?

Jsem spokojen. To teplo má blahodárny vliv na mě i na mou přírodu. Jen nás trápí divoké větry a musíme přetpět rozsáhlé záplavy. Ledový příkrov začal tát a hladiny moří stouply. Mluvil jsi o strojích na opylování – vezeš snad nějaké?

Nevezu, ale nezapomněl jsem. Výrobce je v sedmém nebi...

Adame, říkal jsem ti o těch příměrech: co znamená to sedmé nebe?

Znamená to, že je štěstím bez sebe. Nadšený na nejvyšší míru. Velmi, velmi spokojen... Výrobce včeliček je prostě nadšený z tak velké zakázky, ale bude mu to chvíli trvat. Představa je taková, že postavíme a spustíme linku na calosit a odletíme domů. Včeličky budou až někdy v listopadu. Také bádáme nad způsoby, jak dostat ty těžké kovy z oběhu. To také nemáme připravené. V listopadu přiletím zase s Aminou.

V tu chvíli vešla do kajuty Amanda.

Milý Fytone, chtěl bych ti představit mou ženu. Dej mi chvílku, vysvětlím jí, co má čekat.

„Amando, mluvím s Fytonem. Zkusí se s tebou spojit, nelekni se.“

Můžeš... Hmm, tak to nefunguje. S Bogem jí to ale jde. Příležitostně se Boga zeptej, jak to dělá.

„Je mi líto, Ami, nejde to. Bog na to má nějaký figl, ale nechci ho sem kvůli tomu tahat.“

„Pane Hopsale,“ ozval se NSH, „kapitán si vás žádá do pilotní kabiny. Budeme hledat místo přistání.“

„Dobře, už jdu.“

Adam se zvedl z křesla a vyšel na chodbu.

Budeme přistávat, musím jít na můstek. Procházím hlavní chodbou, kde je kombinací kresby na stěně a světelných obrazů vytvořeno zdání pozemské přírody. Velmi dokonale. Mrzí mě, že nevím, jak ti poslat můj zrakový vjem. Abyš to viděl v pohybu.

Ale já vím, kde hledat. Zkusím to... To je vážně pěkné udělané... Důl postavíte na stejném místě, jako byl ten Altuřanů?

Ne. Kvůli těm podzemním chodbám, co udělali plecháči. Oni totiž nechali zapnutou rušičku, která brání našim senzorům vidět do hloubky. Pokusíme se najít zdroj, mně se to však minule nepodařilo. Když ho nenajdeme, budeme muset udělat tak říkajíc ruční průzkum.

Budete plácát do povrchu rukama?

Ne, zasmál se Adam, jen použijeme metodu známou pár století: rozestavíme citlivé přístroje, které rušička neovlivňuje, a odpálíme slabé patrony. Exploze vyvolají v povrchu dva druhy vlnění, které se chová jinak v pevných látkách, a jinak, když narazí na dutinu. Takhle si vytvoříme mapu podzemí a důl postavíme kousek dál. Abychom se nepropadli jako já s Aminou.

To je velice zajímavé. Až budeš mít chvíli, řekneš mi podrobnosti?

Nejsem odborník, Fytone. Podrobnosti budu muset nastudovat. Ale mám odkud – tak jako Altuřané si s sebou vozíme v počítačích všechny naše vědomosti... Musíme se rozloučit, už jsem skoro na můstku. Zatím se měj dobře.

Ať se ti daří, Adame.

„Dobré ráno,“ pozdravil Adam posádku na můstku. Odpověděli všichni, evidentně tu vládla dobrá nálada.

Na virtuální telestěně byl zobrazený povrch Sarpedonu. TRAKTOR visel nad bývalým dolem Altuřanů. Na jeho místě se za těch pár měsíců pochopitelně nic nezměnilo.

„NSH, vidíš podzemní chodby?“ zajímal se Adam.

„Ano.“

„Jak hluboko?“

„Nejhlouběji umístěný tunel je úplně vpravo, dvanáct a půl metru.“

„Tak to je zlé... Počítači, vezmi na vědomí, že existuje rušící pole, které maskuje tunely ve větší hloubce. Když jsem tu byl v květnu, dostali jsme se s robotem až do nejnižších pater. Jeli jsme výtahem a robot určil hloubku šachty na třicet metrů.“

„A když najdeme zdroj, vypneme ho, nebo zničíme?“ navrhl Oldverz.

„Je mi líto, kapitáne. Hledali jsme ho už v květnu, ale nepodařilo se nám to... NSH, vidíš nějaký energetický zdroj?“

„Nevidím, pane. Vrtá mi ale hlavou, kdo takové pole instaloval, že ho vůbec neumím detekovat. Někdo jiný než lidé?“

„Ano, máš pravdu. Čímž jsi mi připomněl, že jsem neprovedl důležitou věc. Podle zákona, už jsem zapomněl ty paragrafy, máš povinnost v zájmu třetích osob skrýt informace, jako jsou souřadnice a parametry. Sarpedon a tato hvězdná soustava jsou majetkem kolonie Ikárie v mém zastoupení. Uvedený zákaz se ale vztahuje na veškeré informace, které se týkají této hvězdné soustavy. Především jde o obchodní zájmy Ikárie a akciové společnosti Brumlan, tedy mé. Ve skutečnosti je soustava zatížena uživatelským právem: na druhé planetě žije rostlina, celoplanetární organizmus, který přijal jméno Fyton.“

Adam se po očku podíval na Toreovou. Už zase si myslela, že se dělá zajímavým a vymýšlí si. Co teprve bude říkat na Altuřany? Adam pokračoval:

„Tato planeta, kterou jsme nazvali Sarpedon, byla původně první planetou velmi blízko své hvězdy. Ta jiná civilizace Sarpedon odsunula dál a vybudovala zde důl na supravodič. Fytone se neptali. Po čase našli lepší materiály a důl odstavili. Ikárie dostala Sarpedon od nich darem, ale roboti, kteří tu zůstali, se vymkli kontrole. Vybudovali podzemí a snažili se ho skrýt před svými stvořiteli. Nemusíme se jich obávat, jejich páni si je odvezli. Bohužel tento detail přehlédli a maskovací pole neodstranili. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Ano, pane. Právní ochrana aktivována.“

Adam se obrátil na posádku:

„Všechno, co jsem řekl, je supertajné. Odvolávám se na váš slib utajení informací o Hopsince. Vztáhněte ho i na Sarpedon, celou soustavu a Fytone.“

Fytone, jsi na příjmu?

Ano, Adame.

Mám tu nevěřícího Tomáše – já vím, já vím, zase nějaký příměř. Ta dáma v krajním křesle se jmenuje Toreová a na mimozemšťany odmítá uvěřit. Zkus oslovit ji a kapitána, jako jsi zkusil Amandu. Uvidíme, co z toho bude.

Oldverz nereagoval, zato Toreová se celá napružila a v záři telestěny bylo dobře patrné, jak zbledla. Adam nasadil ironický tón:

„Už mi věříte, navigátorko?“

Otočila k němu hlavu, ale pak na něj jenom konsternovaně zírala.

Evidentně je receptivní. Cos jí řekl?

Že jsem stejně reálný jako lidé a navíc jsem na světě desetkrát déle, než bude kdy ona. Trochu jsem se do ní navážel, ale nijak zvlášť jsem neuspěl. Člověče, ta ti má ego!

To si dovedu představit, ale správné by bylo, abys ji neodháněl, ale přijal do klubu přátel druhé planety.

Výborně, založení klubu je dobrý nápad. Až mi vysvětlíš, co to je. Já jsem jí ale už nabídl přátelství a ona přijala. Sice chvíli bádala nad tím, k čemu jí to bude...

Milý Fytone, povšimni si, že jsme se o našich ženách ještě nebavili, tvé závěry proto nejsou ovlivněny mými. Přesto jsi narazil na nejvýznačnější rys našich žen, uložený někde hluboko v genech – vždy dělají jen to, co jim právě teď vyhovuje. Přináší to principiální nestabilitu, ale tu umně svádí už po mnoho generací na muže. Tak, a teď máš psychicko-morální dilema naší civilizace jak na talíři.

Stejně se mi však víc líbí tvá filozoficko-technická mysl, kde vládne mně pochopitelný řád... Takže tvé dřívější varování před lidmi, kteří se vstřícně jen tváří, se vlastně týkalo vašich žen?

To ne, příteli. V tom se muži a ženy zas tolik neliší, vrazit druhému kudlu do zad dokáže v zásadě každý člověk. U žen je jen soupis důvodů a motivací mnohem pestřejší. Samozřejmě – jako ve všem i v tomhle existují výjimky. Ty však celý život trpí ústrky okolí a společnost se je snaží léčit.

Léčit? Proč se snažíte vyléčit ideální povahy?

Těžko ti vysvětlit, když jsi na celé planetě sám, co je to hlavní proud, který stojí na většinové přirozenosti. Stádovitost je naše prokletí a zároveň nejsnadnější způsob ovládnání velkého počtu ovcí, co si myslí, že jsou individuality... Konec filozofování, musím se věnovat přistání.

„Promiňte, zapovídal jsem se...“

Toreová chápala, Oldverz jen něco nejasně tušil. Adam ukázal na telestěně místo, kde v květnu stála opravená Amina:

„Vhodné místo k přistání bude u původního dolu. U tohoto místa je jisté, že není poddolované.“

„Ale nějaký tunel mělce pod povrchem tam je, pane.“

„Vím o něm: to si udělal jeden z robotů. Proto ústí na povrch: když to nešlo přes silové pole, snažil se proniknout k Amině zespodu a poškodit jí trysky. Určitě sis všiml té hroudy kovu – to je roztavený onen robot, protože Amina na poslední chvíli odstartovala... Umístí do obrazu svůj obrys.“

Na telestěně se objevil obrys hvězdoletu v měřítku, vhodně umístěný na prostranství mezi zborceným dolem a místností s Aminou proraženým stropem. Adam přikývl, krátce se usmál na Oldverze, a protože viděl souhlas, vzal to na sebe:

„NSH, na můj povel – použij zvolené místo a přistaň.“

* * *

Rozmístit nálože a přístroje by roboti pochopitelně zvládli i bez něho, ale Adam byl rád, že mohl vypadnout z té kovové bedny. Ani ten střední skafandr, pro tentokrát, mu nevadil.

Stál u propadlého stropu a přemýšlel nad funkcí mimozemského stroje, který Amina svým propadem rozmačkala. Roboti, každý s několika patronami a přístroji, se rozprchli do kruhu o kilometrovém průměru a vše umisťovali na vypočtené souřadnice.

Vedoucí pracovní čtyř, koordinátor prací, byl určen. Když bylo všechno

umístěno, přístroje propojeny a patроны se zavrtaly do patřičné hloubky, zahlásil Adamovi připravenost. Adam souhlasil:

„Máte-li všechno připraveno a ověřeno, odpalte patроны.“

Ze závrtů vyletěly plameny, ale jedovatá atmosféra je okamžitě zadusila. Povrch se lehce zachvěl a v řídké atmosféře Adam slyšel jen blízké výbuchy. Hned se zajímal:

„Jaký je výsledek, NSH?“

„Snad správný. Skutečně je nedaleko nás hustá síť tunelů v hloubce třiceti dvou metrů. Kromě tunelů je zde ale spousta dutin, některé plné, jiné zaplněné jen zčásti. Zřejmě sklady. Zkoumaná oblast podle mě byla vybrána dobře: má dostatečnou plochu mimo všechny dutiny pro vybudování linky. Když aplikuji navržené rozmístění, bude sklad calositu přibližně sto patnáct metrů od vás, pane. Směřem k robotovi, co teď zvedl ruku. Střed těžebního mechanismu pak tam, kde ten stejný robot stojí.“

„Děkuji, NSH. Tak začneme. Jestli jsem dával dobře pozor, je prvním krokem vypálení otvoru pro střed těžebního stoje.“

„To ano. Došlo však k opomenutí jedné drobnosti. Z projektu nevyplývají pozice konstrukcí vůči planetě. Ani je nemáme jak určit, protože tu žádný pozíční systém není. Satelity také nemáme. V projektu jsou jen relativní vzdálenosti.“

„Aha, tak tu máme první chybu. Ovšem řešení je jednoduché: vypálíš díru pro středovou konstrukci někde v tom místě, které jsi označil jako vhodné, a tu zvolíš jako referenční bod. Pak nám budou stačit ty relativní hodnoty.“

„Provedu, pane. Zůstaňte na místě v bezpečné vzdálenosti. Pošlu roboty k vám.“

Roboti to vzali poklusem a za pár minut mohl TRAKTOR odstartovat. Přeletěl o kilometr dál a zase přistál. Na tu vzdálenost toho Adam moc neviděl, nicméně přesně věděl, co je pro úspěšné dolování laserem třeba udělat.

To, že máte mobilní laser a dostatečný energetický zdroj, kde jedno i druhé zabíralo před sto lety celou budovu, je teprve začátek. Vypalování hornin laserem je přesně ta činnost, u níž je přímo propastný rozdíl mezi popisem funkce a její realizací.

Laserovým paprskem zahříváte horninu tak prudce, že tato sublimuje, tedy přechází z pevného skupenství rovnou do plynného a díky tlaku v úzkém prostoru unikají plyny z vrtu, kde chladnou a vrací se do pevného skupenství.

Realizace je však nebetyčně komplikovanější, protože on ten zplyněný materiál chladne mnohem rychleji, než byste chtěli. Také se usazuje na místech, kde ho nechcete – na stěnách vrtu výše, na samotném zařízení a na všech dalších konstrukcích v okolí. Aby ne, když tato místa musí zůstat chladná, protože přece chcete roztavit horninu, a ne své zařízení.

Chytří lidé našli několik řešení, ale nikdy to nebylo tak, že byste na určeném místě stiskli tlačítko a bylo za pár minut hotovo. Teprve sestrojení snu fantastů, silového pole nebo chcete-li energetického štítu, umožnilo opravdovou snadnou realizaci.

NSH nejprve na povrch vyložil trojici samohybných energetických záříčů

napájených z reaktorů hvězdoletu, které se na zvoleném místě rozevřely jako leknín – *listy* se ukotvily do skály a vztyčily množství *okvětních plátek*, které nastavily do podivných úhlů. Tři plátky dokonce položily na povrch. Devět plátků tak vymezilo obvod budoucího vrtu.

Potom NSH vysunul zářiče na svém povrchu a několik hadic, zdánlivě směřujících do prázdna, aktivoval silová pole hvězdoletu a zářičů, a když turbodmychadla, rozvádějící žhavé plyny místní atmosféry kanály v silovém poli, dosáhla optimálního objemového výkonu, spustil petawattový laser.

Hvězdolet se okamžitě zahalil do oblaku žhavých par. Přebuzené silové pole nejen odvádělo zplyněný materiál mimo hvězdolet, ale také dodávalo plynům další energii a ty spořádaně odcházely komínem z energie mimo zájmovou oblast.

Mrak se ještě krátce pohyboval setrvačností, ale jak plyny chladly, přšelo z nebe malé a velké kamení. Nebezpečí od kamenného deště nehrozilo, protože se nepřibližoval, ale vzdaloval – atmosféra se lokálně od plynů ohřívala stále víc a plyny chladly později.

Jednomu efektu se však nedalo vyhnout – otřesům. Adam je v kilometrové vzdálenosti pociťoval jen jako nepříjemné chvění, které se ale dalo vydržet. Jak už to tak bývá, našel se však nositel jiného názoru...

+ + +

21. Krtek a hvězdolet

Toreová seděla na můstku ve svém křesle a nudila se. Oldverz seděl ve svém velitelském a na virtuální telestěně sledoval dvě desítky ukazatelů spojených s laserovým vypalováním. Najednou to s navigátorkou viditelně trhlo:

Anastázie, musím vás vyrušit! Mám důvodné podezření, že otřesy z vypalování brzy povedou k útoku na váš hvězdolet. Řekněte počítači, aby byl připraven ke startu.

Já tu nevelím, Fytone! Ale vyřídím.

Toreová vyskočila a obrátila se na kapitána:

„Pane, Fyton mluví o nějakém útoku. Mohu vyřídít vzkaz počítači?“

„Provedte!“ přikývl Oldverz bez zaváhání.

„NSH, byla jsem informována, že hrozí útok. Souvisí to s otřesy při vypalování, takže odněkud z podzemních prostor původního dolu. Pokus se skloubit vypalování a připravenost k nouzovému startu.“

„NSH, ber to jako můj rozkaz,“ dodal Oldverz řízně.

Anastázie, Adam a roboti budou brzy v ohrožení. Je potřeba udělat víc! Mezi nástroji máte mít také ruční vypalovače. Adam se mi snažil vysvětlit, jak se s nimi nahrubo zarovnává skalnatý terén. Dají se použít jako zbraň na větší vzdálenost?

Skoro cokoliv, co člověk vezme do ruky, se dá použít jako zbraň. Počínaje kamenem...

Kámen by určitě nepomohl. Tohle snad bude stačit. Uneseš dva nebo tři?

Dva určitě. Jsou ale ještě ve skladu.

Tak to řekni kapitánovi a poběž do toho skladu.

Toreová vybudila svou představivost na maximum a urychleně domýšlela souvislosti. Dokázala tak sdělit Oldverzovi ucelenou informaci:

„Kapitáne, na Fytonovu žádost poběžím pro ruční emitery a pokusím se dva dostat z lodi. Roboti je použijí jako zbraně.“

„Tak dobře, utíkejte!“

Jen se za navigátorkou zavřely dveře, hlásil NSH:

„Kapitáne, když jsem omezil výkon paprsku a tím i otřesy, zachytil jsem chvění z neznámého zdroje. Skutečně přichází od dolu. A rychle sílí!“

„NSH, tam někde ale stojí Hopsal a všichni roboti!“

„Už ne. Běží k nám.“

„Aha,“ oddechl si Oldverz, „Fyton zřejmě kontaktoval i Adama.“

Toreová cestou do skladu potkala Marii, která se vracela na můstek.

„Pojď mi pomoci, Marie. Chystá se na nás útok a potřebujeme předat robotům venku pár emitorů. Kolik jich uneseme?“

„Každá dva. Víc jich tam stejně není!“

„Aha... NSH, je ti jasné, že se startem musíš počkat, až ty emitory předáme robotům?“

„Jasně mi to je, madam, ale když bude ohrožena loď, přechodová komora bude blokována a já odstartuji.“

„Chápu... Co se děje venku?“

„Krtci tu jsou dva. Vidím velký krtinec. Víc zatím nevidím!“

„Krtci na Sarpetonu! To je bláznec!“

* * *

Adam s roboty pozorovali činnost hvězdoletu. Jak se laserový paprsek nořil do povrchu, otřesy zesílily. Zatímco pro roboty to bylo vítané, protože si procvičí senzory, Adam trpěl. Najednou ho oslovil Fyton:

Adame, vaše činnost probudila nějakého obrňho plecháče! Je přímo pod vámi. Nějaký přemoudřelý razící štít... Musíš se s roboty přesunout k lodi, a to rychle!

Díky! Informuj Toreovou, ať nám přinese všechny vypalovače. Hvězdolet žádné zbraně nemá a proti pohyblivému plecháči nemá šanci.

Také mě to napadlo. Už to oznamuje veliteli.

„Roboti! Na můj povel!“ vykřikl Adam do vysílačky. „Pod námi se probudila nějaká potvora a razí si cestu k povrchu. Utíkáme všichni k hvězdoletu!“

Nejbližší robot se k němu otočil:

„Poneseme vás, pane.“

„Není třeba,“ odmítl Adam, protože cítil, že jeho kontrolní jádro vzalo informaci naprosto vážně. Po těle se mu hned rozlilo příjemné teplo, ale termoregulaci skafandru se to moc nelíbilo.

Peloton oběhl nákladové zařízení s propadlým stropem a vyřítil se na planinu. Roboti nasadili střední tempo, nějakých třicet kilometrů v hodině, a Adam jim s přehledem stačil. Fyton ho dál informoval:

Hvězdolet se připravuje ke startu – Anastázie to nazvala havarijní start. Teď běží s Oldverzovou do skladu pro... neříká tomu vypalovač, ale ruční emitor. Proč lidi mají tendenci nazývat stejnou věc různými slovy? Pak nemáte mít v hlavách takový chaos!

Někdy ti to vysvětlím. Teď ale chci vědět, co ten pleháč?

Je docela rychlý, ale ještě má tak dvě minuty k povrchu. Přidejte, na povrchu bude mnohonásobně rychlejší. Ať stihneš nastoupit do hvězdoletu a včas odstartovat.

Nebudu nastupovat. S vypalovačem jsem to vždycky uměl. A jak vidíš, jsem

skoro stejně rychlý jako roboti.

No ano, už nad tím chvíli přemýšlím. Asi jsi mi toho o sobě ještě hodně neřekl, že?

Však jsem tě upozorňoval, že nejsem obyčejný pozemšťan. Vždyť to vidíš už na tomhle malém vzorku: z celé posádky je receptivní jen Toreová. Až tohle zvládneme, budu ti vyprávět o dalším mém příteli, který ovládá telepatii a telekinezi jako ty. Má podobu velké ryby a jmenuje se AA. Žije na Zemi, bude to první velvyslanec jiné rasy.

Jsem děsně zvědavý a nevím, co je to velvyslanec, ale máme tu další problém – druhý takový plecháč stoupá k povrchu. Nebyl tak hluboko, za minutu je nahoře. A řekl bych, že ti dva spolu komunikují.

Tak řekni Toreové, ať ty vypalovače jen položí do přechodové komory. Než by se nasoukala do skafandru, trvalo by to dlouho.

Vyřízeno! Je děsně zklamaná, chtěla si zastrílet.

Děkuju ti. Vyříd' jí, že ji to nesmí napadnout ani ve snu! Není tak rychlá jako roboti.

Druhý plecháč už prorazil ven. Podívej se – na osmi hodinách.

Adam se ohlédl doleva, co mu skafandr dovolil:

Vypadá to jako krtinec. Máme na Zemi malé černé zvířátko, které si dělá chodby pod zemí, a když ryje ve tvrdé půdě, zbavuje se materiálu přesně takhle. Nazývá se krték a dělá krtinec.

Jsem pro, to je hezké slovo. Tady u mě existuje také taková mrška, ale nadšený z ní nijak nejsem, protože jí chutnají zrovna moje kořínky.

Však lidi nahání krtky od nepaměti. Pěstujeme rostliny a jíme jejich zbytnělé kořeny. Krtkovi ale chutnají taky.

První krték je venku, druhý už dělá krtinec.

„Všichni pozor, máme tu krtky dva. Ajax, Ben plus jeden – sprintujeme k lodi pro vypalovače! Ostatní se rozdělí vlevo a vpravo. Odvedte jejich pozornost od hvězdoletu. Ale zbytečně neriskujte, nezapomeňte, že jsme velmi daleko od jakéhokoliv servisu! Možná by pomohlo házení kamenů. NSH, jak to vypadá s těmi vypalovači?“

„Dámy už se blíží k přechodové komoře... Vypínám laser, ale emitory ještě musí zůstat zapnuté, jinak se páry usadí na stěnách vrtu. Snad nebude třeba vypalování přerušit, už zbývá jen pět metrů.“

„Budeme se snažit, abys nemusel odstartovat. Jestli budeš muset, vystoupej alespoň do kilometru – kdyby ty potvory dokázaly plivat kameni. Vlastně ono ti poškození kameny hrozí už teď – máš aktivovaný horní štít?“

„Mám, pane. Ať si klidně plivají... Ruční emitory jsou v přechodové komoře. Zůstaňte ale nejméně pět metrů ode mne, pane. Zavřu vnitřní dveře a hned otevřu ty vnější. Přetlak by vás mohl porazit... Otevírám!“

„Pane,“ ozval se některý robot, „Krték vlevo nás i kameny ignoruje a směřuje přímo k lodi! Bude tam do minuty.“

„Za pár vteřin budeme mít lasery. Házejte dál, třeba ho alespoň zpomalíte!“

Přechodová komora hvězdoletu se pomalu otvírala. Ozval se řev a kvílení, ale tlak se rychle vyrovnal a Adam s roboty mohl přiskočit k hvězdoletu a z podlahy přechodové komory sebrat ruční emitory.

Na hvězdoletu se všichni sešli na můstku. NSH Amandě ani Lucienovi nic neoznámil, ale slyšeli Marii a Anastázii dupat po chodbě a spěchali za nimi. Adam a roboti si právě vzali vypalovače a rozběhli se proti krtkovi.

„Doufám, že se Adamovi nic nestane,“ komentoval Lucien dění na telestěně, „ale konečně ho uvidím v akci.“

Oldverz se zamračil na mrňavé ukazatele vypalování v levém horním rohu:

„NSH, přejdi na maximální rychlost, ať už to doděláme. Však oni je k nám nepustí!“

„Ano, pane... Máme téměř hotovo.“

Adam popadl vypalovač a hned se rozběhl. Zavelel:

„Ajax a Ben, jednička a dvojka – vlevo a vpravo! Trojka a já půjdeme čelně. Poklusem! Hned střílejte, ať s ním bojujeme co nejdál od lodi.“

Bylo zřejmé, že krtci jsou dost inteligentní a pochopili, že hvězdolet je nejcitlivější místo. Jakmile Adam vypálil do rotujících nožů na čele prvního krtka, možná také pochopili, že se lidé ozbrojili. Nejspíš jim to ale bylo jedno, výsledek byl nulový.

Druhý krtek nešel prvnímu na pomoc, ale přestal nahánět roboty, kteří ho dráždili kamením, a také vyrazil k hvězdoletu, což roboti hned Adamovi hlásili. Adam se přeorientoval:

„Čelně to nemá význam. Ajaxi a Bene palte ze stran. Musí mít někde zdroje a řídicí elektroniku. Trojka a já se postavíme druhému krtkovi.“

Ale ani palba do boků neměla nějak výraznější efekt, zato byla o dva řády nebezpečnější. Povrch válce byl pokrytý lesklým a velmi odolným materiálem, zřejmě vyvinutým pro tunelování na planetách se žhavým jádrem, protože skvěle odrazil teplo a samozřejmě také světlo.

Adam s robotem přeběhli o sto metrů dál, zastavili se a čekali, až se druhý krtek přiblíží. Adam těch pár sekund využil k rozhlédnutí. Bylo zřejmé, že palba je neúčinná a nezastaví jednoho, natož oba krtky. Rozhodl se:

„Oldverzi, velte ke startu. Máte čas tak akorát složit emitory, máme jen jeden náhradní. Moment! Ať ušetříme palivo: přelette o kilometr dál, místa je tu spousta... Uvidíme, zda se poženou za vámi.“

„Pane,“ řekl robot, „ještě pořád zbývá zadní strana toho stroje.“

„Myslíš, že ho necháme proletět a střílíme ho do zadku? Tak jo. Přeběhni na druhý bok, ať si nepřekážíme... Ale dávej pozor, kdyby si to náhodou rozmyslel... Ajaxi, Bene – zkuste toho svého taky střílet zezadu.“

Po několika přesně mířených výstřelech Ben hlásil:

„Nezastavil! Zpomalil jen trochu. Myslím, že i to je zbytečné.“

„Třeba jsi nezasáhl žádné důležité místo. Zkoušejte to dál.“

Druhý krtek si Adama ani robota nešímal a hnal se na hvězdolet. Adam i robot vystřelili současně. Krtek ani nezpomalil. Ale pak se robot pevně rozkročil, pečlivě zamířil a krtkův zadek zajiskřil. Do brázdy vystříkla nějaká tekutina a krtek začal zpomalovat.

„Kam ses trefil?“

„Domnívám se, že rozvod chladicí kapaliny.“

Ajax a Ben dostali upřesňující informace a spustili další kanonádu. Ale bez výsledku. Krtek si *krvácejícího* kamaráda nešímal, už byl u vrtu. Adam napjatě čekal, jestli bude pokračovat v pronásledování hvězdoletu. Ale krtek vrt s průměrem větším, než byl on sám, dvakrát obkroužil, vzdálil se na deset metrů, otočil se čelem k vrtu a zastavil se.

Třeba ti dva jen soutěžili, kdo bude u té díry dřív, napadlo Adama, a jako obvykle: když pozemšťané nechápou, střílí a ničí.

Jenže krtkovy nože začaly rotovat tak rychle, že už nebyly vidět, a krtek se dal do pohybu. Pomalu se přibližoval k vrtu a zároveň se nořil do skály. Když nože dosáhly okraje vrtu, krtek se zastavil. Byl z poloviny ponořený do povrchu a hromada nalámané skály byla vyšší než on. Všechno to napadalo do vrtu.

„Já se picnu,“ bylo slyšet Oldverze, „on se to snaží zasypat.“

„Chudáček,“ přidala se Toreová. „Takže nám nechtěl poškodit hvězdolet, snažil se jen zacelit díru.“

„A my jsme mu zničili bratra,“ přidala se Amanda.

„Proberte se, milé dámy, ze srdcervoucího obluzení,“ naběhl Adam okamžitě do otáček. „Kdyby TRAKTOR nezměnil pozici, už byl rozřezaný na kousky. Jestli se už nechcete vrátit k civilizaci, stačí říct – nemusíme kvůli tomu ničit hvězdolet.“

Toreová s Amandou na sebe mrkly a zasmály se. Oldverzovi si mysleli své a pohoršeně kroutili hlavou. Jen Lucien nerozhodně koukal z jedné dvojice na druhou a nevěděl, ke které straně se přidat.

Adam nemusel rozvažovat dlouho:

„Všichni si uvědomte, že to je mimozemský stroj, se kterým se neumíme domluvit, neumíme ho byť jen zastavit. Ať uděláme cokoli, pořád se nám to bude snažit zahrabat. NSH, na můj povel: přelet' nad robota, výška dvě stě padesát, a ve chvíli, kdy se zastaví, ho sežehni laserem. Potom udělej to samé s tím nehybným.“

„Provedu, pane.“

„Roboti, nevíme, kolik energie a kam se z jeho lesklého povrchu odrazí. Raději se vrátíme k dolu a tam zalehneme. Poklusem klus!“

Tak to vidíš, příteli. Plecháči ty krtky nechtěli brát do hvězdoletu. Patrně by se jim tam ani nevešli. Stačilo jim přikázat, aby zahrabali každou novou díru, a stala se z nich zbraň. Teď konečně začneme stavět tu linku.

Jsem rád, že jste je zvládli. Už se těším až uvidím, jak lidé staví...

+ + +

22. Ústupek příteli

Lidé se předvedli Fytonovi v tom nejlepším světle.

Stavba rostla bez větších zádrhelů, ty malé operativně řešili. Protože práci dělali roboti, denní světlo nebylo podmínkou úspěchu. Nejdéle trvaly zemní práce a umístování velkých zařízení, vlastní linku roboti sestavili za jediný den.

Spuštění neprobíhalo tak hladce, jak si to Adam představoval, ale podařilo se. Zkušební provoz pak raději prodloužili na tři dny. Třídenní produkce byla nepatrná, ale čtvrtý den naložili, co bylo, a vydali se na zpáteční cestu. Adam se rozloučil s Fytonem s tím, že zanedlouho přiletí znovu a přiveze slíbené opylovače.

U Dory se vynořili v polovině října. To bylo slávy! Než TRAKTOR přistál ve svém hangáru, byly připraveny vozíky s přepravními boxy, kam roboti přeložili náklad, a když odjely, byl čas se rozloučit s posádkou kapitána Oldverze.

Všichni však nenápadně pokukovali po Toreové s Wynem. Jak se tváří, co udělají, co řeknou. Žádná změna se v zásadě nedostavila: projektant byl stále duchem nepřítomný, navigátorka jen vyměnila běžnou masku lhostejnosti za kamennou. Z lodi vyšli každý sám, ani Jerry nemohl tušit, že se během cesty něco změnilo.

Ajax a Ben odvezli sebe a svoje věci vozíkem, lidé šli k Altarovi do kanceláře pěšky, přesněji využili pohyblivé chodníky. Majitel kolonie je radostně uvítal:

„Jsem rád, že jste zpátky a zdá se, že celí. Taky mi ohlásili, kolik materiálu jste přivezli. Doufal jsem, že přivezete víc než těžbu z jediného dne. Nikoho nenapadlo, že efektivní proces čištění se také odvíjí od určitého minimálního množství. Ne že by to nefungovalo, ale množství, které máte, dovolí místo pouhého pokusu udělat kompletní analýzu a konečné nastavení maximální efektivity od samého začátku. Předpokládám, že Sarpedon vyčerpал zásobu překvapení a proběhlo to tentokrát v klidu.“

„Ani ne,“ zasmál se Adam tomu obratu. „Když roboti odletěli, nevzali s sebou dva tuneláře. Jen by zbytečně zabírali místo na tom šrotišti, co nazvali hvězdoletem. Ovšem nezapomněli jim naprogramovat, aby zahrabali každou nově vytvořenou díru. Hyperaktivní potvory reagovaly už na samotné otřesy provádějící tvorbu jakékoliv díry. Jednoduchým příkazem udělali z účelných

strojů zbraň. Museli jsme je zničit.“

„Tak přeci jen nějaké vzrůšo. Alespoň jste se nenudili.“

„Mně to zrovna nenadchlo,“ prohlásila Amanda.

Altar si všiml Luciena, s nímž se přátelil již dvě desítky let, a na čele se mu objevila vráska. Chtěl něco říct, ale pak si všiml Adamova výrazu a vehementního kroucení hlavou. Raději pokračoval v nezávazném vyptávání.

Rozhovor stejně skončil záhy, protože vstoupil Ken Wilson. Pozdravil a prostě Adamovi oznámil:

„Máme hotovo, Amina je připravena. Na testech jsme vyplácali skoro celou nádrž Sirupu, tak jsme vám ji také natankovali. Výsledek je dokonce lepší než u dosavadních pokusů: vešlo se tam o padesát tři procent víc. Připsali jsme vám to na futro.“

„Děkuji. Co Eva, nezlobila?“

„Ne,“ ušklíbl se Ken. „Jen měla občas nějaké ironické poznámky. Jako bychom slyšeli vás... Zkazil jste ji.“

Na to neměl Adam co říct, byl to dobrý postřeh. Zmohl se jen na pokrčení ramen. Honem se obrátil na Altara:

„A jaký je stav barteru?“

„Uspokojivý. Něco málo mi dlužíte, ale to se rychle srovná, protože hned poženu Oldverze do výtahu – mám v nádržích už jen třiadvacet procent.“

* * *

Lucien seděl na sklápěcím sedátku v pilotní kabině Aminy jako hromádka neštěstí. Bylo na něm vidět, že mu hlavou táhnou nejroztodivnější věci, ale většinu toho se smutným povzdechem hned zase pohřbíval.

Adamovi se v jednu chvíli zdálo, že by nějakou komunikaci s přítelem uvítal, ale nebyl si jistý, jestli si to jen nevymýšlí. Amanda to ovšem viděla taky, a když do Adama nenápadně šťouchla, zeptal se:

„To jste se s Anastázií rozešli?“

První reakce byla:

„Ne.“

Ale pak připustil realitu:

„Nevím... Možná ano.“

„Kde je problém? Některé její vlastnosti, které mi jako nadřízenému vadí, jsou pro společný život výhodou.“

Lucien odpověděl po dlouhé době, spíš jen pro sebe špitl:

„Ve mně.“

„Vidím to také, příteli,“ odvážil se Adam tu pravdu potvrdit. „Ale konstatovat takovou věc bez hlubší analýzy neodpovídá tvému charakteru. Respektive tomu, jak jsem tě poznal.“

„Chybná úvaha – proč si myslíš, že jsem ji neanalyzoval? Z tisíce úhlů, kamaráde... Asi tak stokrát!“

„Staré čínské přísloví říká, že *nejsi-li součástí problému, jsi součástí řešení*. Udělejme to po sto prvé spolu. Jestli ti vadí Amanda...“

„Nevadí! Ani trochu.“

Lucien ještě chvíli sváděl vnitřní boj mezi negativními potenciály jako neužitečnost vyplývající z věku, tlak společenských konvencí, nejistota před jiným člověkem, byť označovaným za přítele, a pozitivními potenciály, zastoupenými touhami duše a těla, především pak touhou zbavit se všech těch bolestivých tlaků, rvoucí raněnou duši na tisíce kusů jako běsnící smečka hladových vlků v boji o jedinou kořist.

„Víš, co je zvláštní, Adame?“ položil mu najednou zdánlivě bez souvislosti řečnickou otázku. „Jak nám ta náhoda vládne. Nevím, zda nějak interaguješ s vesmírem a lidé v tvém okolí jsou vtaženi do jakési bubliny, ale díky tobě si toho začínám všimnat. Ještě jsem se s tím tak úplně nesmířil, ale tvá slova *dokud je mi náhoda příznivě nakloněna* mně dávají sílu. Hmm...“

Najednou vybuchl:

„A já to takhle zkazím!“

Vypadalo to jako těžká schizofrenie, jako když se hádají hemisféry mozku. Klidná hemisféra ale pokračovala:

„Představ si, že Zdenina maminka, která zemřela, když Zdeně bylo pět, měla bratra. Vlastně to není nic zvláštního... Anastázie je jeho dcera.“

Lucien se ironicky usklíbl, když viděl, jak na něj přátelé zírají:

„Nezbláznil jsem se – náhodou ze Stázky vypadla hláška jejich babičky, kterou jsem od Zdeny párkrát taky slyšel... To vám nevadí, že se dám dohromady s ženskou pouhý rok po Zdenině smrti?“

„Nevadí,“ okamžitě zareagoval Adam, který se snažil udržet hormony, barvu a hlas v klidu. „Vůbec to neřešíme, protože je to blbost!“

Svůj nesouhlas ještě doplnil ironií:

„Chápu – narodil ses v minulém století... Panenko skákavá, Luciene, kde jsi přišel k takovému středověkému přežitku, člověče?! Jestli jsi svou partnerku nemiloval, je to jedno, jestli jsi ji miloval, poneseš ji ve svém srdci navždy. Kdo by si mohl přivlastnit právo určovat nějaký interval, kdy už se můžeš zamilovat do jiné ženy nebo z ní dokonce učinit svou novou partnerku? Tady nikdo takovým dojmem netrpí, a jestli ano, osobně mu to vytmavím! A máš-li snad takový problém, Luciene, pak otevřeně říkám, že je jen ve tvé hlavě.“

Teď zase zíral Lucien. Chvilí si přítelova slova rovnal v hlavě a pak najednou začal mluvit o něčem jiném:

„Já vím, co mě tíží. Víم, že přístup Zdeny byl chybný. Určitě, kdyby to řekla, našli bychom řešení... Ale já nejsem Zdena. Je to smutné, ponižující, ale když ti to neřeknu, zadupe mě to do země... Můžu k počítači?“

Adam netušil, o čem mluví, ale mávl rukou k telestěně a přikývl:

„Samozřejmě.“

„Evo, ukaž fotku Edity... no... Salachové. Máš jí?“

„Mám.“

Lucien kývl k telestěně a smutně řekl:

„Když jsme byli se Zdenou na té potravinářské výstavě, rozdělili jsme se, protože každého zajímalo něco jiného, a jak se člověk motá po výstavní ploše jako nudle v bandě, narazil jsem na ně mezi informačními panely o variabilních

platech, které máme v Brumlanu. Představila mi ji jako známou z laboratoří KKM. Vůbec mi to nedošlo – ani tehdy, ani později... Před čtvrtkem jsem na fotku téhle teroristky narazil na naší síti, když jsem tam bezcílně bloumal. Stoprocentně je to ona! Všechno do sebe zapadá, protože už při odjezdu z té výstavy bylo Zdeně špatně. Je smutné, že nám příroda dala možnost dobrat se pravdy, že smíme uplatnit svou inteligenci, ale jenom zpětně, když už to nejde napravit. Vzpomeň si na ten hvězdolet, co před dvěma roky vyvolal ve dvě ráno poplach. Časově to sedí na to, že se Zdena sešla s Editou na předchozí výstavě, kde jí předala souřadnice Hopsinky. Na druhé výstavě jí Edita řekla, že je předala královně na Femině, a Zdena si to spojila s tím hvězdoletem. Tehdy jí došlo, co způsobila... Zbytek už znáte... Ale neuděláte s tím nic.“

Adam dlouho mlčel, pak se zmohl na povzdech:

„Děkuji, Luciene. Musí to pro tebe být těžké... Nechci to zlehčovat, ale jak říkáš: už to nelze změnit. Mysleme na budoucnost! Takže se ptám: co můžu udělat s tebou a Anastázií?“

Na Lucienovi bylo vidět, že ví, že to má promyšlené, ale neodvažuje se to říct nahlas. Adam horečně přemýšlel, jak by se to dalo vyřešit v případě, že by se ti dva chtěli dát dohromady. Až teprve když mu podvědomí napovědělo *přijdeš o projektanta*, došlo mu, proč Lucien váhá:

„Chtěl by ses přestěhovat na Doru?“

„Ano... Ale nezapomněl jsem – bylo by to porušení naší dohody.“

Adam si zpytavě Luciena prohlédl a pomalu řekl:

„Víš, jak se to píše ve smlouvách: dohodu lze měnit jen se souhlasem obou stran. A obě strany této dohody jsou tu přítomny. Naše dohoda byla uzavřena za jiných podmínek, řekl bych za diametrálně odlišných podmínek. Jelikož nad tím přemýšlíš asi už dlouho a jsi poctivý člověk, který dokáže respektovat zájmy ostatních, řekni mi: Čím jsi chtěl argumentovat, kdybych odmítl?“

„Že to bude dočasné. Když to fungovat nebude, vrátím se hned. Když to půjde, po delší době před Anastázií postavím fakt, že jestli spolu máme zůstat, bude si mě muset vzít a odstěhovat se do Brumlanu. Myslím, že ji přesvědčím, když se nebude muset vzdát kosmu. Nahradila by Nelu, která by se plně věnovala zdravotědě. Je tu ale jeden zásadní problém: dokud bude létat s KOPRETINOU, nemůže žít v Brumlanu. Takže mé vystěhování by muselo být až do doby, kdy Altar dostaví kontejnerovou stanici.“

„Spíš pomýšlím na stavbu třetího křížového hvězdoletu. Ale jinak s tebou souhlasím... Kdy chceš, aby se Anastázie dozvěděla o téhle změně?“

„Nejlépe hned, ať už to mám za sebou.“

„Taky si to myslím... Evo, hned jak vystoupíme ze subprostoru, tak to otoč. Poletíme zpátky na Doru. Také informuj Ciba, ať ho nevyděláme.“

* * *

Za další půlhodinu se vynořili u Dory, a než vše vysvětlili řízení provozu, visela Amina nad kolonií. Lucien, který stál mezi pilotními křesly, dostal obrazové

spojení s Anastázií. Byla doma a víc polekaně než udiveně se ptala:

„Co se stalo, Luciene???“

„Nic, krásko, jen si tahle hlava dubová dala konečně říct. Adam mi povolil vystěhovat se na Doru...“

Adam se málem zasmál – na Anastázií bylo jasně vidět, jak se jí nahrnula krev do hlavy (co má nějakej Hopsal co někomu povolovat stěhování, to je jak v době nevolnictví!), ale patrně to byla vzpomínka na rozhovor s Amandou, co jí zabránilo ve výbuchu.

„... Musím se tě zeptat: zkusíme to spolu?“

„Luciene, to jsou vážně všichni zamilovaní chlapi tak natvrdlí? Vždyť jsem to po tobě chtěla nejméně třikrát. Samozřejmě, že ano... Kde budeš bydlet?“

„Požádám Altara – myslím, že pro starého přítele by se jedna buňka našla.“

„Tak s tím nesouhlasím – máme-li zjistit, jak nám to spolu bude šlapat, nemůžeme být každý jinde. Musíme být opravdu SPOLU!“

„S tímhle pohledem souhlasím, ale přece nebudu spát u tebe na botníku.“

„Samozřejmě, že ne. Zkusíme něco vymyslet. Nejlepší by bylo...“

Najednou ve spojení zapraskalo, obraz se rozdělil na dvě části a na té menší se objevil Altar. Omluvně se usmál a řekl:

„Promiňte, že vám zasahuju do hovoru. Už to, že se tu objevila Amina po hodině znova, bylo podezřelé, navíc mi Jerry hlásil, že se tu někdo spoléhá na mou pomoc. Vyhrazuju si právo vědět o všem, co se v mé kolonii děje, a také pomoci co nejrychleji a nejučinněji. Takže nic se vymýšlet nebude, volných bytů je dost – Toreové buňku ponechám, Wynnovi přidělím řádný byt, který bude hradiť Brumlan. Jak se zařídíte, bude vaše věc. Chce snad někdo proti něčemu protestovat?“

„Ne, pane. Mockerát vám všichni děkujeme,“ přikývl Adam.

„Rádo se stalo... Luciene, až tu budeš se svými věcmi, Jerry ti pošle robota s umístěním a klíčky. Hezký den všem.“

Anastázie byla lehce vykořeněná, ale hned se vzpamatovala:

„Luciene, já teď jdu na výtah a na KOPRETINU. Při předposledním plnění ti zavolám a ty vyjedeš výtahem na Brumíka. Při posledním plnění tě naložíme. Domluvíme se tak?“

„Nejlepší řešení, samozřejmě souhlasím. Měj se zatím pěkně, krásko.“

„Ahoj. Těším se na tebe... Děkuji, pane Hopsale.“

„Není zač. Na shledanou.“

* * *

Na začátku listopadu se chtěl Adam vydat hned po snídani na Doru promluvit si s Altarem o calositu ze Sarpedonu a stáhnout si poštu. Právě strčil do pusy poslední kousek housky z místních zdrojů, když se ozval počítač:

„Dobré ráno, pane. Právě vložil přání s vámi mluvit pan Tenký. Může to být, ještě než odletíte?“

„Může. Nemám s Altarem domluvený konkrétní čas. Alan je doma, nebo snad v kanceláři?“

„Je u sebe v kanceláři. Mám mu říct, že se zastavíte?“

„Ano. Dopiju kafe, takže tak za pět deset minut.“

Když Adam vstoupil, Alan mu s úsměvem podal ruku a požádal ho, aby se posadil. Ale netvářil se právě nadšeně. Adam se připravil: bude to důležité, ale nepřijemné.

„Kdy letíš za Fytonem?“

„Za čtrnáct dní, přesněji až budou hotové včelíčky.“

„Stihneš se vrátit na Silvestra?“

„Určitě... Možná jsi to nezaznamenal, ale díky Stenovým a Irkovým hrátkám se Sirupem je Amina rychlejší a má větší dolet.“

„Co ta Fytonova otrava? Kolik toho Irk vymyslel?“

„Vymyslel toho dost, ale jak to bude účinné, nevím. Hodně bude záležet na tom, kolik toho Fyton bude ochoten realizovat.“

„Amanda poletí s tebou?“

„Předpokládám, že ano. Ještě jsem se jí neptal. Hmm... to by mohla být chyba, že?“

Alan si uvědomil nebezpečný směr rozhovoru a rychle řekl:

„To nevím. Ani to nemám v úmyslu řešit. Chci s tebou mluvit o něčem jiném, ale říká se mi to těžko... Mám problém s tím, že když tu není Lucien a Amanda odletí s tebou, budu kolonii velet já. Ne, velení se nebojím,“ zareagoval na Adamovo překvapení, „vždyť je nás tu pět a půl... No, vlastně bojím – když to vezmu do důsledku. Ještě pořád nevím, kde je hranice mezi obavami z odpovědnosti a chvályhodnou snahou vyhnout se zbytečnému boji.“

„Boji s čím, Alane?“

„S mou ženou!“

A bylo to venku! Alan se zatvářil úlevně, všechna tíže světa z něho rázem spadla. Teď o tom dokázal i mluvit, rozvést podrobnosti:

„Že je Iva velitelský typ, dávno víme oba. Ty dva měsíce, co jste byli na Sarpedonu, to ale zviditelnily. Zesílily. Na tankeru s ní nejsem, tam ať si velí, jak uzná za vhodné. Když mám velet kolonii, chtěla by velet taky... Dobře si pamatuju, cos mi řekl o nedělitelné velitelské pravomoci. Líbí se mi to, protože to je vlastně kombinace demokracie a jasné zodpovědnosti. Iva, mám obavy, že většina žen, to považuje za slabost hodnou zneužití. Tentokrát s tvým názorem souhlasím, mám ho jak na talíři: kroutit krkem, tedy rozhodovat a nebýt za rozhodnutí zodpovědný, je pro ženu natolik lákavé, že neodolá. Že to je nemorální, neřeší – co jí vyhovuje, to je správné. Řekl bys to tak, že?“

„Asi ano. Ale řekl jsi to sám: to je ženská přirozenost. Iva přidává něco navíc, ale s jinými by to bylo podobné. Je to jako s dalšími věcmi, protože rozhoduje míra, ne víra. Hranice neodolatelné výhodnosti je u různých žen různá – ale jakmile je překročena, ta božská bytost pálí mosty a žene se za výhodností klidně přes mrtvoly. Pojmy jako morálka, úcta nebo vděčnost přestanou být podstatné, protože jdou nevýhodné. Znáš to... Uvažuješ snad o rozvodu?“

„Necelý rok po svatbě? Vůbec ne. Jen jsem tě chtěl seznámit s novými parametry reality a poprosit tě, abys buď přivezl Luciena zpátky, nebo tu

nechal Amandu. Hmm... Obojí je děsně sobecké... Nebo předal velení někomu jinému. Ale to by Iva nesla velice těžce... Potřebuju čas, Adame, abych se naučil zvládat svou ženu v běžném životě ve zdejších podmínkách. Velení kolonie natolik mění pravidla hry, že je to na mě moc, a mám obavy, že podlehnu a udělám něco, čeho pak budu litovat.“

„Dobře, Alane. Dohodneme se, že velet nebudeš. Ale jak přesně to uděláme, ještě nevím. Začnu tím, co jsem měl udělat už dřív, patrně hned po návratu ze stavby linky – zeptám se mé ženy, jestli chce letět se mnou. Domluvme se ale tak, že to s nikým probírat nebudeš, tedy ani se svou nebo mou ženou. Promyslím to.“

„Promiň, příteli,“ řekl Alan zkroušeně a podal mu ruku, „moc ti děkuju.“

Když vyšel z Alanovy kanceláře, automaticky odbočil do chodby, vedoucí do základny, kde parkoval Bručoun. Po pár krocích si uvědomil, že vlastně prchá před problémem. Zastavil se a zvedl hlavu ke stropu:

„Cibe, kde je Amanda?“

„Doma.“

„Spoj mi ji, prosím tě... Ahoj, Ami. Potřebuju s tebou mluvit v důležité záležitosti. Půjdeš do své kanceláře, nebo mám přijít za tebou?“

„Ahoj. Myslela jsem, že už jsi na cestě na Doru... Ty asi chceš vědět, jestli s tebou poletím na Sarpedon, vid?“

Telepatie? Ženská intuice? Adam šokovaně zalapal po dechu a chvíli přemýšlel, co říct:

„Byl jsem ještě u Alana... Tak co – poletíš?“

„Ne, Adame. Nevysvětluj si to špatně, ale za situace, kdy pořád někde lítáš a pak najednou máme být čtyřicet hodin spolu po dva měsíce zavření v té ocelové ponorce podruhé, to už si koledujeme o stejnojmennou nemoc...“

Nevysvětlovat si to špatně znamená co? Že se chopí hozené nudle, nechá se táhnout, kam druhá strana chce, a bude se tvářit, že se nic neděje? Amanda po kratičkém zaváhání pokračovala:

„Můžeš se rozhlédnout, tam kde stojíš?“

„Můžu,“ skutečně to udělal. „Nikde nikdo. Proč?“

„Protože ti chci sdělit jednu tajnou informaci: až se vrátíš z Dory, tak mě vyzvedni. Půjdem spolu na oběd a pak se na tebe vrhnu.“

Chopil se té važené nudle oběma rukama – chlap, co se nenechá utáhnout na sex, by byl podezřelý:

„Dobrá, urychlím to. Dneska bude oběd na mně.“

Zasmál se, ale do smíchu mu nebylo. Měl pocit, jako by právě dostal košem. Ovšem tím kovovým, co bývá na konci roury. Sacím.

* * *

Na Doře si Adam stáhl poštu, kde měl kromě jiného od Trevora shrnutí stavu vrakoviště na Azerii. Zpráva byla tentokrát nestandardní:

Ahoj, Adame!

Před měsícem tady došlo k obrovské havárii, mrtvých bylo našťestí jen dvacet. Říkám „jen“, protože se srazily dvě dopravní lodě, našťestí bez pasažérů. Kromě škody je ta srážka obrovská i z našeho pohledu! Obě lodě jsou na šrot. Dovedeš si to představit – dvě dopravní lodě. Odklízeli to přes týden a navozili to k nám. Není tu k hnutí, velké kusy se povalují i za plotem. Potřebuju alespoň dva tvé roboty, jinak si budu muset půjčit z dílen, nebo sehnat minimálně další dva lidi. Ozvi se co nejdřív, prosím!

Trevor, Eman, Buf

Nechal zprávu podepsat i ostatním, aby jí dodal váhu! Adam si jen stěží dokázal představit, jaký je na ně teď nápor. Nedá se nic dělat: vrátí se na Hopsinku pro roboty a půjde klukům pomoci. Stejně včelky budou až příští týden.

+ + +

23. Smolný den

Rozdíl mezi slovy *první* a *jediný* nemusí být v podstatě žádný, označují-li obě tutéž věc. Obvykle ale nějaký ten rozdíl existuje, byť nemusí být nijak propastný. Však proto máme dvě slova. Jenže pak jsou situace, jako v tomto případě, kdy je ona propast přímo kosmická. Vlastně celá historie jedné civilizace.

Ovšem nazývat ten jejich spolek civilizací je nehorázné zneužití tohoto pojmu. Nebyl však mezi nimi nikdo, kdo by se zabýval vědou takové pojmy definující. Prostě někdo, kdo by vše uvedl na pravou míru, kdo by se jim za použití slova *civilizace* vysmál.

Jednoduše dali tomu slovu vlastní obsah. Uvažovali takto: je jich sice jen pár desítek, ale mají svou malou planetu a jejich druh se jinde v širokém okolí nevyskytuje. Ostatně, kromě jedné výjimky, je v jejich okolí pusto a prázdno. Zatím našli jen jednu jedinou civilizaci o několik hvězdných systémů dál směrem do centra Galaxie, ale ta s nimi odmítá komunikovat, ba se jich přímo děsí.

* * *

TaBerk si jediný funkční hvězdolet, který měla jeho civilizace k dispozici, hýčkal. On jediný mu věnoval veškerý čas. Samými starostmi o jeho chod nespál a znal na tom stroji každíčký šroubek, každíčký svár. Pečlivě udržoval technickou dokumentaci a každou, i sebemenší změnu do ní řádně zanášel.

Na druhou stranu byl jediný, kdo hvězdolet pilotoval. Kdo byl ochoten ho pilotovat! Ten stroj představoval pro ostatní trauma z události, která se jim okamžitě vybavila, jen hvězdolet spatřili. Odmítali do něho být jen vstoupit, natož provázet TaBerka na jeho cestách.

Důvodem TaBerkových cest po okolních hvězdách nebylo nic menšího, než záchrana jeho civilizace, která bez tajemného Šému zanikne přesně za sedm let, osm měsíců, třináct dní, šest hodin padesát dva minut. Uf, už jen padesát jedna minut! Tehdy se na Základně všechno zastaví.

TaBerk ale ostatním nic nevyčítal. Ona šance na nalezení Šému byla závislá jen a jen na náhodě a větší počet průzkumníků na tom nedokázal nic změnit. Také na ovládní hvězdoletu stačil jeden – TaBerk tak mohl cestovat

sám a nikoho dalšího nemusel přemlouvat.

Ne že by se ostatní na Základně váleli a jen čekali na smrt. Většina se nějakým způsobem snažila k získání životodárného Šému přispět. Ano, je to podivné, když se celá civilizace věnuje základnímu výzkumu, ale nešlo to jinak. Nemělo smysl rozšiřovat své řady, když by pro nové členy neměli esenci života. Dokonce ani nedokázali nahradit ztráty, které za posledních dvacet let utrpěli.

* * *

Už jen ze zvuku dokázal TaBerk poznat, že něco není v pořádku.

Kakofonie, která neustále hvězdoletem zněla, představovala pro TaBerka rajskou hudbu. Neustále analyzoval jednotlivé frekvence, které přinášely informace o činnosti celku i dílčích zařízení. Ne že by to někdo z konstruktérů takto plánoval. V podstatě šlo o známku rozkladu beznadějně starého stroje, ale TaBerk z toho pro sebe dokázal udělat přednost.

Samozřejmě se vyskytlo několik protestů proti jeho cestám. Vlastně na samém začátku musel dokonce bojovat proti snaze použít z hvězdoletu kde co jako náhradní díly, protože byl označován jako traumatizující a zbytečný symbol doby, která se už nikdy nevrátí.

Jeho odpor nebyl neproduktivní – donutil tím ostatní vytěžit na Základně kovy a zpracovat je. To byl první krok od skupiny ztroskotanců k civilizaci. Mohli tak nejen nahradit poškozené věci, ale vyrobit si spoustu nových, které do té doby neměli. Možnost získat to, co potřebovali, co si mysleli, že potřebují, vedla u všech k explozi kreativity a entuziazmu.

Po nějaké době, když si začali stěžovat na TaBerkem obletovaný, ale nepoužívaný hvězdolet, přišel TaBerk s tím, že bude podnikat výzkumné výpravy po okolních hvězdných soustavách. Prohlásil, že jeho snaha o nalezení Šému bude spočívat právě v hledání. Logicky z toho vyplynulo, že potlačí nepříjemnou zkušenost a bude se o hvězdolet starat.

A tak se s ním nakonec sžil naprosto dokonale.

* * *

Tentokrát šlo do tuhého!

Návrat ze subprostoru něco narušil, problém se nenápadně šířil a teprve po nějaké době se transformoval na závadu. TaBerk stihl prozkoumat poslední a předposlední planetu, tedy pátou a čtvrtou. Právě mířit k tandemu třetí a druhé, nepochopitelně umístěných blízko sebe, když se do rajské hudby vkradly falešné tóny.

Falešné tóny se brzy vytratily, ale pozitivní to nebylo. Dotyčná zařízení totiž přestala pracovat! Výpadek dvou zařízení najednou byl nepravděpodobný i u tak starého stroje.

Aby toho nebylo málo, TaBerk zachytil nějaké hluboké a také vysoké tóny, které žádné zařízení na palubě nevydávalo a snad ani vydávat nemohlo.

Dokonce požádal palubní počítač o jejich analýzu. Odpověď byla prostá jako křemíková dioda: *nepochopitelné a jen těžko kontrolovatelné gravitační namáhání trupu.*

Takže vletěl do nějaké gravitační anomálie a hvězdolet se hrouť. Přístroje nic neodhalily, anomálie asi bude pohyblivá, a když se někam uklidí, bude stačit chvíli počkat.

TaBerk se okamžitě rozhodl: přistane na druhé planetě s podivně vrásčitým povrchem, nejspíš přetaveným místní hvězdou. V klidu opraví nábojovou pumpu a koncentrátor neutrin, které ta anomálie poškodila. Zároveň provede svůj průzkum, protože holé planety byly nejpravděpodobnějšími zdroji Šemu.

* * *

Náhoda a entropie, dvě strany téže mince, dva divocí koně ze stáje matky přírody, dvě nevyočitatelné sestry, specializující se na házení klacků pod nohy každé bytosti ve vesmíru, nejen lidí, také dokážou někdy spolupracovat. To se pak dějí věci!

TaBerk šel s hvězdoletem na přistání, když došlo k vážnému selhání. Kdyby k vážnému – k totálnímu! O tom, jak reaktor lodi získává energii, by se dalo napsat celé pojednání. Hýřilo by slovy jako kvanta, částice, rekombinace, redundance, pravděpodobnost, časoprostor, subprostor, dimenzionální napětí. Spokojíme se ale jen s konstatováním, že prostě selhal.

Naštěstí pohotovostní mechanismy měly vlastní zdroje a TaBerk dokázal hvězdolet velice rychle posadit na povrch. *Posadit* ovšem nevyjadřuje přesně skutečnost. Havarijní přistání mnohem více připomínalo skok na rozjeté sáňky. Přirovnání k onomu zimnímu náčiní nebylo zvoleno náhodně – silové pole, kterým havarijní mechanismy obalily hvězdolet, klouzalo po kamenném povrchu planety s minimálním odporem.

TaBerk si uvědomoval, že mnohem dřív, než se hvězdolet zastaví, dojdou havarijnímu systému energetické zásoby. Ale nemohl s tím nic dělat. Naštěstí se s přímým kontaktem s povrchem v konstrukci dna počítalo. TaBerk se proto vůbec nevzrušoval.

Jenomže o pár sekund později bylo všechno jinak. TaBerk měl, v porovnání s člověkem, opravdový superzrak. Přesto si myslel, že má vidiny. Náhle mu v cestě totiž vyrostly nějaké stavby. Žádné přírodní procesy by nestvořily takto pravidelné tvary s ostrými hranami, to musela být práce něčích rukou nebo chapadel. A blížily se hodně rychle!

TaBerk usilovně hledal jiné civilizace v okolí Základny, ale ne proto, aby ničil jejich práci. Postup ve stylu *Dobry den, hledám u vás pomoc, chci s vámi spolupracovat, a na úvod vám něco zničím* asi nebude ten pravý. TaBerk proto neváhal a havarijní pole vypnul.

To však nepomohlo, spíše naopak. Hvězdolet se dál řítit k nízkým stavbám, TaBerk to odhadoval na nějakou továrnu, ale teď navíc vytvářel v kamenném povrchu hlubokou brázdou. Sice viditelně zpomaloval, tření muselo být obrovské a TaBerk se oběma rukama vzepl o stěnu, ale prostý odhad říkal,

že stejně nezastaví včas.

A už tu byla první stavba, nízká a jen o málo širší než TaBerkův stroj. Ať sloužila k jakémukoliv účelu, rozhodně nebyla konstruována jako nezničitelná. V podstatě měla smysl jen jako skořepina, obálka udržující stabilní prostředí nebo třeba atmosféru pro spolehlivou činnost v ní umístěných zařízení. Rozprskla se do širokého okolí a hvězdolet zpomalila jen trochu.

Následoval velký volný prostor a pak další stavba. Hvězdolet měl stále dost energie, aby zničil i ji. TaBerk si jen přál, ba vroucně vzýval svatou náhodu, aby se mu do cesty nepřípletl žádný energetický zdroj, který by explodoval a vážně poškodil jeho chloubu. Vlastně by mohlo být ještě hůř – mohl okolí kontaminovat radioaktivním materiálem.

Pak se stalo něco podivného – za zničenou stavbou se hvězdolet najednou začal odchylovat od přímého směru. Stále více se stácel vpravo. TaBerk nechápal, co to mohlo způsobit. Jediné, co mu přišlo na rozum, byly neznámé síly, ovládané zlou vůlí.

Jak si jinak vysvětlit, že se hvězdolet stočil tolik, že převálcoval další malou, asi nějakou pomocnou, stavbu, když v přímém směru nebylo nic, jen holá pláň. Podezření, že jsou ve hře ještě i jiné síly než tření, ještě vzrostlo, když hvězdolet najednou začal zpomalovat mnohem prudčeji než dosud.

TaBerk už ani nedoufal, že se hvězdolet vůbec zastaví. Ale najednou to nastalo – všechny svary hrozivě zaskřípaly a pohyb se se silným cuknutím zastavil. Všichni zúčastnění si mohli oddechnout, neboť k další stavbě chybělo už jen pár metrů!

TaBerk padl zpátky do pilotního křesla, ještě dlouho seděl bez hnutí a vychutnával si ticho bez otřesů. Pak se postavil a okny pilotní kabiny si prohlédl okolí. Dozadu, na to, co způsobil, však neviděl.

Bylo na čase obhlédnout škody.

* * *

Tak především – konstrukce hvězdoletu narušena nebyla. A to i přesto, že vyrytá brázda byla hluboká, skutečně neuvěřitelně hluboká!

TaBerk byl na jednu stranu zklamaný, protože žádný zdroj Šému přístroje nehlásily, na druhou stranu byl ale nadšený z prokazatelně umělých konstrukcí, které si postupně prošel. Jeho odhad byl přesný – šlo o závod, zpracovávající kůru této planety.

Dokonce našel jasné důkazy, na základě kterých mohl identifikovat proces, který zde realizovaly automatické stroje. Začátek procesu, nejspíš oddělování horniny a její drcení, jeho hvězdolet zničil. Stejně tak její zpracování v další stavbě. Zbytky strojů, které našel, svědčily o lehce primitivních metodách, ale to nikoho neopravňovalo k jejich ničení. Hračku dítěti také neseberete jen proto, že si s ní nehraje dost sofistikovaně.

Zpracovatelským procesem si byl TaBerk natolik jistý, že si začal klást otázku: kde se nachází další části? Protože viděl těžbu a přípravnou fázi, ale nebylo to dotážené do konce. Přitom se ale na povrchu nacházely už jen malé

stavby. Zdálo se logické, že se další části budou nacházet v podzemí.

TaBerk se podíval za hvězdoletem, za tou hlubokou brázdou, a vážně nevěděl, co si o té pravotočivé zatáčce myslet. Vstoupil do brázdy, pevně rozhodnutý najít důkazy proti svému fantasknímu podezření. Hned se ale opravil: jeho znalosti, byť ne přímá zkušenost, říkaly, že to jsou reálné věci. Velmi zřídka, ale když na ně dojde, tak až nepřijemně skutečné!

Prohlédl si brázdou v bodě zvratu opravdu podrobně, ale nenašel nic, co by mohlo být důvodem změny směru. Pokračoval dál až k tryskám motorů. Ani tady nenašel důvod k prudkému nárůstu tření a zrychlenému zastavení. Uvědomil si, že změna směru, která vedla ke zničení další stavby, nemusela být nutně vedena zlým úmyslem, protože stejné síly se snažily hvězdolet zastavit a rozhodující měrou přispěly k tomu, že další stavbu už nezničil.

Z toho TaBerkovi vyplynul jasný závěr – stavba nacházející se pár metrů před hvězdoletem bude mít velkou důležitost. Vydrápal se z brázdy, obešel hvězdolet a hned napoprvé našel vstup.

Dveře byly zavřené, ale ne blokové. Očekával, že se samy otevřou, ale stalo se tak, až když stisknul zelené tlačítko na stěně hned vedle dveří. Nikde ovšem není psáno, že se samy nezavřou, až vstoupí dovnitř – raději se pojistil a nohou vsunul velký kámen dveřím do cesty. Teprve pak vstoupil.

Ocitl se v poloprázdném prostoru, evidentně skladu. Podél dvou stěn tu byly v několika řadách až ke stropu naskládané stovky decimetrových krychlí. Evidentně byl tohle cílový materiál, podle mobilního analyzátoru kov s pětadevadesátiprocentní čistotou.

Uprostřed skladu stál schlíple další stroj. TaBerk si ho prohlédl všemi senzory, co měl k dispozici. Zjistil následující: stroj je stále pod proudem, ale poté, co se zastavil přísun materiálu, zastavil se i on. Jeho řídicí jednotka je stejně jako jeho účel velice jednoduchá – automatický zakladač, skladník.

Pojednou TaBerk pocítil tlak nové myšlenky. Dneska nebyl ve své kůži, myslelo mu to pomalu! Proto ho tak zřejmá a logická věc dokázala překvapit, dokonce zaskočit.

Vyřítit se ze skladu, kámen odkopl a dveře se za ním ihned zavřely. Minul hvězdolet a po sto metrech se zastavil. Otočil se k brázdě a zjišťoval, kudy by se pohyboval jeho hvězdolet, kdyby pokračoval přímo. Pak šel po dané přímce a bedlivě ohledával povrch.

Planeta měla tenký a řídký plynný obal, ale nějaký ten pohyb prachu tu byl. Připustil si, že povrch bez staveb nemusí znamenat, že kdyby pokračoval rovně, nepoškodil by něco důležitého. A skutečně to zanedlouho našel: mohutný poklop, vstup do podzemí.

Ovládání bylo zapuštěno do povrchu a pod silnou vrstvou prachu a písku. Když odhrabal množství jemného prachu z otevíracího mechanismu a stiskl jediné, velké tlačítko, pocítil okamžitě lehké vibrace. Nevěděl, co má očekávat, tak raději vstal a na dva kroky ustoupil.

Ze všech čtyř stran poklopu se vysunulo osm rour a TaBerk pocítil vibrace kompresorů, které vzápětí proudem zahuštěné atmosféry odfoukly prach z poklopu i ovládání. Pak roury zase zajely do stran, kompresory ztichly

a cvaknutí zámku bylo slyšet i v řídké atmosféře.

TaBerk čtvercový poklop zvedl. Šlo to velice lehce, protože mu pomáhaly dva malé hydraulické písty po stranách. Klekl si a strčil do otvoru hlavu. Nemusel lézt dovnitř, hned mu to bylo jasné – tohle je elektrárna, která vše napájí.

V šoku poklop zase zavřel, a když na něho šlápl, zámek se slyšitelně uzavřel. Otočil se a zamyšleně se vrátil do hvězdoletu. Velmi dobře si pamatoval, jak si vroucně přál, aby na své neřízené cestě nezničil místní reaktor, který by na oplátku mohl poškodit jeho stroj.

Bylo jedno, *co* nebo *kdo* změnil dráhu neovladatelného hvězdoletu. Jednal jen a jen podle *jeho* přání.

* * *

Po dlouhé době se TaBerk z překvapení vzpamatoval a konečně zahájil opravy. Začal samozřejmě zdrojem.

Chybu našel prakticky okamžitě. Mnohem hůř ale hledal vysvětlení přetržených kabelů, bezvládně visících z uložení. Jediné rozumné vysvětlení bylo, že zde ta gravitační anomálie působila proti generátoru tíže. A byla násobně silnější!

Když opravil kabeláž, hvězdolet okamžitě naběhl. To, že původně šlo o člun těžebního křižníku, se projevilo i teď – kromě centrálního jištění u generátoru byly ochrany také před každým jednotlivým celkem a pak i před každým zařízením. Přesto šlo o malý zázrak: přepětí, které muselo být podle kabelů vytrhaných z uložení opravdu obrovské, žádná další zařízení nepoškodilo.

Ovšem oprava nábojové pumpy a koncentrátoru neutrin tak jednoduchá a rychlá nebude. Celou dobu si byl jistý, že je opraví, až teď si uvědomil, že to může být jistota falešná. V obelhávání sebe sama je totiž každá inteligence mistrem tím schopnějším, čím vyšší je.

Jak bylo avizováno hned v úvodu – tento hvězdolet, vlastně záchranný člun, byl v jejich civilizaci jediný. Jediný funkční. Sice jeho mateřskou loď dlouho po havárii opravili a dotáhli nad Základnu, ale pak byla poškozena podruhé a to již opravit nikdo nedokázal.

Jestli tahle zařízení neopraví, zůstane tu navždy!

* * *

Navždy se odkládá!

Sice na tom pracoval třicet hodin v kuse, tiskárnu řádně vytížil, ale poškozené součástky dokázal nahradit a funkci vyladit snad na ještě vyšší úroveň, než byla před opravou.

Nakonec zbyla už jen jedna drobnost. Vzal do ruky laserový značkovač a vrátil se k poklopu elektrárny. Za tu krátkou dobu bylo na poklopu jen pár zrníček a nic mu v úmyslu nebránilo. Rychlými tahy, aby se nepropálil moc hluboko a nebylo to bráno jako další poškozování, teď již vědomé, zanechal

pro majitele vzkaz.

S dobrým pocitem, že se zachoval zodpovědně, nastoupil do hvězdoletu. Jeho malá, skromná civilizace, dokáže TaBerkovu chybu napravit a zařízení opravit. Nebo spíš postavit nové, efektivnější a dokonalejší. To už bude záviset na rozhodnutí majitelů.

Připravil hvězdolet k odletu. Zaposlouchal se do zvukové produkce všech zařízení, do kakofonie, která mu dělala tak dobře, a žádné falešné tóny neslyšel. Spokojeně přikázal palubnímu počítači opatrný start na oběžnou dráhu, a protože bylo všechno v pořádku, přikázal návrat na Základnu.

A pak najednou, během krátké chvíle, přišla odpověď. Sice jen na jednu otázku, ale odpověď to byla jednoznačná.

V první chvíli se TaBerk lekl, že došlo k další závadě. Hvězdolet se zachvěl, zatřásl, palubní počítač hlásil nějaký nesmysl – a najednou veškerý pohyb ustal. Ale hned nato se hvězdolet začal otáčet kolem svislé osy, a když se zastavil, TaBerk hleděl na malou kuličku v kosmické dáli – třetí planetu. Chvilí mu trvalo, než pochopil, že nejde o závadu, ale o jasný signál. Prostý ukazatel!

Škoda, pomyslel si, na druhé planetě je sice život, dokonce inteligentní, kterému jsem za pomoc při nouzovém dosednutí vděčný, ale technická civilizace, kterou hledám, to není. Ani nemám potřebu tam letět, přístroje jasně říkají, že se tam žádný Šém neskrývá. Možná někdy později. Ted' se vracím domů...

Na potvrzení jeho úvah se hvězdolet stejně pomalu otočil zpět do původního směru a bez dalších efektů prudce vyrazil k výstupnímu bodu soustavy.

+ + +

24. Posel dobrých zpráv

V polovině listopadu se Adam vydal k Zemi. Amina zaparkovala na oběžné dráze Měsíce, odkud bylo možné dovolat se na Zemi. Adam si nejprve nechal spojit usedlost. Po několika sekundách se ukázal António:

„Ahoj, Adame. Letíš si pro včeličky?“

„Ahoj. Správně. Jen chci vědět, zda jsou obě tvé ženy v pořádku?“

Tři sekundy.

„Děkuju za optání, obě jsou v pořádku.“

„A ty?“

Tři sekundy.

„Já jsem v pohodě. A jak to vypadá u tebe?“

„V zásadě nic vážného, všichni jsou zdraví. No, jak se to vezme: Lucien má děvče a na čas jsem ho odvezl za ní na Doru. Aminu mi vylepšili, zase je trochu rychlejší. Naložím včeličky, snad je mají připravené, a pozítří letím na Sarpedon. Na Silvestra budu zpátky a sezvu všechny na usedlost... Vlastně záleží na vás, jestli vám ten mumraj nebude vadit. Respektive Zuzance. Rád jsem tě slyšel, příteli. Mějte se hezky. Pozdravuj Mirandu.“

Tři sekundy.

„Určitě nebude. Mrně nás musí spojovat, ne rozdělovat! Přeju ti šťastnou cestu a dobré pořízení. Pozdravuj Amandu.“

* * *

Další telefonát byl výrobce mini- a mikrorobotů. Zvedl to počítač:

„Firma Abeilles Robotiques, dobrý den! Koho si přejete?“

„Dobrý den, jmenuji se Hopsal a rád bych mluvil s panem Carnotem.“

Čtyři sekundy.

„Dobrý den, pane Hopsale. Vy jste slyšel ten kámen, co mi včera spadnul ze srdce, že?“

„Aha. Říkáte, že včeličky jsou hotové?“

Tři sekundy.

„Říkám. Zakázka je připravená k expedici. Zavolám řidiče a do hodiny ji máte na astroportu v Toulouse. Nebo máte jiné plány?“

„Nemám. I na tom astroportu se shodneme. Přistanu a počkám tam. Stání oznámím řidiči. Nemáte-li nic dalšího, pak se s vámi rozloučím. Děkuji. Na

shledanou.“

Tři sekundy.

„Tak snadno se mě nezbavíte. Takhle velká zakázka vyžaduje alespoň trochu oficiální předání zaměstnancem ve vedoucí funkci. Budu to samozřejmě já. Na shledanou v Toulouse.“

* * *

AA, cet z planety Gé, si užíval závěrací den v Útulku inteligence v Green Bay. Jen tak si plaval po umělé zátoce Michiganského jezera, které už více než rok říkal domov, a promýšlel trasu, kterou se dnes vypraví po jezeře.

Pojednou pocítil lechtání v Telpatově orgánu. Ale bylo to něco jiného, tohle nebyl žádný člověk. Ten pocit zažil jen jednou – to když ho Bog, mocný přítel Adama Hopsala, zastavil při pokusu potopit podmořskou kolonii na Gé. Pátrací signál byl slabý, ale zřetelný. AA se zastavil, na místě se otočil kolem dokola, ale tu obří kouli nikde neviděl. To nemuselo nic znamenat:

Jsi to ty, Bogu?

Myšlenka se zachvěla, jak se vysílač ladil na jeho vyzařování:

Nějakého Boga znám, ale já jsem Fyton. Možná máme společného přítele a já jsem správně – jsi na planetě Zemi?

Ano, jsem na Zemi. Ale nejsem člověk. Jmenuji se AA. Mým domovem je jezero.

Ale to je skvělé! Adam mi o tobě vyprávěl. Rád tě poznávám. Na Zemi má být skoro miliarda lidí, ale slyším jenom tebe. Čím to je?

Protože lidé nejsou telepati. Jejich mozky sice vyzařují, ale oni s tím neumí zacházet. A přijímat dovedou jen někteří. Adam je jedna obrovská výjimka. Já o tobě nic nevím, Adama jsem už dlouho neviděl. Kde se nacházíš?

Daleko. Jeho loď ke mně letí tři týdny.

Ale to je úžasné. Nechápu, jak dokážeš komunikovat na takovou vzdálenost. Asi budeš mnohem větší než já.

Správná úvaha: zabírám celou planetu. Podle lidské klasifikace jsem rostlina.

Já tady uspokojuji svou zvědavost, ale ty asi voláš kvůli něčemu důležitějšímu. Povědej.

Chci Adamovi oznámit nově vzniklý problém. Víím, že žije na Hopsince, a chtěl jsem se s ním spojit. Ale dal mi jen souřadnice Země, ne své planety. Nevíš, jaký k tomu měl důvod?

Vím. Budeš-li mít čas, vysvětlím ti to později. Teď vyřešíme ten problém, protože spojit se s Adamem umím. Je to sice jen přes jeho přátele tady na Zemi, ale zpráva mu dojde do tří dnů.

Na vysvětlování je to složité, bude stačit, když mu sdělíš, ať přiletí co nejdřív.

Dobře. Je to tak nejlepší, protože to půjde přes několik lidí, kteří neví, o co jde. Neztrať se mi. Vyřídím tvůj vzkaz během chvíle, a protože mám dnes volno, můžeme si popovídat. Jestli tě tím nebudu zdržovat.

Já mám času spoustu a souhlasím s Adamovým přístupem: přítel mého přítele je i přítelem mým. Počkám... A děkuji ti za pomoc.

* * *

V Evropě bylo skoro hodinu po poledni.

António Herman, generální ředitel firmy Rhodos, dojedl a složil příbor na talíř. Usmál se na svou ženu Mirandu:

„Taky ti tak chutnalo?“

„Šlo to.“

„Mám...“ začal António, ale přerušil ho počítač usedlosti:

„Máte důležitý hovor, pane.“

Z obrazovky v pracovně se na něho usmívala mladá žena:

„Dobrý den, jsem Izabela...“

„Pamatuju si vás, dobrý den. Vždyť to ještě není ani rok, co jsme se u vás byli s Adamem podívat. Jak vám můžu pomoci?“

„Mám vyřídít vzkaz od AA pro pana Hopsala. Přejde mi to neuvěřitelné, ale u inteligentního mimozemšťana si na to musím zvyknout: AA dnes navázal telepatické spojení s nějakým Fytonem, který je odtud desítky světelných let. Vlastně spolu pořád mluví. Fyton prosí pana Hopsala, aby přiletěl co nejdřív, že prý vznikl nějaký nový problém... To je všechno, jen ta prosba. Prý je to na vysvětlování moc složité.“

„Dobře, vyřídím. Hned napíšu zprávu, myslím, že kurýr odlétá zrovna dnes v noci. I tak není jisté, že zprávu dostane, protože tvrdil, že pozitíí odlétá. Na shledanou.“

* * *

Enerit fungoval skvěle!

Již po necelých sedmnácti dnech se Amina vynořila v soustavě Sarpedonu. Adam zkusil zavolat Fytóna od čtvrté planety a on i přes obrovskou vzdálenost odpověděl okamžitě:

Buď zdrav, příteli. Letíš si pro calosit?

Ne. Budeme sem posílat dvakrát třikrát ročně velký nákladní hvězdolet. Já letím za tebou jako posel dobrých zpráv. Jednak se zdá, že telepatický rozhovor je pro mě návykový, jednak ti vezu pár návodů na řešení otravy tvé planety. A taky mám ty včeličky.

Tak to jsem zvědavý, co jste vymysleli. Od začátku mi bylo jasné, že léčit otravu jedince, tedy jednoho člověka, je něco naprosto jiného než léčit celou planetu.

Máš pravdu, ale snad naše postupy budou fungovat. Vidím, že jsi se

posunul ještě blíže. Jaké to je být v teplíčku?

Skvělé! Zalednění pomalu mizí, za chvíli tu bude jako před příchodem Altuřanů. Musíme jen přečkat ty větry a záplavy, co tu nějaký čas budou řádit, ale pak to bude dobré.

Nezhorší zvýšené teploty účinek té otravy?

Zdá se, že ne. Nejen mně, ale celé přírodě je mnohem lépe... Ach, příteli, povídat si takhle nezávazně je sice příjemné, ale mě tíží svědomí a zdá se mi, že jen oddaluji okamžik, kdy ti musím říct, že mám pro tebe špatné zprávy.

Aha, další průšvih. Co se stalo? Povídej!

Ano. Nebylo to jednoduché, ten cet je velmi ukecaný tvor...

Rozumím tomu dobře? Ty jsi mluvil s AA na Zemi?

Přesně tak. Ty jsi moji zprávu nedostal?

Nedostal. Nejspíš už jsem byl na cestě. Viš, Fytone, lidé neumí posílat zprávy nadsvětelnou rychlostí, tedy subprostorem. Řešíme to tak, že mezi Zemí a koloniemi létá kurýr, automatický hvězdolet, který přenáší informace. Navíc moje planeta žádného kurýra nemá, musím zaletět za přáteli do jiné hvězdné soustavy a zprávy pro mě si stáhnout. Když to neudělám já, tak je nemám. Jestli to bylo pár dní před mým odletem, tak jsem dělal všechno možné, ale pro zprávy jsem si nedoletěl.

Nevadí, už jsi tu. Ale s AA jsem si dobře pop... Sakra, už zase odbíhám! Tak já to řeknu: tvá linka, tvá ekologická linka na těžbu calositu, je zničena. A nepřímo za to můžu já.

Co se stalo? Ven s tím, všechno mi řekni.

Zrovna jsem manipuloval s gravitací v soustavě, jak mě to naučil Bog, když se přesně v těch místech vynořila kosmická loď... Nejdřív Altuřani, potom ty a teď další. Je tu nějak moc rušno... Moje hrátky, zrovna jsem zkoušel, jak přesně, tedy s jakým rozměrovým rozlišením dokážu vytvořit gravitační vír, jeho loď poškodily. Chvíli trvalo, než se závady projeví. Já jsem se tak hrozně lekl, že se jeden gravitační vír vymknul kontrole a ten jeho stroj dostal druhý zásah. Vypadl mu napájecí zdroj a on se zřítíl na tvoji planetu. Zničil několik budov, těžba neexistuje a linka přes měsíc stojí.

Pěkně děkuju. Takže mám na Sarpedonu mimozemšťana?

Ne. Všechno se mu podařilo opravit a vrátil se domů. Ovšem na krytu elektrárny ti laserem nechal odkaz, kde ho najdeš. Chce ti to opravit. Nebo nějak kompenzovat... Ale pomoci by spíš potřebovali oni. Ztratili se v Galaxii a na té své Základně jen živoří. Navíc hledají nějaký materiál, bez něhož do osmi let vymřou.

Ty máš, příteli, nehorázně dobré srdce... Přestože žádné srdce nemáš.

Zrovna ty máš co povídat! Kdo chtěl obětovat svůj život, aby roboti neutekli a pak se nevrátili mě v nestřeženém okamžiku zabít?

Tak dobře, nebudem se předhánět v dobrotě srdce a budeme se věnovat

léčení tebe a tvé přírody – dej nám chvíli, přesuneme se na tvou oběžnou dráhu. Oblétím tvou planetu a vyšlu několik kapslí s opylovači. Zatím mi řekni pár podrobností o tvém rozhovoru s AA...

* * *

Na Fytonově oběžné dráze byli několik dní. Nakonec se ukázalo, že větší polovina všech nápadů je nepoužitelná. Ale ta menší polovina Fytona nadchla.

Když to takto Adam shrnul, vzpomněl si na jednoduchý vtip na téma větší a menší poloviny. Převyprávěl ho Fytonovi a napjatě čekal, jaká bude reakce. Měl štěstí, že podvědomí předvíдалo bouři a aktivovalo blokádu, protože ta skutečně vzápětí přišla.

Výborně, něco nového! Děkuji, příteli, takovou bouři v neuronech jsem ještě nezažil.

Doufám, že se to neprojevílo navenek a nevydělali jsme přírodu na celé planetě.

Máš pravdu, musíme opatrně. Tebe jsem málem zabil a tady dole proběhla spousta lokálních zemětřesení. Musíš na to příště myslet. Díky tobě, Adame, se mi lidé zamlouvají.

Na to pozor, někteří jsou horší než Altuřani. Náhoda může do tvé soustavy zavát i jiné lidi a ty musíš rozlišovat – nikdo jiný není já. U neznámých lidí musíš být ihned ve střehu. Hlavně nedat na krásné řečičky a ujištění. Stále měj na paměti, že lidé mají horší věci, než je mrak těžkých kovů.

Já vím, Adame, už jsi mi to říkal minule. Poučení sedm á – kůzle, neotvírej vlkovi! Nebo přesněji dvacet sedm é – Budulínku, nesmiš dát na sliby jezinek!

Co je to? Jaké poučení sedm á? Co ty víš o vlčích a jezinkách?

To AA. Má nekonečnou paměť a je tam u vás už moc dlouho. Patrně katalogizoval celou vaši civilizaci.

Doufám, že nebudu jednou litovat – telepati po Galaxii si před spaním vyprávějí lidské pohádky... To je neuvěřitelné: zítra se ti ozve AA a zeptá se tě: a tuhle znáš? Hlavně, aby se ti nesnažil vyprávět vtipy.

Tak to nejspíš nehrozí. Už se mi pokoušel vysvětlit, co znamená slovo vtip, ale nepovedlo se mu to. Říkal, že na lidské vtipy nemá buňky.

Ať si z toho nic nedělá. Znam spousta lidí, co taky nemají smysl pro humor. Raději změním téma: ty se pustíš do léčení a já poletím na Sarpedon zjistit, jaký že vzkaz tam ten mimozemšťan zanechal. Přeji ti hodně zdaru, příteli.

Doporučuji ti, Adame, aby ses na to vyspal. Cítím z tebe velkou únavu. Zatím ahoj.

Děkuji, poslechnu tě. Už se do postele vážně těším...

+ + +

25. Bublina

Po osmi hodinách, čerstvý a nasnídaný, se Adam chtěl vydat k elektrárně, ale Eva ho zadržela a zahrnula ho výsledky bádání:

„Při přistání jsem vzkaz nasnímala. I přes usazený prach je jasný. Je to jednoduchá změť čar, určující jeho hvězdu. Není zdaleka, jen o tři hvězdy dál, nějakých čtrnáct světelných let. Podle všeho sídlí na měsíci čtvrté planety z dvanácti. Nejzajímavější je ovšem způsob označení: u kroužku je šipka a slovo ZDE.“

Adam si prohlédl fotografii krytu podzemní elektrárny a musel souhlasit. Největší záhadu ale rozklíčoval hned:

„Fyton mi říkal, že ten průzkumník to tady všechno prozkoumal. Na šipku se slovem ZDE tu musel narazit hned třikrát. No, a protože kryt elektrárny otevřel, tedy musel stisknout ovládací tlačítko, musel také pochopit význam symbolu na toto tlačítko ukazující. A to samé je text u dveří skladu calositu... Později mi připomeň, že to chci sdělit autorům, kteří tuhle *blbou symboliku* do zákona o stavbách mimo Zemi kdysi prosadili... Evo, ukaž mi ještě jednou celkový pohled na tu brázu.“

„Není mi jasné, jak mohl jakýkoliv stroj vyrýt něco takového, aniž by se roztavil nebo přinejmenším rozpadl. Jejich technika je dokonalejší než naše!“

„To vážně nevím. Hmm... co třeba nějaké silové pole? Víš co, Evo, já bych to neřešil. Spíš se rozhodněme, co dál... Letíme na oběžnou dráhu. Vyšleme k té hvězdě mikrosundu, já si pokecám s Fytonem, a až se sonda vrátí se souřadnicemi, vyrazíme na návštěvu.“

* * *

Mikrosunda byla za hodinu zpět.

V podstatě šlo o hvězdný motor se zdrojem silového pole, elektronickým mozkiem a několika přístroji. Její řídicí mozek byl stejně jednoduchý jako její úkol. Nepoznal by mimozemšťana, ani kdyby do něho sonda narazila.

Mikrosunda neprováděla žádný zásadní průzkum soustavy – jen se vynořila v koróně cílové hvězdy, prohledala její okolí až ke druhé planetě a vrátila se zpět s dynamickými souřadnicemi oblasti pro bezpečné vynoření ze subprostoru. Jedině tak lze vysvětlit, že okamžitě, jak se Amina v soustavě objevila, konstatovala Eva problém:

„Jsme někde jinde!“

„Jinde než sonda?“

„Ne. Jsme přesně tam, kde to sonda prozkoumala. Asi jsem špatně tu průzkumníkovu čmáranici pochopila. Tahle soustava nemá dvanáct planet, ale jen osm!“

„Ukaž mi tu čmáranici, jak tomu říkáš... Žádnou chybu nevidím.“

„Pokud to není zrcadlově obráceně. Ano, fungovalo by to i při... Detekuji pohyb u druhé planety! Zmizelo to... U druhé planety se vytváří energetický štít... A u třetí taky!“

„Jen bezpečnostní opatření,“ konstatoval dobromyslně Adam. „Bojí se nás víc než my jich.“

„Proč by si dal průzkumník takovou práci s kreslením dvanácti planet, když by nás poslal někam jinam... Kdepak – já jsem se zmýlila a tohle je úplně jiná soustava.“

„Není možné, že těch několik posledních planet prostě jenom nevidíš. Soustava může být větší, než se zdá.“

„Není to pravděpodobné. Poslední planeta už je na hranici gravitačních možností téhle prťavé hvězdy.“

„Třeba na rozdíl od našich astronomů počítají mezi planety i mrňouse, jako je Pluto. A ty mohou být momentálně zakryté planetami.“

„Hmm... První planeta, kterou máme v zádech, také vytvořila silové pole... Řekla bych, že tohle je útok a... Tak už je pozdě, jsme v pasti. Ještě před chvílí to byly podivné energetické signatury ve vakuu, ale teď se pole první a druhé planety spojila do obří bubliny!“

„Neměli bychom dost místa pro přechod do subprostoru?“

„Nemyslím, že by to byl dobrý nápad – blíží se k nám z každé strany jeden křížník a nabitými zbraněmi jen září!“

„Dobře. Zastav a vypni silové pole. Také povypínej všechno, co půjde, ať si to ani náhodou nespletou s připravenými zbraněmi. Počkáme, co se z toho vyvine. Tihle nevypadají, že by jen živořili.“

Amina zažehla korekční motory a zanedlouho se už jen volně vznášela. Do bubliny však přilétaly stále další a další křížníky se zbraněmi, připravenými k výstřelu...

###